

Джеймс Хадли Чейс
Удряй където боли

1

Името ми е Дърк Уолъс – неженен, прехвърлил четиридесетте, висок, чернокож и с лице, което сега-засега не плаши децата. Аз съм един от двадесетте оперативни служители на детективска агенция „Перфект“, намираща се на последния етаж на „Трумън Билдинг“, авеню „Парадайс“ в град Парадайс, щата Флорида.

Детективска агенция „Перфект“ е най-добрата и най-скъпата по цялото Източно крайбрежие на САЩ. Основана е преди шест години от полковник Виктор Парнъл, ветеран от войната във Виетнам, и оттогава непрекъснато просперира. Парнъл беше проявил достатъчно съобразителност и беше разбрал, че рано или късно милиардерите, живеещи в град Парадайс, ще имат нужда от детективски услуги. Агенцията е специализирана в решаването на бракоразводни и родителски проблеми, в шантажите, хотелските измами, наблюдаването на съпрузи и почти всичко останало, без убийства и масови безредици.

Двадесетте оперативни служители, повечето от които са бивши ченгета и военни, работят по двойки. Всяка двойка е самостоятелна и, освен ако не възникнат някакви особени обстоятелства, не знае с какво се занимават останалите. Това се прави, за да се предотврати изтичането на информация в пресата. Ако все пак това стане, на двамата, които са го допуснали, незабавно се посочва вратата.

След осемнадесет месеца работа в агенцията на мен ми беше предоставен собствен кабинет. В него се намираше и бюрото на помощника ми Бил Андерсън – бивш заместник-шериф.

Бил Андерсън беше нисък като тапа, но по раменете му имаше доста мускули. Запознах се с него, когато ме изпратиха в Сърл, за да открия един изчезнал младеж. Тогава все още беше заместник-шериф и мечтаеше да дойде на работа при нас в агенцията. Та, с негова помощ успях да се справя с онзи заплетен случай, а в замяна уредих да го назначат при нас¹.

За мен той се оказа безценен във всяко едно отношение. Не се интересуваше по колко часа работи на ден, а в нашата професия това е много съществено. Особено го биваше да измъква нужната ми информация, с което ми спестяваше дълги часове на тягостни проучвания. Когато нямахме конкретна работа, той изучаваше града и беше станал истински

1. Виж „Дай ми смокинов лист“. – Бел.авт.

експерт по ресторантите, нощните клубове и кръчмите долу на пристанището. Биячите не му обръщаха внимание заради ръста, но това обикновено си оставаше за тяхна сметка. Макар и дребен, крошето му можеше да събори слон.

Тази юлска сутрин ние седяхме в кабинета и очаквахме да получим работа. Валеше дъжд и всичко беше мокро. По това време на годината само по-възрастните жители оставаха в града – богатите посетители и туристите изчакваха да дойде септември.

Андерсън дъвчеше дъвка и пишеше писмо до дома си. Аз бях качил краката си на бюрото и мислех за Сузи.

С нея се бяхме запознали преди шест месеца и се бяхме харесали още от пръв поглед.

Сузи Лонг работеше на рецепцията в хотел „Белвю“. Трябваше да проуча някакъв сакат тип, когото подозирахме в опит за шантаж. Обясних на Сузи за какво става дума, тя ми помогна и успях да събера достатъчно доказателства, за да го предам на ченгетата. Заклучиха сакатия на топло за пет години.

Сузи имаше дълга, лъскава, кестенява коса с леко червеникав оттенък, живи сиви очи и закачлива усмивка. Тялото ѝ беше точно като тези, които харесвам – с едри гърди, тънка талия, съблазнителен ханш и дълги крака. Започнахме да излизаме заедно и всяка сряда, когато беше почивният ѝ ден, ходехме в един скромен рибен ресторант. След вечеря се отбивахме в малкия ѝ апартамент и се търкаляхме в доста тясното ѝ легло. Това продължи някъде към три месеца, след което и двамата разбрахме, че се обичаме. През живота си бях имал доста жени, но за мен Сузи означаваше много повече, от която и да било друга. Подхвърлих ѝ, че може би не е лоша идея да се оженим, но тя ми се усмихна закачливо и отговори:

– Не още Дърк. Идеята наистина е чудесна, но имам хубава работа. Ако се омъжа, ще трябва да я напусна. Работното ни време просто не съвпада. Още не, любов моя. Малко по-късно.

Трябваше да се примиря с това и днес, беше сряда, си мислех за хубавата вечер, която щяхме да прекараме заедно. Тогава иззвъня интеркома.

Натиснах копчето и казах:

– Уолъс.

– Би ли дошъл за малко при мен?

Познах дрезгавия глас на Гленда Кери.

Гленда Кери беше секретарка на полковника и негова дясна ръка.

Висока, тъмнокоса и красива, тя беше убийствено добра в професията си. Когато ти кажеше „Ела“ – нямаше как да не отидеш.

Бързо преминах по дългия коридор до кабинета ѝ. Полковникът беше заминал за Вашингтон и Гленда го заместваше. Почуках и влязох. Тя седеше на бюрото, както винаги безупречна с черната си пола и бяла блуза.

– Имаме заявка – каза тя, когато седнах срещу нея. – Обади се мисис Хенри Торсън. Иска да ѝ изпратим човек днес в дванадесет часа. Щяла да му обясни за какво става дума. Помоли да бъде интелигентен и прилично облечен.

– И ти незабавно си помисли за мен.

– Помислих си за теб, защото всички други в момента са заети – каза тя троснато. – Говори ли ти нещо името Хенри Торсън?

Свих рамене:

– Не мисля, че ми говори. Важна клечка ли е?

Гленда въздъхна.

– Той е починал. Мисис Торсън е вдовица вече близо година. Невеоятно богата и влиятелна. Не я докосвай без бели ръкавици. Единствено мога да ти кажа, че е много капризна. Отиди и разбери какво иска.

Подаде ми лист хартия и добави:

– Ето адреса ѝ и бъди точен. В дванадесет. Парите на Торсън няма да ни бъдат в излишък, така че гледай да се разберете.

– Значи да намина при нея и да клатя глава одобрително на всичко, което ми каже, така ли?

Гленда кимна.

– Точно така. После ми докладвай какво е станало.

Телефонът ѝ започна да звъни и аз се върнах в кабинета си.

– Имаме работа, Бил – казах. – Жената на Хенри Торсън се нуждае от детектив. Искам да отидеш в morgата на вестник „Хералд“ и да изровиш за Торсън всичко, което можеш. Ще се срещна със старата вещица в дванадесет, а с теб ще се видим тук към четири. Донеси ми, каквото си намерил.

Бил скочи от стола си. Харесваше му да се занимава с подобни неща.

– Чао! – извика той и тръгна.

Пристигнах в резиденцията на Торсън в дванадесет без три минути.

Внушителната постройка беше заобиколена от два акра гори и ливади. До паркинга се стигаше по асфалтиран път. Това беше едно от малкото имения в града, които наистина бяха усамотени.

Отвън ми се стори, че в къщата би трябвало да има поне петнадесет стаи и няколко просторни зали с тераси, гледащи към градината.

Изкачих се по стълбите до входната врата и дръпнах верижката на звънеца.

Трябваше да изчакам цели пет минути преди едното крило на вратата леко да се откряне. Пред мен застана висок негър с бяло сако, черни панталони и черна папийонка. Реших, че е някъде към седемдесетгодишен – къдравата му сива коса започваше доста нагоре над челото.

Веднага забелязах кръвясалите му очи и подпухналата кожа на лицето. Разбрах, че обича да надига бутилката. От двадесет години съм частно ченге и мога да разпозная симптомите.

– Аз съм Дърк Уолъс – казах му. – Мисис Торсън ме очаква. От детективска агенция „Перфект“.

Негърът сведе глава в знак на съгласие и се отдръпна, за да ми направи път.

– Оттук, сър – каза той и като се опитваше да крачи с достойнство, въпреки че залиташе, ме преведе през голям вестибюл до една врата, която отвори.

– Мадам ще дойде веднага – обясни негърът и ми махна с ръка да вляза в просторната стая, обзаведена със старинна мебел. Имаше няколко огромни картини и беше уютно, колкото в чакалня на железопътна гара.

Застанах до големия прозорец и се загледах към широката окосена ливада и дърветата навън. В далечината виждах сивите, смръщени, на тежали от дъжд облаци.

Чудех се колко ли време ще му трябва на този пиян камериер, за да уведоми мисис Торсън, че съм пристигнал.

Изминаха двадесет и пет минути – по моя часовник. Дотогава вече бях преценил достойнствата на картините, бях пресметнал цената на старите мебели и в общи линии се чувствах отегчен. Тогава вратата се отвори и влезе мисис Торсън.

Очаквах да видя дебела, натруфено облечена застаряваща жена, като тези, които можеш да срещнеш навсякъде в града.

Мисис Торсън беше висока, слаба и явно полагаше грижи за фигурата си. Косата ѝ беше стоманеносива, а лицето – изпито, с приятни черти. Безупречната фризура подхождаше на проницателните ѝ сиви очи.

Тя затвори вратата след себе си и ме разгледа. Никаква усмивка. Повдигна свъсените си вежди и ме измери с очи така, сякаш бях забравил да закопчая ципа на панталоните си.

- Мистър Уолъс? – Гласът ѝ беше дрезгав и леден.
- Точно така – отговорих аз. Посочи ми с ръка един стол.
- Седнете – каза тя. – Ще бъда кратка.

Атмосферата беше толкова топла и предразполагаща, колкото при погребение. Гленда ме беше предупредила да се отнасям внимателно с тази жена, така че се поклоних леко и седнах на ужасно неудобния стол, който ми посочи.

След това започна да обикаля из стаята и една по една да намества скъпите дрънкулки по шкафовете. Отзад изглеждаше два пъти по-млада. Предположих, че е на около петдесет и шест, може би повече, но бях сигурен, че полага много грижи за тялото си.

Аз чаках. Бива ме за това. То е част от професията ми.

Тя стигна до далечния край на стаята, обърна се и още веднъж се втрени в мен, но този път и аз се втрених в нея.

Чух дрезгавият ѝ леден глас, макар че бяхме на около двадесет метра разстояние.

– Казаха ми – започна тя, – че агенцията ви е най-добрата по цялото Източно крайбрежие.

– Ако не беше така, не бих работил в нея, мисис Торсън.

Тя тръгна към мен. Движенията ѝ напомняха течението на голяма спокойна река.

– В такъв случай, мистър Уолъс, предполагам, че се считате за добър детектив.

Подигравателната нотка в гласа ѝ ме подрази.

– Не, не се смятам за добър детектив – отговорих аз враждебно. – Аз съм добър детектив.

Беше се доближила на около три метра. Отново ме погледна замислено, след това кимна и седна на един от ужасните старинни столове, от които може да ти се изкриви гръбначния стълб и да получиш хемороиди.

– Имам причини да подозирам, че шантажират дъщеря ми. – Тя сви ръце в скута си. Бяха с удивително дълги пръсти. – Разбрах, че вашата агенция се справя добре с подобен род неприятности.

– Ние сме най-добрите, мисис Торсън – казах аз с каменно лице и леден глас.

– Искам да откриете защо шантажират дъщеря ми и кой го прави.

– Ако мога да разчитам на съдействието ви, това не би представлявало никакъв проблем. Ще ми кажете ли кое ви кара да смятате, че я шантажират?

– Всеки месец дъщеря ми тегли от банковата си сметка по десет хиляди долара в брой. Това продължава вече десет месеца. – Мисис Торсън се намръщи и сведе глава към ръцете си. – Накрая Мистър Акълнд се е обезпокоил и беше така добър да ме уведоми.

– Мистър Акълнд?

– Той се занимава с финансовите дела на семейството ни. В банка „Пасифик енд Нешънъл“. Той и покойният ми съпруг бяха много близки приятели.

– Дъщеря ви има собствени приходи и собствена банкова сметка?

– Да, за жалост. Покойният ми съпруг много обичаше Анджела, дъщеря ни, и ѝ остави голяма сума пари. Месечният приход от тази сума е петнадесет хиляди. Разбира се, това е абсурдно за момиче на нейната възраст.

– А каква е възрастта ѝ, мисис Торсън?

– Двадесет и четири години.

– Не мисля, че е ненормално за момиче на двадесет и четири, което има месечен приход от петнадесет хиляди, да харчи десет от тях. Но може би ще ме убедите в обратното?

– В нейния случай е абсолютно ненормално – каза рязко мисис Торсън. – Трябва да знаете, че самата Анджела не е нормално момиче. За жалост преболедах от морбили. – Тя замълча и отново ме прониза със сивите си очи. – Разбирате, нали?

– Да, разбирам. Ако майката се разболее от морбили по време на бременността, плодът може да бъде увреден.

– Точно така. Анджела беше със забавено развитие. Наложих се да ѝ вземем частен учител, но не може да се каже, че е получила някакво по-сериозно образование. Едва когато стана на двадесет години у нея се появиха признаци на съзряване. Мъжът ми направи такова абсурдно нещо... През първите два месеца тя не е проявила никакъв интерес към парите, след това започнала да тегли тази голяма сума редовно. Мистър Акълнд, който е и мой скъп приятел, се обезпокоил и миналата седмица решил да ме уведоми. Предполага, че я шантажират. Той е проницателен човек. Разчитам на него.

– Да обобщим, мисис Торсън. Доколкото разбрах, съпругът ви е починал преди една година. След това дъщеря ви е започнала да получава месечен приход от петнадесет хиляди, а през последните десет месеца, редовно е теглила по десет хиляди от тях. Така ли е?

– Да.

– А през първите два месеца изобщо не е пипала парите?

– Мистър Акълнд ми каза, че в началото е теглила само по две хиляди, за дребни разходи и за да плаща на чернокожата жена, която се грижи за нея.

– При вас ли живее дъщеря ви?

Лицето на мисис Торсън се изопна.

– Разбира се, че не! Ние не сме много близки. Освен тези абсурдни пари, мъжът ми ѝ завеща и малка къща в другия край на имението. Живее там с една негърка, която се грижи за домакинството и готви. Не съм виждала Анджеला от няколко седмици. Тя не желае да има нищо общо с моя социален кръг. За жалост, не е привлекателна и изобщо не умеє да води нормален разговор.

– Има ли някакви приятели?

– Нямам представа. Тя има своя живот, аз своя.

– Не се ли познава с момчета? Може би има приятел?

Мисис Торсън ме погледна кисело.

– Никак не е вероятно. Не мога да си представя, че някое прилично момче би проявило интерес към Анджеला. Както казах, тя е грозна.

– Но пък е богата, мисис Торсън – отбелязах аз. – Доста мъже биха изтърпели и най-грозната жена, стига да има пари.

– Аз и мистър Акълнд не изключваме тази възможност, но истината ще трябва да разберете вие.

– Това мога да направя много лесно – отговорих аз. – Бих желал да ми кажете малко повече за дъщеря си, мисис Торсън. Как прекарва времето си? Плува ли? Играе ли тенис? Ходи ли на танци? С какво се занимава?

Мисис Торсън сви рамене нетърпеливо.

– Нямам представа. Както ви казах, не се срещаме често.

Тази жена започна да не ми харесва. У нея се появиха признаци на съзряване. Не бих ѝ дал най-високата оценка като майка.

– Тя ли е единственото ви дете?

Лицето на мисис Торсън отново се изопна и очите ѝ заблестяха.

– Имах син, но няма нужда да говорим за него. Достатъчно е да спомена, че напусна дома ни преди известно време. С радост мога да кажа, че не съм го виждала, нито чувала, откакто замина. Така или иначе, той няма нищо общо с проблема около Анджеला.

– Ще имате ли нещо против, ако се видя с мистър Акълнд?

– Не, разбира се. Мистър Акълнд се ползва с пълното ми доверие. Всъщност той ми предложи да потърся помощта на агенцията ви. Говорете с него на всяка цена.

– А дъщеря ви? Ще трябва да я видя, най-малкото, за да знам как изглежда.

– Да. Утре е първи и е почти сигурно, че ще отиде в банката. Мистър Акълнд ще се погрижи да я видите, но в никакъв случай не трябва да разговаряте с нея. Не желая да разбере, че съм наела детектив. Не искам да научи и никой друг, освен мистър Акълнд. Доколкото съм осведомена, агенцията ви работи дискретно.

– Можете да разчитате на нас, мисис Торсън – аз станах. – Ще се обадя на мистър Акълнд днес следобед. Когато имам какво да ви съобща, ще ви се обадя.

– Надявам се да не ви отнеме много време. Намирам, че тарифата ви е прекалено висока.

– Имаме много работа, мисис Торсън, но можете да бъдете сигурна, че ще действаме колкото се може по-бързо и че ще ви дадем информацията, която ви интересува.

– Когато свършите, много ви моля, обадете се предварително, за да си уговорим среща. Аз съм много заета. – Тя махна към вратата. – Няма те нищо против да не ви изпращам, нали? Смедли, камериерът, е пияница и искам да го безпокоя колкото се може по-малко.

– Не мислите ли, че е по-добре да се отървете от него, мисис Торсън? – попитах аз от вратата.

Тя вдигна вежди и ме изгледа студено.

– При нас е от тридесет години. Знае привичките ми и поддържа сребърните прибори добре. Освен това, забавлява приятелите ми. Ще го държа, докато състоянието му не се влоши съвсем. Приятен ден, мистър Уолъс.

Аз излязох от притихналата къща, затворих пътната врата и изтичах под напоителния дъжд до колата си.

След като хапнах един хамбургер за обяд, се отправих към банката „Пасифик енд Нешънъл“, където пристигнах в три часа.

Едва ли можех да открия някакви недостатъци на това учреждение. Имаше вид на богато – за сигурността се грижеха двама души с бдителни погледи, а касиерите работеха зад гишета от бронирано стъкло. Имаше много вази с цветя и дебел мъхест килим. Климатичната инсталация жужеше леко.

Под зорките погледи на охраната аз се приближих до едно бюро, на което имаше флагче с надпис: „Информация“. Зад него стоеше застаряваща дама с обло лице, която ме изгледа без особено въодушевление. По изражението ѝ можех да преценя, че е обучена да надушва парите, а

аз изобщо не излъчвах техния аромат.

– Да?

– Гърся мистър Аклънд – казах аз.

– Имате ли уговорена среща?

Извадих една визитна картичка от портфейла си и ѝ я подадох.

– Дайте му това и той ще ме приеме.

Жената погледна картичката, после се втренчи в мен.

– Мистър Аклънд е много зает. По каква работа идвате?

– Щом сте толкова любопитна – казах аз и ѝ се усмигнах широко и приятелски, – можете да се обадите на мисис Хенри Торсън и тя ще ви обясни всичко, но, от друга страна, е в състояние да направи живота ви неприятен. Ако искате, рискувайте!

Изглежда името на мисис Торсън я впечатли. Тя взе визитната ми картичка, изправи се и тръгна нанякъде с гордо изправена глава и вдървен гръб.

Единият от охраната се приближи. Аз му смигнах, той веднага отмести поглед, опипа дръжката на пистолета си и се върна на мястото си.

Минутите се занизаха, а аз започнах да наблюдавам как възрастните хора внасят или теглят пари, как разговарят със служителите, които на свой ред се размазваха от усмивки, кланяха се и правеха всички възможни сервилни неща, освен да се изправят на главите си.

Кръглоликата се върна.

– Мистър Аклънд ще ви приеме – В гласа ѝ имаше достатъчно студ, за да направи климатичната инсталация излишна. – Ето там. Първата врата вдясно.

– Благодаря – казах аз и следвайки упътването ѝ се озовах пред една лакирана дъбова врата, на която с големи златни букви беше написано: „Хоръс Аклънд, генерален директор“. Впечатляваща гледка. Почуках, натиснах лъскавата месингова дръжка и се озовах във внушителен кабинет с удобни кресла, канапе, барче с напитки и бюро, не по-малко от маса за билиард.

Хоръс Аклънд седеше зад него. Когато влязох и затворих вратата, той стана. Беше дебел, нисък и плешив, добродушен на вид, но в бдителните му кафяви очи нямаше следа от добродушие. Погледът му би могъл да се сравни с лазерен лъч. Посочи ми един стол.

– Мисис Торсън ме предупреди, че ще дойдете мистър Уолъс – каза той с неочаквано гърлен глас. – Предполагам, че искате да ми зададете някои въпроси.

Седнах в удобното кресло срещу него, а той се отпусна назад.

– Ще ми кажете ли мнението си за дъщерята на мисис Торсън? Майка ѝ ми каза, че е със забавено развитие. Какво мислите вие?

– Честно да ви кажа, не знам. Може би вече е надмогнала недъга си – Аклънд замълча за миг и продължи: – Наистина, тя изглежда съвсем нормална, но аз я виждам само за няколко минути, когато получава парите си. Облича се странно, но и много други млади хора правят така. Не бих се ангажирал с преценка.

– Доколкото разбрах, на нейно име има банкова сметка, но тя има право да тегли само лихвите, което означава петнадесет хиляди на месец. Какво ще стане с тези пари, в случай, че умре?

Веджите му се вдигнаха.

– Тя е само на двадесет и четири, мистър Уолъс.

– Човек може да умре на всякаква възраст, мистър Аклънд.

– Ако Анджела умре, тази сметка ще бъде закрыта и авоарите по нея ще бъдат прехвърлени към състоянието на семейството.

– Колко пари притежава то?

– Мистър Торсън беше един от най-богатите хора в света. Не е възможно да ви кажа точно колко пари е имал.

– Богатството му е наследила мисис Торсън, а ако дъщеря ѝ умре, ще получи и нейните пари, така ли е?

– Да. Мистър Торсън няма други наследници.

– Има и един син.

Аклънд направи гримаса.

– Да, Терънс Торсън, но той беше лишен от наследство, когато напусна дома си преди две години. Няма никакви права.

– Значи само това са наследниците?

Аклънд се размърда, сякаш въпросите ми започваха да го отегчават.

– В завещанието имаше и няколко изрично посочени лица. Например Смедли, камериерът, получи пет хиляди долара, веднага след смъртта на мистър Торсън.

– Мистър Аклънд, смятате ли, че тази сума от десет хиляди долара месечно дава основание да се мисли за шантаж?

Аклънд съедини върховете на пръстите си. Изведнъж доби вид на епископ.

– Мистър Уолъс, занимавам се с банково дело от тридесет и пет години. Мис Торсън е на двадесет и четири и си мисля, че е в състояние да отговаря за постъпките си. Тя има право да се разпорежда с парите си както намери за добре. Но Хенри Торсън и аз бяхме много добри приятели и се доверявахме един на друг. Обещах му, че ако нещо се случи с

него, ще следя какво прави Анджела с наследството си. С мисис Торсън също сме добри приятели. Тя разчита на съветите ми по финансовите въпроси, а и на помощта ми при всеки проблем, който би могъл да възникне. Ако тези особени обстоятелства не бяха налице, не бих ѝ казал, че дъщеря ѝ тегли такива суми. Признавам, известно време се колебах, защото не смятах, че е съвсем етично да я уведомявам. Изчаках цели десет месеца, но Анджела не престана и реших, че като стар приятел съм длъжен да уведомя мисис Торсън. Според мен не е изключено дъщеря ѝ да е станала жертва на шантаж и смятам, че тази възможност трябва да се проучи.

– Разбирам, мистър Аклънд.

– Това, което ви казах, е строго поверително, надявам се осъзнавате това?

– Не се безпокойте. Мистър Аклънд, трябва да знам как изглежда Анджела. Майка ѝ настоя под никакъв предлог да не се срещам и да не разговарям с нея. Как бих могъл да я видя?

– Нищо по-лесно от това. Утре ще дойде да изтегли парите. Ще ви я посочим, когато влиза в кабинета ми. После всичко остава във ваши ръце.

– Това ме устройва. В колко часа да дойда?

– Тя обикновено пристига към десет. Предлагам да сте тук в девет и четиридесет и пет. Ще кажа на мисис Кърч да ви даде знак, когато влиза.

Телефонът на бюрото му извънтя тихо. Той загуби добродушния си вид и се превърна в това, което знаех, че е – хитър, безскрупулен банкер.

Вдигна слушалката, кимна и каза:

– След три минути, мисис Кърч – След това се обърна към мен и добави: – Съжалявам, мистър Уолъс, но не мога да ви отделя повече време. Ако има нещо, което...

Аз станах.

– Може да се наложи да поговоря с вас отново, мистър Аклънд. Сега няма да ви губя времето повече. Утре ще бъда тук в девет и четиридесет и пет.

– Както се разбрахме – Аклънд стана и ми подаде твърдата си, но влажна длан. – Сигурен съм, че ще успеете да се справите с този малък проблем. Чувал съм много добри неща за агенцията ви.

Когато се качих в колата, си помислих, че следващият ден може би щеше да бъде интересен. Горях от нетърпение да видя Анджела Торсън.

Гленда Кери ме изслуша, като от време на време си записваше нещо.

– Мисис Торсън иска да приключим бързо – казах в заключение. – Смята, че вземаме прекалено скъпо.

– Всички смятат така, но въпреки това продължават да ни търсят – отбеляза тя с хладна усмивка. – Какво смяташ да направиш?

– Ще отида до банката, ще проследя Анджела, ще видя къде оставя парите и с малко късмет ще разбера за какво става дума. Накарах Бил да се поразрови в миналото на Торсън.

Тя кимна:

– О'кей, действай.

Протегна ръка към телефона.

Заварих Бил седнал пред пишещата машина и му разказах подробно за разговорите си с мисис Торсън и Хоръс Аклънд.

– Засега толкова – казах накрая. – Само едно ме притеснява. Не мога да разбера защо мисис Торсън, която явно и пет пари не дава за дъщеря си, е решила да ни наеме срещу толкова тлъста сума, за да научи дали не я шантажират. Защо? Това искам да знам. Тук има нещо гнило, което ме безпокои.

– Това не е наш проблем, Дърк – отговори Бил. – Наели са ни, за да разберем дали шантажират едно момиче и ако е така, да узнаем за какво. Подбудите и мотивите на мисис Торсън не ни засягат.

– Според мен те са много интересни. Горя от нетърпение да видя Анджела. Ще трябва да действаме много внимателно, Бил. Ще отида в банката и ще чакам да ми я покажат. Ти ще стоиш отвън и когато ти дам знак, ще тръгнеш след нея. И двамата ще сме с коли. Едва ли Анджела би тръгнала пеша с толкова пари. Не бива да я изпускате. Предполагам, че ще ни заведе направо при изнудвача.

– О'кей, Дърк. Нищо чудно да се окаже и толкова просто.

– Каж ми сега какво разбра ти.

– И то не е безинтересно. Цяла сутрин се рових в изрезките на „Хералд“, посветени на Торсън. Няма никакво съмнение, че е бил голяма клечка. Старши съдружник в „Торсън & Чартърис“ – най-големите борсови посредници в града. Имат представителство и в Ню Йорк, но основният им бизнес е с най-богатите хора в този град. Торсън е имал магьосническата способност да подбира най-добрите акции и облигации, да надушва точно момента, в който да купува и да продава. Сключвал е

отлични сделки не само за клиентите си, но и за самия себе си.

На тридесет и пет години се е оженил за Катлийн Ливингстън, чийто баща е Джо Ливингстън. Джо се е занимавал с добив на нефт, но непосредствено след сватбата е банкрутирал. Три от кладенците му пресъхнали. Катлийн извадила голям късмет с този брак, защото скоро след това семейството ѝ останало без пукната пара. Имат две деца – Терънс и Анджела. Във вестниците за тях няма нищо интересно, но пък е пълно с описания на приемите на майка им и на начините, по които е пилеела парите на мъжа си. Дори и сега я смятат за една от най-големите светски дами на града. Хората се тълпят на увеселенията ѝ и я използват кой както може.

Миналата година, на шестдесет и две, мъжът ѝ е бил намерен мъртъв в библиотеката си. Отдавна е имал увредено сърце и през последните десет години докторът му непрекъснато се е опитвал да го закрепи. Винаги е живял много напрегнато – трупал е и се е грижел за богатствата на много влиятелни хора в този град. Лекарят и мисис Торсън не са били изненадани от смъртта му, а и медицинското заключение е съвсем недвусмислено. Съдебният медик е бил озадачен единствено от факта, че починалият е успял да получи грозно разкъсване в областта на слепочието, но експертите са категорични, че това е станало след инфаркта. Според тях се е ударил в ръба на бюрото при падането. Камериерът, Джош Смедли, който служи в дома му от много време, свидетелства, че чул нещо като тежко тупване и веднага отишъл да види какво става. Намерил господаря си мъртъв. Проверил дали диша с малко огледалце, което намерил на бюрото. Естествена смърт. Най-искрени съболезнования на вдовицата и семейството изказва и съдебният лекар, Херберт Доусън. Изглежда и той е много добър приятел на мисис Торсън. Така. Тя наследява всичко, за да може да поддържа приемите си на ниво, Анджела получава петнадесет хиляди на месец, а мистър Терънс не получава нищо.

– Добре, Бил – казах аз. – Доста интересно. Замислих се за момент и свалих краката си от бюрото.

– Както казваш, не е наша работа да се занимаваме с каквото и да било друго, освен с въпроса за шантажа. И все пак, миналото на това семейство ме интересува. Интересува ме сина, Терънс, а също и този пиян камериер, Джош Смедли. Добре, хайде за начало да заведем досие. Знаеш що за птица е полковникът. Когато се върне, ще иска да се запознае с всички подробности.

– Така е – въздъхна Бил и придържа пишещата машина към себе си.

Когато свършихме, вече беше шест и половина и мислите ми се

насочиха към Сузи Лонг. Тази вечер, както обикновено, трябваше да се срещнем в ресторант „Омар и рак“ долу на брега. Беше пълно с подобни на него, но този беше сравнително евтин, а собственикът му, Фреди Кортгъл, знаеше повече за омарите и раците дори и от рибарите, които ги ловят.

– Какво ще правиш тази вечер, Бил? – попитах аз, докато разчиствах бюрото си.

Той сви рамене.

– Ще си ида в бърлогата, предполагам. Ще забъркам набързо нещо за ядене и ще гледам телевизия, докато ми се доспи.

Аз поклатих глава. Чувствах известно превъзходство.

– Не трябва да живееш така. Бил. Защо не си намериш някое хубаво и всеотдайно момиче, както направих аз.

Бил се ухили:

– Само си помисли колко пари спестявам. И така ми е добре. Довиждане, Дърк!

Той махна с ръка и си тръгна.

Подкарах колата към двустайното си апартаментче в Сийкоум – бедняшкия квартал, в който живееха предимно работници. Паркирах отпред и със скърцащия асансьор се изкачих на четвъртия етаж.

Когато пристигнах в град Парадайс за първи път, този апартамент ми се видя евтин и реших, че е добър за мен, макар и да беше доста неприветлив и подтискащ.

Стените бяха боядисани в тъмнокафяво, мебелите бяха изпокъсани и неудобни. Леглото скърцаше, а дюшекът беше на буци.

Бях си казал, че няма да се задържа много време в него и тъй като наемът наистина не беше висок, реших, че е разумно да го взема.

Когато Сузи започна да настоява да ми дойде на гости, всичко това се промени. Тя се огледа ужасена още първия път и възкликна:

– Не можеш да живееш в такава дупка!

Казах й какъв е наемът и цифрата я впечатли.

– Добре – отговори тя. – Остави на мен.

Само за една седмица, която прекарах в малката бърлога на Бил, Сузи превърна апартаментчето ми в нещо наистина добро с помощта на двама бояджии от хотел „Белвю“ и мебели от склада му, взети по цени на старо. Хареса ми! Тя започваше да мърка винаги, когато дойдеше.

Като отвориш външната врата, непосредствено пред теб има широка бяла стена. Още не бяхме решили какво да правим с нея. Мислех си за някакви рафтове за книги, но Сузи настояваше да намеря

репродукции на съвременни художници. Доста време прекарахме в приятни спорове по този въпрос и бях започнал да добивам чувството, че в края на краищата ще стане както иска тя.

Когато влязох сега, стената пред мен не беше бяла. Вместо това, с големи букви, напръскани с черна аерозолна боя, беше написано:

СТОЙ НАСТРАНА ОТ АНДЖИ ИЛИ ЩЕ СИ ИЗПАТИШ!

Трябва да ме е чакал зад вратата. Беше бърз и много ловък. Само чух свистенето на летящата палка, после пред очите ми избухна бяла светлина и изгубих съзнание.

2

На следващата сутрин влязох във фойето на банка „Пасифик енд Нешънъл“ с омекнала походка. Посрещна ме леденият поглед на мис Кърч.

– Ще уведомя мистър Аклънд – каза тя. – Вие бяхте мистър Уолъс, нали?

Старата крава започваше да ме отегчава.

– Каква добра секретарка сте – отговорих аз. – Името ви беше мис Кърч, нали?

Мис Кърч сви устни и натисна някакъв бутон.

– Мистър Уолъс е тук, мистър Аклънд.

Мистър Аклънд, който сега имаше вид на добре закусил епископ, излезе от кабинета си и ми стисна ръката.

– Можете да седнете ето там – посочи той. – Предупредил съм мис Кърч да ви даде знак, когато мис Торсън се появи.

Направих каквото ми каза и бях доволен, че имах възможност да седна на много удобен стол, не твърде близо до бюрото на мис Кърч.

Мъчех се да надмогна колосалния главобол, който въпреки грижите на Сузи и петте аспирина, които бях изпил сутринта, не искаше да минава.

Замислих се за предната вечер.

Сузи дошла да ме вземе и заварила вратата на апартамента ми отворена. Видяла надписа на стената и самия мен – влachel съм се по пода.

Сузи беше едно от рядко срещаните момичета, които умеят да запазват самообладание в почти всяка непредвидена ситуация. Помня, че ми помогна да се кача на канاپето. После видя голямата колкото яйце подутина зад дясното ми ухо и, без да каже дума, изтича в кухнята, за да направи леден компрес, който внимателно постави на главата ми. След десетина минути такова лечение мозъкът ми започна да се прояснява и успях да се усмихна кисело.

– Съжалявам за случилото се, скъпа – казах ѝ аз. – Имах неочакван посетител.

– Не говори. Отпусни се. Мисля, че трябва да си легнеш.

Идеята ми се стори добра. С нейна помощ се съблякох, сложих си пижамата и се напъхах в леглото.

– Имам чувството – казах аз и отпуснах болната си глава на

възглавницата, – че един двоен скоч с малко лед ще оправи нещата.

– Никакъв алкохол – отсече Сузи. – Може да си получил сътресение на мозъка. Ще повикам лекар.

– Няма ми нищо. Не искам лекар. Просто получих удар по черепа. Професионална травма. Утре ще се оправя. Само ми дай нещо за Пиене.

Тя въздъхна и излезе. Чух я да налива и да подрънква с леда. Когато се върна, се чувствах по-добре. Зарадвах се, защото беше взела чаша и за себе си. Седна на леглото и ме загледа угрижено.

– Всичко е наред, бечко – казах аз. – Не гледай толкова трагично.

Тя отпи голяма глътка и потрепери.

– Знаеш ли колко се уплаших, Дърк, какво беше всичко това?

– Нищо, за което да тревожиш красивата си глава. Работя по нов случай и изглежда някой не е много доволен от това.

– Аха – кимна Сузи.

Вече беше разбрала, че никога не говоря за работата си. Бях успял да я убедя, че служителите на нашата агенция не приказват за това, с което се занимават.

– И, предполагам, че нямам право да попитам коя е Анджи?

– Нямаш. И точка по въпроса.

– Добре. Ще ти дам три хапчета за сън и ще те оставя да се наспиш.

Тя отиде в банята, намери хапчетата и се върна.

– А сега бъди добро момче, Дърк. Имаш нужда от един дълъг здравословен сън.

– Не бих възразил, ако дойдеш да ми правиш компания.

– Няма да стане. Изпий хапчетата.

Черепът ми се пръскаше по шевовете, така че идеята ѝ ми се стори добра и се подчиних.

– Утре ще изпратя приятелчетата бояджии да оправят стената. Как са успели да влязат, Дърк?

– Предполагам, че с шперц.

– Добре. Ще изпратя и ключаря, за да смени бравата. Ще пусна новите ключове в пощенската кутия – Тя се наведе и ме целуна. – А сега заспивай.

Отиде си.

Заспах и въпреки че главата все още ме болеше зловещо, на следващата сутрин успях да се добера до колата и да отида при Бил в девет и петнадесет. Той се качи в своята и подкарахме към банката. Имахме още доста време и му разказах за предната нощ. Слушаше ме и само от време на време кимаше.

– Мирише ми на неприятности, Дърк – каза той накрая.
– Аз ги усещам с главата си, Бил. Но такава ни е професията.
– Доста бърза реакция, а? Толкова скоро... Някой трябва да е казал на тези типове, които и да са те, че се занимаваш с Анджи. Въпросът е кой?

– Ще трябва да разберем.

Беше десет без петнадесет, така че се измъкнах от колата на Бил.

– Ще ти дам знак – казах му аз и влязох в банката. Поне беше спряло да вали. Седях на удобния стол и се правех, че чета „Хералд“, но не изпусках от поглед мис Кърч, която говореше по телефона с тих, недоловим глас, натискаше разни бутони и изглеждаше вкисната.

Тогавя тя изведнъж стана и пусна в действие хладната си усмивка – с няколко градуса по-топла от ледената.

Реших, че големият миг е настъпил и погледнах към входа.

Влезе едно момиче, което портиерът поздрави. Прекоси бързо фоайето, но имах достатъчно време, за да го разгледам както трябва.

Анджела беше слаба като кибритена клечка – отпред нямаше нищо, отзад – също. На главата си беше сложила голяма сламена шапка, като тези, които използват мексиканските селяни, когато работят на полето. Периферията скриваше лицето ѝ. Освен това имаше огромни слънчеви очила. Беше облечена с широка, тъмна памучна фланела и джинси – дрехи, които носят всички млади хора по света. Обутите ѝ в сандали крака не бяха с лакирани нокти. С нищо не се отличаваше от което и да било друго момиче, тръгнало да попътува през време на отпуската си. Едва ли и Грета Гарбо би могла по-добре да прикрие коя е всъщност.

Мис Кърч я поведе към кабинета на мистър Аклънд.

Аз излязох навън, за да предупредя Бил.

– Мацката със сламената шапка и джинсите. Видя ли я?

– Така си и мислех – отговори той. – Таратайката ѝ е през две коли напред. Фолксваген костенурка. Наистина гледа да не бие на очи.

– Добре, Бил. Оставям колата тук. Ще я изчакаме и ще я проследим с твоята.

Появи се след десетина минути. Носеше малко пластмасово куфарче, без съмнение осигурено ѝ от мистър Аклънд и без съмнение съдържащо десет хиляди долара в едри банкноти.

Не беше проблем да я проследим. Шофираше с позволената скорост. По едно време излезе от булеварда и се насочи към пристанището. След това зави наляво, отдалечи се от кейовете, където хвърляха котва яхтите на милионерите, мина по малка странична уличка и се насочи

към пристана на рибарите, край който живееха отрепките.

По това време там кипеше усилена дейност. Рибарите тъкмо изли-заха от баровете, за да се отправят с лодките си в морето за втори път тази сутрин. Млади хипита пиеха кафе с подути за сън очи. Анджела паркира на едно свободно място, а Бил я задмина, намери пролука за олдсмобила малко по-нататък, спря и изключи двигателя.

Слязох от колата тъкмо навреме, за да видя как Анджела пресича пристанището и, избягвайки ръмжащите тежки камиони, се насочва към един ред барове, кафенета и долнопробни ресторанти оттатък. Влезе в една дупка със западнал вид, на чиято фасада с олющени черни букви беше написано:

„ЧЕРНАТА КУТИЯ: ДИСКО, НАПИТКИ, АЛАМИНУТИ“.

Отидох бавно дотам и спрях пред стъклената врата, изпоплескана с мазни отпечатащи от пръсти. На нея имаше табела:

САМО ЗА ЦВЕТНОКОЖИ БРАТЯ. БЕЛИ НЕ СЕ ДОПУСКАТ.
ЯСНО ЛИ Е?

Поколебах се за миг и реших, че е твърде рано да си пъхам носа в нещо, което можеше да се окаже и гнездо на оси. Трябваше най-напред да науча някои работи. Върнах се при колата, където ме чакаше Бил.

– Само за черни е – казах му аз. – Изчакай тук и виж колко време ще се забави. Аз ще поразпитам наоколо.

Преминах отново през оживеното пристанище и спрях пред таверна „Нептун“. Бях сигурен, че там ще открия Ал Барни. Подобно на някакъв постоянен елемент от пейзажа, той седеше на едно връзвало за кораби, въртеше из ръцете си празна кутия от бира и гледаше тъжно към морето.

Ал Барни беше всепризнат доайен на пристанището. Твърдеше, и не без право, че ушите и очите му винаги са отворени на четири. Едва ли имаше пристанищна далавера, с която да не е запознат.

Беше плешив, носеше мръсен потник и протрити памучни панталони, а коленете му подпираха огромно бирено шкембе. Освен от пристанищните клюки, Ал Барни се интересувахе преди всичко от бира и от едни специални наденички, потопени в някакъв ужасно силен сос, за който просто умираше и който би смъкнал кожата от устата на всеки нормален човек.

Ал и агенцията често си сътрудничеха – колегите го снабдяваха с бира и наденички, а той тях – с ценна информация.

Когато ме видя, Ал се усмихна като гладна акула и хвърли празната бирена кутия в морето.

– Радвам се да те видя, мистър Уолъс! Много се радвам. Тъкмо си мислех, че е станало време за закуска – поздрави той и се вгледа в мен. – На теб закусва ли ти се?

– Хайде да влезем в „Нептун“ – отговорих аз. – Ще ти поръчам наденички и бира.

– Ето това са думи на джентълмен, какъвто си – каза той. Надигна тежкия си корем и се заклатушка към заведението, а аз го последвах.

Веднага щом влязохме в мрачната, мръсна кръчма, Барни махна на Сам – негърът собственик:

– Закуска, Сам. И се поразмърдай.

– Веднага, мистър Барни. Сър! – отговори Сам и ми показва широка-та си ослепителна усмивка. – А за вас, мистър Уолъс? Кафе или нещо друго?

Бях опитвал кафето му, затова поклатих глава:

– Може би по-късно, Сам. Току-що закусих. Барни вече беше седнал на любимата си маса в ъгъла. Отидох при него.

– Как я караш напоследък, мистър Уолъс? – осведоми се той. – Добре ли си? Изглеждаш добре. А как е полковникът?

Вече бях научил ритуала много добре. Никога не биваше да му се задават въпроси преди третата бира и преди да е изял поне една порция смъртоносни наденички.

– Полковникът е във Вашингтон – отговорих аз и запалих цигара. – Аз съм добре, а ти, Ал?

– Е, не ставам по-млад. Кой ли пък става? – Барни поклати плеши-вата си глава. – Но не се оплаквам. Туристите ще започнат да идват другия месец – Малките му очички светнаха. – Какви хубави хора са това туристите! Приказват си с мен, снимат ме. Аз пък им разправам неща, от които могат да подмокрят гащите. Хората много обичат да слушат скандални истории.

Барни отново се усмихна като акула.

Сам дойде и сложи на масата халба бира и голяма чиния с ужасни на вид малки наденички, които изглежда дяволът би могъл да измисли. Барни веднага мушна три в устата си, сдъвка ги, хлъцна и на очите му се появиха сълзи. Преглътна и изпи половината бира.

– Нямах представа от какво се лишавах, мистър Уолъс! – каза той.

– Нищо не може да се сравни с тях! Опитай една!

– Не, благодаря.

Лапна още три и последва същата процедура.

– Чудесни са за храносмилането.

Той довърши бирата и Сам долетя с нова. Аз чаках търпеливо.

Най-накрая, когато приключи с наденичките и изпи още една халба бира, той се оригна така, че прозорците издрънчаха и попита:

– С какво мога да ти бъда полезен, мистър Уолъс?

– Какво можеш да ми кажеш за „Черната кутия“?

Барни вдигна нагоре остатъка от веждите си.

– Свърталище на негри. Танци, мизерия, но е доста популярно.

Аз чаках без да отделям поглед от него.

– Няма проблеми с полицията – продължи той. – Преди една година го взе някакъв черен. Направи нещо като клуб. Наоколо няма много негри, повечето са вьетнамци и пуерториканци. Та той направи кръчма, където да се събират неговите хора и да им е добре, да танцуват и така нататък.

– Кой го взе, Ал?

Той се почеса по шията. Този знак вече ми беше познат и аз махнах на Сам, който веднага долетя с още бира.

– Тези малки сладурчета изострят жаждата на човек – обясни Барни. – Голяма работа си, мистър Уолъс!

– Кой държи кръчмата? – повторих въпроса си аз. Той отпи жадно.

– Един черен боклук – отговори Ал и се намръщи. – Чудя се откъде ли е взел мангизите. Пет хилядарки предплатен наем за десет години. Сигурно ги е смъкнал от баща си. С него навремето си попийвахме. Хубав старец. Идваше да си приказваме и ме черпеше бира. – Барни стана тъжен. – Преди една година изведнъж престана да идва. На моята възраст човек започва да тъгува за старите си приятели, мистър Уолъс!

– Как се казва съдържателят? – попитах.

– Той ли? Ханк Смедли. Нямах работа с него, мистър Уолъс. Не си поплюва и е гадник. Не търпи да му се бъркат в работите.

Оставих лицето си безизразно.

– А как се казва баща му?

– Джош Смедли. Работи като камериер при онази богата, надута кучка, вдовицата на Хенри Торсън. Както разбрах, старият Джош е започнал да прекалява с пиячката. И как не! Да имаш такъв син, жена ти да те зареже, да се разправяш с кучка като мадам Торсън – и ти ще захапеш бутилката, разбира се.

– Жена му го е изоставила?

Барни кимна и отпи още една глътка.

– Точно така. Той ми разказа. Работата е, че мисис Смедли просто не можала да се примири със сина си. Той беше, и още е, луд-полудял, но горкият Джош го обичаше. С жена си вечно се караха заради Ханк. Най-накрая, когато мистър Торсън умря, те се разделиха. Джош остана при мисис Торсън, а Хана, жена му, отиде да се грижи за дъщеря ѝ, която наследи от баща си цяла купчина пари. – Барни въздъхна. – Ех, как си живеят богатите! Но не им завиждам. С тези данъци, с такива деца и непрекъснатите им разводи... Не, благодаря, не е за мен. И така ми е добре. Нямам никакви проблеми.

– Радвам се за теб. А знаеш ли нещо за дъщерята, Ал?

– Не много. Чух, че не е с всички си. Когато била на шестнадесет или там някъде, Ханк я чукал. Но не го вземай много сериозно. Това е само слух. Може да е била от онези, които сами си го търсят. – Барни поклати глава. – Сега това е модерно. Когато аз бях хлапе, нещата бяха други. Трябваше наистина да се потрудиш за такова нещо.

Изведнъж в очите му просветна хитро пламъче:

– Анджи Торсън ли те интересува, Уолъс?

– Повече ме интересува Ханк Смедли.

– Е, казвам ти да внимаваш с него. Опасен е. Никак не си поплюва и е зъл.

– Анджела има брат. Терънс. Знаеш ли нещо за него?

Барни погледна замислено празната чиния, после мен. Разбрах намека.

– Продължавай, Ал – подканих го аз.

– Това ми е и за обяд, и за закуска – каза Барни в отговор и направи изискан жест с ръка, при което Сам веднага дотича с нова чиния, пълна с наденички, и нова халба бира. – Човек с моите килограми трябва да поддържа силите си.

Той мушна три наденички в устата си, съдвка ги, изсумтя и кимна одобрително.

– Та какво ме питаше, мистър Уолъс?

– Дали знаеш нещо за Терънс Торсън.

– Не е като да не знам. С баща си не се разбираха кой знае колко. Тери се махна от къщи и си взе апартамент под наем на пристанището. В едно мръсно общежитие, нарича се „Брейкърс“. Не ти е работа да го знаеш. Беше преди около две години. Свирел на пиано като бог, така казваха, но аз не съм го слушал. Наели го в клуб „Последна спирка“,

дето го държи Хари Рич. Сменил си името на Тери Зиглер. Разбрах, че увеличил клиентелата на кръчмата неимоверно. Хлапетата били луди за свирнята му. Работел всяка вечер от девет до два и не говорел с никого. Само свирел. Преди около три месеца се загубил някъде. Никой не го е виждал оттогава. Говореха, че отровният Ханк се опитвал да го купи, но ако Зиглер беше отишъл да свири в „Черната кутия“, всички щяха да начуат. Това не е станало. Бас хващам. Просто не ми се вярва.

Помислих си, че е време да тръгвам. Не исках Барни да разбере колко са ми необходими сведенията му. Извадих портфейла си и измъкнах една двадесетачка, която бутнах към него.

– Ослушвай се, Ал. За Ханк, за Тери и дори за Анджи. Става ли?

Той отново ми се усмихна като акула и грабна банкнотата с бързината на гущер, който улавя муха.

– Знаеш къде да ме намериш, Уолъс. Ще се заслушвам.

– Довиждане, Ал.

Отидох при Сам, платих сметката и излязох навън на влажния, пълен с изпарения въздух. Имах чувството, че не съм пропилял сутринта.

Заварих Бил в колата да дъвчи дъвка и да попива потта от врата си. Седнах до него.

– Излезе ли?

– Преди десет минути. Не можах да реша дали да тръгна след нея, или да те чакам. Излезе без куфарчето и подкара към града.

– Добре. Аз пък научих куп неща.

Разказах му за разговора си с Ал Барни.

– Значи ще трябва да ходим тук и там – заключи Бил, – но след като изпием по една бира.

– Отиваме в „Брейкърс“ – отсякох аз. – Преди бирата.

– Така си и помислих – отговори Бил и започна да попива потта от лицето си.

„Брейкърс“ се намираше на една малка странична уличка. Беше типично бедняшко общежитие, като онези, в които живеят хората, които ежедневно ходят до града, за да обслужват богатите – запуснато, с олющена боя, заобиколено от множество магазинчета, в които се продаваше всичко – от риба до чорапогашници.

Тясната уличка гъмжеше от виетнамци и пуерториканци. Имаше по малко на брой негри и възрастни бели жени с пазарски чанти.

Бил с мъка намери място за паркиране и тръгнахме към входа.

– Чакай тук, Бил. Ще поговоря с портиера. Намерих го на приземния етаж. Държеше метлата, сякаш ръцете му бяха болни. Беше едър,

дебел и космат бабанка, облечен с мръсна фланела и още по-мръсни панталони. Той се подпря на дръжката на метлата и започна да ме разглежда.

– Търся Тери Зиглер – казах аз и се втренчих в него като ченге.

– О'кей – отговори той. – Търси си го. Аз пък имам работа.

Започна отново да мете.

– Къде мога да го намеря?

Той отново ме погледна и попита:

– Ти ченге ли си?

– Търся го, защото е получил едни пари.

Портиерът спря изнемошялото си метене и по лицето му, което сякаш някое дете беше изрязало от буца свинска мас, изведнъж се изписа интерес.

– Много ли?

– Не знам. Никой не ми казва нищо.

„Колко е хубаво, че този стар трик все още върши работа!“ – помислих си аз.

– Ще има ли възнаграждение?

– Ако науча каквото ми трябва, може да достигне до двадесетачка.

Той почеса косматата си ръка и се замисли, след това отпусна масивното си тяло върху дръжката на метлата.

– Тери Зиглер?

– Точно така.

– Нае апартамент на последния етаж преди година и половина. Плащаше си наема редовно. Нямахше проблеми с парите, но изглежда работеше и денем и нощем. Преди два месеца напусна. Каза ми, че се маха, плати си наема, метна два куфара в олдсмобила си и тръгна. След това не съм го виждал.

– Не каза ли къде отива? – попитах аз търпеливо.

– Не. Какво ми влиза в работата? Наемателите тук непрекъснато се сменят.

– Олдсмобил, казваш... Помниш ли номера?

Имах чувството, че буцата мас ще ми бъде от полза, колкото ако си бях счупил крака, но сега реагира, дори в очите ѝ се появи лъч на интелигентност:

– Помня го, разбира се. Беше много лесен, затова. Искаш ли да го запишеш? PC10001.

– Някой друг нанесе ли се на негово място?

– Аха. Едно момиче дойде има-няма час, след като Зиглер си отиде.

Предплати за два месеца и се настани.

– Как се казва?

– Доли Джилбърт. Е, поне тя твърди така. Нищо не знам за нея. Освен че работи нощем.

Портиерът започна да нервничи с метлата и аз реших, че може би е време да го поуспокоя, за да ми каже нещо по-съществено. Извадих портфейла си, измъкнах петдоларова банкнота и му я показах.

Той я погледна и застана неподвижно.

– Това за мен ли е?

– Може и да е, ако ми помогнеш малко повече. Трябва да открия Зиглер. Все някой в това общежитие ще може да ме насочи.

– Аха... – Той замълча, за да си почеше ръката. Стори ми се, че чувам как мозъкът му пращи от напрежение. – Като се замисля, най-добре щеше да е да поговориш с мис Ангъс. Можеше да ти каже всичко за Зиглер. Живееше в апартамента срещу неговия. Симпатична бабка. На около осемдесет. Чистеше му и от време на време готвеше. Беше от тези старици, които обичат да са полезни. Нищо не й доставяше по-голямо удоволствие от това, да си побъбри с хората. С мен си приказваше, докато ми бръмне главата. Да. Тя можеше да ти каже за Зиглер.

– Можеше? – попитах аз. – Да не би да е напуснала?

Портиерът се размърда неспокойно, с очи, впити в петте долара. Дадох му ги. Той целуна банкнотата и я мушна в джоба на мръсните си панталони.

– Напусна и още как... С краката напред. Това стана три дни след като си отиде Зиглер.

– Напред с краката? А как по-точно?

– Когато чистех на нейния етаж, забелязах, че вратата й е открехната. Не я бях виждал от ден-два, така че надникнах. Мис Ангъс лежеше на пода. Беше мъртва. Извиках ченгетата и ги оставих да се занимават те. – Портиерът отново се почеса по ръката. – Не си падам кой знае колко по разговорите с тях. И без това не можех да им кажа нищо. Най-накрая решиха, че го е свършил някой наркоман, който е имал нужда от пари. Бяха я цапардосали по лицето, а стаята й беше обърната наопаки. На нейната възраст един такъв удар може да е смъртоносен. Сигурно щеше да знае къде е отишъл Зиглер. Често ми говореше за него и ми обясняваше колко добро момче бил. Просто не е възможно да не й е казал къде отива. Е, това е всичко. Не знам повече.

– Някой нанесе ли се в апартамента на мис Ангъс?

– Още не. Тя беше предплатила за три години и имаше свои

собствени мебели. Адвокатът трябва да уреди нещата й. Веднага щом той свърши, някой ще го наеме.

– Знаеш ли кой е адвокатът?

– Някакъв евреин. Веднъж дойде да поговорим.

– Как се казва?

Портиерът отново се почеса по ръката, замисли се и каза:

– Соли Луис.

Реших, че повече не може да ми каже нищо интересно.

– О'кей, благодаря – казах. – Може би ще ти се обадя пак с още една петачка.

Той кимна.

– Нямам нищо против – отговори той. – Идвай колкото пъти искаш.

Качих се по стълбите във фойето и излязох навън. Заварих Бил да дъвче дъвка, подпрян на колата. Беше влажно и горещо.

– Научих едно-друго – казах му. – Потърси адреса на един адвокат. Казва се Соли Луис. Ще се върна след малко.

Влязох отново в общежитието и се качих с асансьора на последния етаж. Там имаше само два апартамента. На десния пишеше: „Мис Доли Джилбърт“.

Натиснах звънеца. Почаках, после натиснах пак. Реших, че по това време, беше шест без десет, Доли би могла още да спи. Наложих се да позвъня трети път, преди да ми отвори.

Пред мен застана момиче на около двадесет години – къдрокоса блондинка, с лице, покрито от дебел пласт грим, и уста, която подсказваше, че е живяла тежко и продължава да живее така. Беше с отворен отпред пеньоар, под който освен малките розови бикини, нямаше нищо друго.

Огледа ме от горе до долу и ми се усмихна с една от онези подканящи и в същото време студени усмивки, които употребяват проститутките.

– Съжалявам, драги – каза тя. – Ела след два часа, става ли? Точно сега имам гости.

– И какво да правя? Да се мотая по улиците цели два часа? – Усмихнах й се възможно най-дружелюбно. – Един приятел ми каза, че можеш да се погрижиш за мен.

Погледнах към голямата стая зад нея, обзаведена с доста овехтели мебели. Видях врата, която вероятно водеше към спалнята. Тя беше открената.

– Разбира се, че мога... Но не точно сега...

Изведнъж някъде отвътре избумтя мъжки глас:

– Кажи на този боклук да се разкара! Хайде! Да не мислиш, че имам цял ден за губене!

Момичето замръзна.

– Ей, човече! – възкликна то. – Този наистина не си поплюва! Ще се видим по-късно.

И затръшна вратата пред носа ми.

Бях напълно сигурен, че този дрезгав, бумтящ глас, излиза от устата на негър. Не можех да сгреша подобно нещо.

Момичето каза „не си поплюва“.

Имах едно предчувствие. Слязох с асансьора и отидох при Бил.

– Намери ли адреса?

– Да. Има го в указателя. „Сийкоум Роуд“ 67.

– Добре, Бил. След известно време оттук би трябвало да излезе един едър негър. Тръгни след него. Ще ти оставя колата. Искам да разбера, дали случайно не е Ханк Смедли.

– А какво ще правиш ти?

– Ще поговоря със Соли Луис.

Видях едно такси и го спрях.

3

Открих Соли Луис на последния етаж в един западнал блок, в малка стая, с претенции да бъде кантора. Обзавеждането се състоеше от олющено бюро, стар разнебитен шкаф за документи и пишеща машина. Изглежда се справяше без секретарка.

Соли Луис седеше зад бюрото, а пред него имаше тънка папка. Огледа ме хладно и се изправи. Беше среден на ръст, на около тридесет и пет години, с гъста черна коса и брада, която скриваше почти цялото му лице. Дрехите му бяха видели трудни времена, а самият той беше болезнено слаб – сякаш се хранеше сваятно само веднъж седмично.

– Какво мога да направя за вас? – попита Соли и протегна ръка.

Аз я стиснах, след това извадих една визитна картичка от портфейла си и му я подадох. Той ми посочи единствения стол, който беше толкова стар и разнебитен, че отпуснах килограмите си върху него силно обезпокоен.

Соли Луис също седна и разгледа визитката ми. След това вдигна поглед към мен и черните му очи светнаха.

– Е, мистър Уолъс, радвам се да се запознаем. Естествено, чувал съм за вашата агенция. С какво мога да ви бъда полезен?

– Доколкото разбрах, вие движите нещата на покойната мис Ангъс. Забелязах как изстина.

– Така е. Аз съм изпълнител на завещанието ѝ.

– Говори ли ви нещо името Терънс Торсън? Или Тери Зиглер?

Той кимна.

– Тери Зиглер. Да, разбира се.

– Опитвам се да го намеря. Тъй като той и мис Ангъс бяха в много добри отношения, се надявах, че тя ще може да ми каже къде мога да го открия, но, за жалост, разбрах, че е починала. Реших, че не е изключено да е споменавала пред вас.

Луис подръпна брадата си и ме погледна.

– Защо ви е Тери Зиглер?

– Ангажирали са агенцията да го открие. Не зная кой. Просто трябва да си свърша работата.

– Значи вие и аз имаме един и същ проблем – Адвокатът се отпусна назад. – Мис Ангъс е завещала на Зиглер всичките си пари и вещи. Не мога да уредя завещанието ѝ преди да го намеря, а сега-засега, нямам

никакъв успех.

– Доколкото разбрах, мис Ангъс е живяла доста бедно. Чистела е у Зиглер. Как така има какво да му завещае?

– Състоянието ѝ е в размер на сто хиляди долара, при това с платени данъци – обясни Луис, без да се мъчи да скрие тъгата в гласа си. – Мис Ангъс беше доста странна. Не харчеше почти нищо. Пестеше. Най-накрая успях да я убедя, че не е хубаво да държи пари в разни пликчета въщи, и че е по-добре да ги внесе в някоя банка. Радвам се, че в края на краищата го е направила.

– Изглежда наистина е била странна. Сигурен ли сте, че е внесла парите в банката?

– Да, разбира се. Проверих. Четири дни преди да бъде убита, ги е депозирала в „Пасифик енд Нешънъл“. Свързах се с мистър Аклънд, той е директор там. Сега остава само да открия Зиглер.

– А какво правите, за да го откриете?

Адвокатът се усмихна уморено.

– Ами това, което се прави в такива случаи – пускам обяви във вестниците, опитвам чрез полицията, чрез бюро за издирване на хора в неизвестност. Направих всичко възможно, но вече два месеца не съм успял да се добера до него. – Соли Луис се наведе напред и ме погледна, изпълнен с надежда. – Сега, след като и вашата агенция го търси, вероятността да го намерим е по-голяма, нали? Ако вие не успеете, кой друг би успял?

– Какво ще стане с тези пари, ако той е мъртъв?

– В такъв случай ще отидат у най-близкия му роднина. Но трябва да имам неопровержими доказателства, че е умрял.

Пак задънена улица.

Върнах се в агенцията с такси. Седнах зад бюрото и написах доклада си, благодарен, че има климатична инсталация. Тъкмо свършвах, когато влезе Бил, попивайки потта от лицето си.

– Дявол да го вземе – изпъшка той. – Навън е кошмарно.

– Какво стана?

– Прав беше. Наистина излезе един черен здравеняк и се качи в бял кадилак. Отпраши към „Черната кутия“. Влезе вътре, а един друг излезе, за да прибере колата.

– Що за птица беше едрият?

– Опасен тип, без никакво съмнение. Висок е най-малко един и осемдесет, а раменете му са широки поне метър. Беше с памучна фланела, така че видях мускулите му. Ходи като пантера. Юмуруците му са

като чукове. Кобрата е безобидна твар в сравнение с него. Това е, Дърк.

Нямаше нужда да питам дали е Ханк Смедли.

Погледнах часовника си. От разговора ми с Доли Джилбърт бяха минали горе-долу два часа и беше време да се видим пак. Дадох доклада на Бил.

– Довиждане, Бил. Чакай ме тук.

Слязох с асансьора и се отправих с колата към „Брейкърс“.

Този път едва натиснах звънеца и вратата рязко се отвори. Доли застана пред мен с обичайната си усмивка на проститутка.

– Влизай, сладур – покани ме тя. – Извинявай, че те върнах одеде, но двама не може да си взимат от сладкото едновременно.

Прекрачих в голямата всекидневна и тя затвори след мен.

– Слушай, сладур – каза тя. – Трябва да бързам. Какво ще кажеш да получа подаръка си, петдесет долара, и да преминаваме към действие? Става ли?

Влязох в спалнята, надникнах в кухнята, а после и в малката баня. Уверих се, че сме сами и се върнах в спалнята. Тя ме чакаше до леглото и ме изгледа притеснено.

– Боиш ли се от нещо, сладур?

– Не. Искам да поговоря с теб, Доли – Улових я за ръката и я заведох във всекидневната. – Съжалявам, но съм дошъл по друга работа.

Подадох и визитната си картичка и седнах на един протрит, но удобен стол.

Тя прочете картичката ми внимателно, после дойде до мен и я пхна в ръцете ми.

– Да те няма, ченге! – Гласът ѝ беше хрипкав. – Изчезвай оттук веднага!

– Трябва ми малко информация – усмихнах ѝ се аз дружелюбно. – Ще ми струва сто долара. Само не казвай, че не ти трябват сто долара.

Тя се втренчи в мен и протегна ръка.

– Да ги видя.

Извадих портфейла си, намерих стодоларова банкнота, показах ѝ я, после я сгънах и я стиснах в ръка.

– Ще си поговорим ли?

Седна на един стол близо до мен. Пеньоарът ѝ се разтвори. Отдолу нямаше нищо, но тялото ѝ не ме развълнува. Е, да, наистина беше стройна, с хубави гърди, плосък корем и тъмни косми отдолу, но беше изхабена от пипане – въпрос на професия.

– За какво да си говорим?

Прибрах визитката си.

– Търся Тери Зиглер.

Очите ѝ станаха враждебни.

– Защо мислиш, че знам къде е?

– Не мисля нищо. Търся го. Нанесла си се тук два часа след като си е отишъл и си помислих, че не е изключено той да ти е казал, че освобождава квартирата. Може би знаеш къде е?

– Наистина ли ще ми дадеш парите? – Тя си пое дъх. – Точно сега много ми трябва.

– Каж ми каквото знаеш и са твои. Той ли ти каза, че напуска апартамента?

– Не. Чух от друго място. Имам приятели. С Тери никога не сме се разбирали както трябва.

За да ѝ помогна да стане по-разговорлива, аз разгънах банкнотата, разгледах я и я сгънах отново.

– Знаеш ли къде мога да намеря Зиглер?

– Загазил ли е? Наистина изчезна малко неочаквано. Може би го е било страх?

– Не, не е това. Завещана му е известна сума, а аз трябва да го намеря, за да си я получи.

Очите ѝ се разшириха.

– Каква сума?

– Нямам представа. Но едва ли е малка – Усмихнах ѝ се. – Знаеш ли къде мога да го намеря, или не?

Тя поклати глава.

– Не, ченге. Не знам. Представи си само! Този странен тип да получи наследство! Защо на мен някой не ми завещае нещо!

Чудех се дали отново не удрям на камък.

– Защо каза, че Тери е странен тип?

– Виждала съм го само един-два пъти. Изобщо не си отвори устата. Заяпаше ме, сякаш съм нещо, което е настъпил на тротоара. Наистина свиреше много хубаво, но ако питаш мен, беше или луд, или се друсаше.

– Наистина ли мислиш, че може да е бил наркоман?

– Че откъде да знам? Повечето боклуци наоколо са. Аз стоя настрана от тези неща. Трябва да си изкарвам прехраната.

Протегнах се и ѝ подадох парите.

– Е, благодаря. Много ми помогна. А... и още нещо. Ханк Смедли често ли идва при теб?

Тя се дръпна назад като ужилена и скочи на крака. Лицето ѝ доби цвета на мръсен чаршаф.

– Махай се! – изкрещя. – Писна ми от теб! Разкарай се веднага!

През цялата си практика, вече повече от двадесет години, бях виждал много уплашени физиономии, но никоя не е била толкова уплашена, колкото тази на малката, жалка курва, която стоеше пред мен. Уплашена? Не, по-скоро ужасена.

Оставих я да стиска банкнотата и да трепери. Знаех, че нищо повече няма да измъкна от нея.

Слязох със скърцащия асансьор и се върнах при колата.

* * *

Заварих Бил в кабинета да препрочита доклада ми и да дъвче дъвка.

Казах му какво си приказвахме с Доли.

– Слушай, Дърк. Не те разбирам – каза той. – Защо толкова се интересуваш от Тери Торсън? Ние трябва само да...

– Прав си – прекъснах го аз, – но нямаме никакви улики. Имам чувството, че Тери може да ни насочи по върнатата следа. Искам да го намеря и да поговоря с него.

– Не е ли по-добре да се захванем с Ханк Смедли?

– Първо искам да намеря Тери.

Бил сви рамене.

– Добре, ти си шефът. Какво ще правим сега?

– Ти си отиваш у дома и временно забравяш за работата. Аз допълвам доклада, прибирам се и си лягам рано. Съвсем сам.

– Да не си се разболял, Дърк?

– Хайде, тръгвай – отпратих го аз.

Когато отключих вратата на апартамента си с новите ключове, които намерих в пощенската кутия, ме лъхна миризма на прясна боя. Надписът го нямаше и всичко беше както преди.

„Какво момиче!“ – мислех си аз, докато заключвах отвътре. Обадих се в хотел „Белвю“, но ми казаха, че Сузи посреща цял полк туристи и ще се освободи най-рано след два часа. Не можех дори да ѝ благодаря.

На следващата сутрин седнах зад бюрото си рано. Не след дълго се появи и Бил.

– Добре ли спа? – попита той, но вече се беше научил да не очаква отговор.

– Искам да разбереш чий е един олдсмобил с номер РС10001. Направи го колкото се може по-бързо.

– Добре.

Той тръгна. В града вече познаваше почти толкова хора, колкото и аз, шефът на отдела за регистрация на коли му беше приятел.

Аз прегледах доклада си още веднъж, сложих го в папката и отидох до кабинета на Гленда Кери. Беше дошла току-що и още преглеждаше пощата.

– Здравсти, Гленда – поздравих я аз. – Идвам във връзка със случая „Торсън“.

Тя вдигна поглед.

– Нещо ново?

Разказах ѝ накратко каквото знаех и завърших:

– Анджела Торсън дава парите на някого в „Черната кутия“. Може би на Ханк Смедли, но може и да е някой друг. Не знам. Няма как да разбере, ако не поговоря с нея или с Ханк. Не държа особено да направя това. Ако можех да намеря Тери, той също би могъл да ни бъде от полза. При всички случаи, за да разнищим нещата докрай, ще ни трябва повече време.

– Мисис Торсън плаща по три хиляди долара на ден. По-добре е да попиташ нея дали иска да продължиш, или не. Може и да не иска. Говори с нея, Дърк.

Това ми се стори разумно, така че се върнах в кабинета си и се обадох у Торсън. Беше десет и двадесет.

Познах неясния глас на Смедли.

– Искам да говоря с мисис Торсън, моля. Обажда се Дърк Уолъс.

– Детективът ли? – попита камериерът след кратка пауза.

– Точно така.

– Мисис Торсън излезе. Ще се върне късно следобед.

Благодарих му и затворих телефона. Замислих се за минута-две и ми хрумна нещо. Реших да действам веднага. Оставих бележка за Бил на бюрото му и тръгнах с колата към резиденцията на Торсън. След като госпожата я нямаше, имах добра възможност да поговоря с Джош Смедли.

Изчаках цели шест минути и дръпнах звънеца три пъти – чак тогава се отвори вратата.

– Съжалявам, мистър Уолъс – промърмори негърът. – Мисис Торсън не е вкъщи.

– Това ми го каза.

Подпомогнат от килограмите си, направих крачка напред и влязох във вестибула.

– Трябва да поговоря с теб, Джош.

Той отстъпи и затвори вратата след мен. Нямахме какво друго да направим.

– Извинете, мистър Уолъс – каза той с разтреперан глас, – но имам работа.

– Хайде да отидем в твоята стая – предложих аз и го улових здраво за ръката. – Трябва да те попитам някои неща.

Джош ме погледна притеснено, но след това ме поведе по дългия коридор, в чийто край се намираше стаята му. Беше просторна, с четири кресла, шкафове и легло. Една друга врата в дъното, предполагам, водеше към банята. Живееше сравнително луксозно.

– Хайде да пийнем по нещо, Джош – предложих аз. – За мен скоч.

Той се поколеба, после отиде до един бюфет, извади бутилка и напълни две чаши почти догоре. Върна се при мен. Подаде ми питието с трепереща ръка и се отпусна уморено в креслото, здраво стиснал своето. Върху бюфета бяха строени множество празни бутилки.

– Какво искате да знаете, мистър Уолъс? – попита той и отпи, сякаш, за да се закрепим.

– Джош, мисис Торсън ме нае, за да разбере дали някой не шантажира дъщеря ѝ евентуално, кой е той. Предполагам, че знаеш това.

Джош кимна.

– Знаеш всичко, което става в този дом, нали?

– Работя тук от тридесет години – отговори той предпазливо.

– Искам да ми кажеш що за човек беше мистър Торсън. Разговорът ще си остане между нас, мога да те уверя, но за мен е много важно да знам.

– Мистър Торсън е мъртъв.

– Известно ми е. Интересува ме що за човек беше.

– Коров човек – каза негърът след дълго колебание. – Предполагам, че иначе нямаше да постигне това, което постигна. Караше ме да работя много, но пък и плащаше добре. Да, беше корав човек.

– А как се държеше с децата си?

– Беше много строг с мистър Тери, но не и с мис Анджела. Искаше той да поеме бизнеса му и не можеше да търпи, че свири на пиано. Много строг беше с него. Най-накрая, мистър Тери си отиде. Аз бях доволен. – Джош се загледа в пространството и на лицето му се появи усмивка. – Тук беше много лошо, преди да си тръгне мистър Тери. След това стана по-добре, но само докато мистър Торсън беше жив. После нещата пак се объркаха. Мис Анджела и майка ѝ не се разбираха, така че

се наложи мис Анджела да се премести в малката къща. Жена ми също отиде там, за да се грижи за нея, защото не се разбираше с мен.

– Ти си в тази къща още откакто децата са били бебета – казах аз. – Какъв беше Тери като малък?

Смедли се вгледа мрачно в празната си чаша.

– Мистър Тери беше добро момче, мистър Уолъс. Аз и той се спогаждахме добре. Често идваше тук в стаята ми да си приказваме. Питаше ме за миналото ми, за родителите ми. Натъжаваше се, че не се разбираме с жена ми. Казваше, че не може да търпи баща си. Веднага щом мистър Торсън отидеше на работа, той се качваше в музикалния салон и свиреше по цял ден. Имаше си дарба. Не можеше да разчита ноти, но беше достатъчно да чуе нещо и веднага можеше да го изсвири. Мистър Торсън не му даваше да взема уроци, но те не му и трябваха. Искаше само да свири. Когато си тръгна, беше преди около две години, дойде при мен да се сбогуваме. Стана ми много тъжно... Само му стиснах ръката, а когато си отиде, дори се разплаках.

– Чашата ти май е празна, Джош – подсетих го аз. – Защо не я напълниш?

Той се изправи с мъка и залитна към бюфета.

– За вас, мистър Уолъс?

– Не, благодаря.

Върна се, стиснал пълна догоре чаша.

– Ами мис Анджела? – попитах аз. – Как се разбирахте с нея?

– Когато беше малка, мистър Уолъс, се разбирахме много добре, но когато започна да расте, стана много трудно. Не ме харесваше. Предполагам, че жена ми я е надъхала. Не, не мисля, че се спогаждахме с мис Анджела.

– А обичаха ли се с брат си?

Той кимна.

– Бяха много близки. О, да. Харесваше ми да ги гледам заедно. Когато мистър Тери напусна дома, мис Анджела се промени. Сякаш някой ѝ отне слънцето. После, когато умря мистър Торсън, тя отиде да живее в малката къща и жена ми отиде с нея. Вече не я виждам.

Джош Смедли отпи и въздъхна. Сбръчканото му лице беше много тъжно.

– Мистър Торсън умря неочаквано преди една година, нали?

– Да, но не беше неочаквано.

– Как така, Джош?

– Живееше много напрегнато... Непрекъснато беше нервен,

ядосан... Сърцето му не можа да издържи. Лекарят го предупреждаваше непрекъснато, но той не искаше и да чуе.

– Държеше ли се зле с теб?

– Не с мен. Познавах го, толкова години работя при тях. Но с някои други...

– Някои хора го изкарваха из нерви, така ли?

– Разбира се.

– И той се караше с тях?

– Не се караше истински, защото трябваше да върти бизнес. Много умно боравеше с парите... С парите на тези хора...

– Но често избухваше пред тях?

– Да. Пред тях, пред мен, дори пред...

– Дори пред мис Анджела?

– Е, само веднъж, мистър Уолъс.

– Кога стана това, Джош?

– Един ден, когато... – той отпи още една голяма глътка.

– Чу ли ги да се карат? Чу ли мис Анджи да повишава тон?

– Аз не подслушвам. За мен бяха само гласове. Мис Анджела изви-ка името на мистър Тери... Много силно. И излезе от стаята.

– Каза ли за това на съдебния лекар?

– Не. Той не ме попита, а и това си беше семеен проблем. Чисто семеен проблем.

– Трябва да намеря Тери. Много е важно. Можеш ли да ми кажеш къде е?

Джош Смедли поклати глава.

– Ще ми се да знаех къде е, мистър Уолъс. Много искам да го видя пак и да си поговорим. Не се е обаждал откакто замина.

– Ще ти кажа защо е толкова важно да го намеря. Една възрастна дама му е завещала сто хиляди долара. Някоя си мис Ангъс. Била е убита. Той не знае и няма да си получи парите, докато не се свържа с него. Сто хиляди долара, Джош!

Аз замълчах и започнах да го наблюдавам.

– Старата дама е била убита, така ли? – попита той, като ме погледна с изненада.

– Да. Убиецът изглежда е знаел, че тя държи всичките тези пари у дома си. Живеела е под наем в общежитието „Брейкърс“, където е бил и Тери. Убил я е, за да ги вземе, но е закъснял. Няколко дни преди това тя ги е внесла в банка.

– Не знам къде е той, мистър Уолъс.

Станах и отидох до вратата.

– Още нещо – казах. – Имаш син, Ханк, който държи една дискотека долу на пристанището. „Черната кутия“, нали?

Той се отпусна обратно на стола.

– Така е, мистър Уолъс. – Гласът му беше слаб и трепереше.

– Когато дойдох тук онзи ден, ти се обади на сина си и му каза за мен, нали?

Той не отговори. Беше със затворени очи, а чашата трепереше в ръката му.

– Каза му, нали? – изляях аз с глас на ченге.

– Всеки ден разговарям със сина си – промърмори Джош.

– Каза ли му за мен, или не?

– Синът ми иска да знае какво става в тази къща – отговори той след дълга пауза.

– Добре, Джош.

Реших да не настоявам повече. Вече знаех отговора. Джош беше казал на сина си, че съм нает да разследвам евентуален шантаж спрямо Анджеला и Ханк веднага ме беше предупредил да не се бъркам, като изцапа стената ми. За по-убедително ме цапардоса и по главата.

Излязох от стаята, а старият негър сякаш не забеляза.

* * *

Върнах се в кабинета си и видях, че бележката за Бил още стои на бюрото му. Седнах да пиша доклад за разговора си с Джош Смедли. Свърших към един и половина. Бях гладен. Тъкмо слагах доклада в папката и Бил дойде. Беше възбуден, от което разбрах, че има новини.

– Хайде да хапнем, Бил – казах аз и станах.

– Чудесно! Бих могъл да изям и слон!

Без да говорим повече, ние отидохме в един близък ресторант зад ъгъла на „Трумън Билдинг“.

Поръчахме си специалитета за деня – агнешко печено с пържени картофи – и по една бира. Обслужиха ни бързо – едва се бяхме настанили и ни донесоха две огромни чинии с агнешко месо и планина от пържени картофи. Месото беше крехко колкото пищял на старец, но бяхме гладни, така че решихме да дъвчем.

– Какво научи, Бил? – попитах аз, докато се борех с агнешкото.

– Този олдсмобил сега е регистриран на името на Ханк Смедли. Станало е някъде преди три месеца. Какво ще кажеш?

– Харесва ми – отговорих аз и хапнах малко от хрупкавите

картофи. – Какво още?

– Много – отговори Бил. – Научих и адреса на Ханк. „Сийгроув Роуд“ номер петдесет и шест, в квартал „Сийкоум“. Отидох да хвърля едно око. Апартаментът му е на последния етаж. Сградата е хубава и стилна. След това отидох в полицията и поприказвах с Том Лепски. Казах му, че се интересуваме от Ханк Смедли. Нямаше много работа и ми разказа каквото знаеше. И полицията го познава. Том извади досието му. Още от дванадесетгодишен им е създавал проблеми. Съден е, три пъти е бил в поправително учреждение. Кражби, насилие, побоища над деца – истински бандит. Изведнъж обаче, сякаш е заживял почтено. Лепски има чувството, че в заведението му става нещо, но не знае какво. Ръцете го сърбят да го претършува, само че не може да получи заповед за обиск. Това е, Дърк.

– Добре – отговорих аз.

Докато се хранехме, аз му разказах какво съм научил от Джош Смедли. Не беше много, но все пак навеждаше на някои мисли и след време можеше да ни бъде от полза.

Докато Бил пишеше доклада си с два пръста на машината, аз прочетох отново всичко, което бяхме събрали в папката „Торсън“. Беше към четири и петнадесет. Чудех се, дали мисис Торсън вече се е прибрала. Нищо не пречеше да проверя и тръгнах бавно с колата натам.

Ръменето беше престанало и отново грееше слънце. Имах късмет. Когато оставих колата на паркинга и излязох, видях, че тя пие чай под един навес в градината.

Приближих се, а мисис Торсън ме изгледа студено и високомерно.

– Имах впечатлението, мистър Уолъс – посрещна ме тя, – че се разбрахме да не идвате тук, преди да се обадите по телефона.

– Обадох се. Вас ви нямаше и реших да дойда.

До нея имаше свободен стол, така че седнах.

– Е?

Тя остави недопитата си чаша чай и се втренчи в мен.

– Шефовете ми наредиха да ви съобща резултатите и да ви попитам, дали желаете да продължа с разследването.

Лицето ѝ се изопна.

– Какви резултати?

– Наехте ме, за да разбера дали някой шантажира дъщеря ви и ако е така, да открия кой – казах аз предпазливо. – Видях как дъщеря ви излиза с парите от банката и я проследих до рибарското пристанище. Остави колата си и влезе в дискотека „Черната кутия“. Остана вътре около

десет минути и излезе без чантата с парите.

Мисис Торсън седеше като вкаменена.

– „Черната кутия“? Какво е това? – Гласът ѝ беше хрипкав.

– Нощен клуб само за чернокожи. Не пускат бели.

– И казвате, че дъщеря ми е влязла там?

– Очевидно е оставила десетте хиляди долара на някого. Това още не означава, че се движи в компания на чернокожи, мисис Торсън.

– А какво означава?

– Може да внася пари в някой техен фонд. Може да подпомага някои от тях. Тези хора живеят доста зле. Не знам. Но знам, че Ханк Смедли държи този клуб. Той е син на вашия камериер.

Тя отново се превърна в парче камък. Не можех да не ѝ се възхитя. Виждах колко ужасена беше и в същото време изобщо не можех да я упрекна в липса на самоконтрол.

Не каза нищо в продължение на цели три минути, загледана в красивите си ръце.

– Ханк Смедли – каза тя тихо накрая, без да ме погледне. – Да, разбира се. По-рано помагаше в градината. Започна прекалено да се навърта около дъщеря ми. Като деца си играеха заедно. После Анджела започна да расте. Обичаше да върши лудории и да се държи глупаво, а Ханк я окуражаваше. Оплаках се на съпруга си и той го изгони. Известно време на Анджела сякаш ѝ беше мъчно. – Мисис Торсън въздъхна. – Значи тя продължава да се среща с него, освен това му дава и пари! Но това е ужасно!

– Може и да е така, но може и да не е.

– Трябва да поговоря за това с камериера си! – Гласът ѝ беше гневен, а очите ѝ блестяха.

– Според мен би било по-добре, ако първо поговорите с дъщеря си.

– С Анджела?! – Тя се засмя горчиво. – Няма да ми каже нищо. Имам чувството, че ме мрази.

– Има някои усложнения, мисис Торсън – казах аз. – Все пак не съм пропилял парите ви на вятъра. Ако искате да продължа разследването, ще го направя. Ако не искате, само ми кажете и всичко ще приключи дотук.

– Какви усложнения?

Естествено, на този етап нямах намерение да ѝ говоря за сина ѝ.

– Ханк Смедли е много опасен човек, мисис Торсън – отговорих аз. – Бих искал да разбера какво се върши в клуба му. Полицията се е опитвала, но досега не е стигнала доникъде. Ако успее да намеря достатъчно

доказателства за престъпна дейност, ще мога да го вкарам в затвора. Дали това ще стане, зависи изцяло от вас.

По издълженото ѝ слабо лице се изписа жестокост.

– Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие от това, да видя тази отрепка в затвора. Много добре. Не ме интересува колко ще струва. Продължете разследването!

– Ще го направя, но има едно условие, мисис Торсън – казах аз и станах. – Не трябва да казвате абсолютно нищо нито на дъщеря си, нито на Джош Смедли. Разбирате ли ме?

– Искам само да напъхате това животно зад решетките! – каза тя с такава омраза, че чак се стреснах. – Оставям това на вас. Поемете цялата отговорност!

След това си тръгнах.

4

Седях в колата пред резиденцията на Торсън и слушах монотонното барабанене на дъжда по покрива. Мислех за разговора, който бях провел с мисис Торсън. Поне беше дала зелена светлина на по-нататъшното разследване. То щеше да й струва много пари и трябваше срещу тях да направя максималното.

Подкарах бавно покрай високата стена, която ограждаше имението. Както очаквах, скоро стигнах до една алея вляво. Тръгнах по нея с надеждата, че ще ме отведе до къщата на Анджела Торсън. Оказах се прав.

Спрях колата на мократа трева край пътя, облякох с мъка шлифера си и продължих пеша, докато не видях постройката. Беше малка – може би с три стаи и голяма всекидневна. Отпред беше паркирана очуканата ръждясала таратайка на Анджела.

Отидох до пътната врата. Нямаше козирка и докато чаках да ми отворят, водата капеше в яката ми.

Вратата се отвори рязко. Пред мен застана една негърка, която изглеждаше достатъчно едра, достатъчно силна и достатъчно здрава, за да се боксира в тежка категория.

Тя ме огледа от горе до долу и попита с дрезгав глас:

– Какво искате, мистър?

– Търся мис Анджела Торсън – отговорих аз и се вгледах в очите ѝ.

– Вървете си, мистър. Мис Анджела не приема непознати. Вървете си!

Вече бях извадил визитна картичка и ѝ я напъхах под носа.

– Мен ще приеме – казах с глас на ченге. – Хайде, поразмърдай се! Станах вир вода!

Негърката прочете картичката, погледна ме още веднъж и скръцна със зъби:

– Чакайте! – и затръшна вратата.

Значи това беше Хана Смедли. Изпитах съжаление към Джош. Нищо чудно, че се бе пропилил. Продължих да чакам на дъжда.

Минаха пет минути. Започна да ми писва. Сложих пръст на звънеца и се облегнах с цялото си тегло. Това ги накара да реагират. Вратата се отвори и мисис Смедли ме изгледа с гняв:

– Добре де! Влезте! Но махнете този шлифер. Не искам всичко да плувне във вода.

Свалих шлифера и шапката си и ги пуснах в дъждовната локва в антрето.

Тя отвори една врата и ме подкани с жест да вляза. Озовах се в просторна всекидневна, приятно обзаведена с удобни фотьойли и телевизор с голям екран.

Това забелязах с периферното си зрение, защото веднага насочих цялото си внимание към момичето, седнало на един от фотьойлите, което ме гледаше с очакване.

Сега Анджеला Торсън не беше с големите слънчеви очила и сламената шапка. Слабата светлина от облачното небе падаше направо върху лицето ѝ.

Изненадах се. Спомних си думите на майка ѝ, когато попитах дали дъщеря ѝ си има приятел: „Не мога да си представя, че някое прилично момче би проявило интерес към Анджеला. Както казах, тя е грозна.“

Майчина ревност?

Вгледях се в момичето. Напомни ми за Одри Хепбърн при първото ѝ появяване на екрана – същите правилни черти, тъмна коса, сериозни тъмнокафяви очи. Наистина, тялото ѝ беше кльощаво, сякаш не си дождаше, но лицето ѝ беше привлекателно.

– Извинете, че нахълтвам така, мис Торсън – започнах аз, – но много се надявам да можете да ми помогнете.

Тя се усмихна и ми посочи стол.

– Надявам се да мога, мистър Уолъс. Моля седнете. Искате ли чай или кафе?

– Не, благодаря – отговорих аз и седнах.

– Значи сте частен детектив? – Видях, че гледа картичката ми.

– Така е, мис Торсън.

– Сигурно животът ви е много интересен. Непрекъснато чета книги за частни детективи.

– Животът на частните детективи всъщност е много скучен, мис Торсън. Освен в книгите – отговорих аз. – През повечето време или седя в колата, или се мъча да разговарям с хора, които не желаят това.

Тя отново се усмихна.

– Дошъл сте при мен. Моля ви, кажете ми защо?

– Наеха ме да открия брат ви – наблюдавах я, но усмивката ѝ не изчезна. Просто изглеждаше заинтригувана.

– Брат ми? Тери?

– Точно така. Една възрастна жена му е завещала пари и трябва да го намерим, за да се уреди завещанието.

– Възрастна дама е оставила на Тери пари?

– Да, мис Торсън.

– Колко мило. И коя е тя?

Пуснах в действие тъжната си физиономия.

– Ето защо работата ми е толкова скучна – обясних аз. – Шефът само ми нареди: „Отиди да намериш Тери Торсън, защото една възрастна дама му е завещала пари“ и аз тръгнах. Не ми каза как се казва, а само че става дума за сто хиляди долара. И аз започнах да задавам въпроси.

Анджела се наведе напред.

– Сто хиляди ли казахте?

– Точно така, мис Торсън.

Тя се облегна и отново ми се усмихна невинно.

– Колко хубаво.

– За него е хубаво – съгласих се аз, – но все едно трябва да го намеря. Можете ли да ми помогнете?

– Бих искала да можех. Не съм виждала брат си от няколко месеца.

– Не ви ли е писал? Не се ли е обаждал по телефона?

– Не – На мястото на усмивката се появи тъга. – Безпокоя се за него, мистър Уолъс. С него сме много близки.

Не можех да преценя дали ме лъже, но ако го правеше, значи владеше изкуството удивително добре.

– Може би познавате някой негов приятел, който да ме насочи? – предположих аз.

Тя поклати тъжно глава.

– Не познавам никого от приятелите му.

– Знаехте ли, че е свирел на пиано в един клуб на пристанището и е напуснал най-неочаквано?

Очите ѝ се разшириха съвсем малко, може би от изненада.

– Не, не знаех това.

– Значи не можете да ми помогнете?

– Бих искала да можех, наистина. Ще задържа картичката ви. Ако Тери се обади, незабавно ще ви уведомя.

Станах.

– Ще се радвам, ако го направите. Срамота е, брат ви е наследил толкова много пари, а няма кой да му каже да отиде да си ги вземе.

Тя кимна и също стана.

– Наистина.

Тогавя зададох въпроса, от който сякаш да разбере дали е опитна лъжкия или казва истината:

– Знаете ли случайно къде мога да намеря Ханк Смедли?

Следях реакцията ѝ много внимателно. Иначе изобщо не бих забелязал незначителното трепване на клепачите и лекото стягане на невинната ѝ усмивка. Знаех, че съм я заварил със свален гард.

Последва кратка пауза, след което усмивката ѝ се възстанови напълно:

– Ханк Смедли? Каква изненада! Да не би да имате предвид момчето, което работеше в градината ни?

– Точно така, мис Торсън. Става дума за Ханк, синът на мисис Смедли. Знаете ли къде мога да го намеря?

– Не – Отново невинната усмивка. – Не съм го виждала от дълго време. И майка му не е.

Разбрах, че ме лъже, при това с виртуозност, каквато не бях срещал преди. Много лесно би ме накарала да ѝ повярвам, ако с очите си не я бях видял да влиза в заведението на Ханк Смедли.

Аз също можех да си позволя едно малко представление.

– Изглежда няма да е лесно да намерим брат ви, мис Торсън. – Пуснах в действие изпитателния поглед на ченге. – Но няма да се откажем от търсенето. Нашата агенция никога не се отказва, преди да свърши работата както трябва. Сигурен съм, че ще ви бъде интересно да научите, когато открием брат ви. – Усмихнах ѝ се. – Ще ви уведомя.

Оставих я да стои изправена в стаята – усмивката ѝ я нямаше. Отидох в антрето, взех си шлифера, сложих си мократа шапка и тръгнах по алегата към колата.

Забавено умствено развитие!? Грозна?! Това ми беше казала майка ѝ.

Това момиче на двадесет и четири години беше най-изпечената лъжкиня, която някога съм срещал. За малко да ѝ повярвам като пълен левак! Добре, че ми дойде наум да я попитам за Ханк, иначе щях да взема всичките ѝ приказки за чиста монета.

Качих се в колата.

Запалих мотора и се зачудих какво ли ще направи. Дали щеше да се обади на брат си? Или на Ханк? Може би нямаше да направи нищо.

Обърнах и подкарах надолу към шосето.

Заварих Бил да пише на машината. Разказах му за срещата с Анджела и завърших с думите:

– Ето това е тя, момиче и половина. Лъже перфектно, притежава стоманени нерви, секси е, прави се, че не знае къде е брат ѝ и най-безочливо заявява, че от години не е виждала Ханк Смедли.

– Все още не съм наясно защо искаш да намериш брат й – каза Бил.
– Според мен Ханк е основната фигура в тази история.

– Може би си прав – отговорих аз и придърпах пишещата машина към себе си, – но имам чувството, че Тери може да ни даде ключа към всичко. Не съм сигурен. Хайде да свършваме с тези доклади.

Приключихме към седем и двадесет и ги мушнах в папката.

– А сега какво? – попита Бил.

– Ще хапнем нещо италианско, а после смятам да си поприказвам с Ханк Смедли.

Бил наклони глава и ме изгледа накриво:

– Смяташ да ходиш в онзи клуб за черни?

– Точно това смятам да направя.

– Добре, ще дойда с теб.

Отключих най-долното чекмедже на бюрото и извадих пистолета, 38-ми калибър. Проверих дали е зареден и го мушнах в колана си.

– Вземи и твоя, Бил – казах аз. – Може да потрябва.

Той отключи чекмеджето на бюрото си и извади два месингови бокса. Сложи си ги на ръцете и ги погледна влюбено.

– Щом ти имаш пистолет, Дърк, на мен няма да ми трябва.

– Ей! Това нещо е незаконно!

– Прав си. Не е законно – отговори Бил и пусна боксовете в джоба си. – Но няма нищо по-добро от него, ако се стигне до бой.

Свих рамене. Знаех, че с юмрук може да приспи катър. С тези смъртоносни месингови парчета би могъл да приспи и слон.

– Ще се обадя по телефона и тръгваме.

Набрах номера на хотел „Белвю“. Този път имах късмет и се свързах със Сузи. Беше останала без дъх. Чувах гласовете на тълпата клиенти пред рецепцията.

– Само една дума, скъпа – казах аз. – Благодаря за стената и за ключалката. Невероятна си!

– С теб ставаме двама, храбрецо мой. Пази се. Ще се видим в сряда – и затвори.

С Бил излязохме от кабинета и отидохме при колата. Все още ръмеше. Тръгнахме по главната улица на квартал „Сийкоум“, преборихме се за място за паркиране и влязохме в ресторанта на Лусино.

Често вечеряхме там и Лусино – нисък, удивително дебел и по италианец от италианците – ни посрещна сърдечно усмихнат. Здрависахме се, казахме си това-онова и ни заведе до една ъглова маса. Беше рано и почти нямаше посетители.

– Нещо специално, Лусино – казах аз и седнахме.

– За вас, мистър Уолъс, нещо много, много специално.

Донесе ни резливо италианско вино, напълни чашите и си отиде.

– Ако излезем живи от тази дискотека – каза Бил, – какво ще правим след това?

– Най-напред ще влезем вътре като детективи от агенция „Перфект“ – отговорих аз. – Ще поискам да говоря с Ханк. Ако дотогава не се започне бой и ако Ханк се появи, ще поискам да ми помогне да намеря Тери. Виждаш ли колко важна роля играе Тери?

Бил се почеса по главата.

– Може и да си прав – каза той, изпълнен със съмнение. – Осигурява ти предлог да се пхаш тук и там.

– Това е цялата работа. Питаш какво ще правим след това. Зависи как ще се държи Ханк. Не мисля, че ще ни каже каквото и да било. В такъв случай ще се залепим за Анджеला и ще започнем да я следим от сутринта, чак докато си легне да спи.

Бил кимна. Обичаше такъв тип работа.

– Мислиш ли, че ще има полза от подобно нещо.

– Не знам, но си струва да опитаме.

Лусино дойде с огромен поднос спагети, украсени с крехки пържени октоподи, парченца пиле и скариди. Донесоха ни затоплени чинии и купа сос, който миришеше на чесън и домати.

– Най-доброто, мистър Уолъс – ухили се Лусино.

– За вас само най-доброто.

Започнахме да се храним. И двамата бяхме гладни. Когато в чиниите ни не остана нищо, се облегнахме назад и се спогледахме.

– Готов ли си да се биеш, ако стане напечено, Бил? – попитах го аз.

Той се ухили.

– След такава вечеря съм готов да се бия и срещу морската пехота.

Беше осем и петнадесет – малко рано, за да е отворена дискотеката.

Стигнахме до пристанището, намерихме място за паркиране и отидохме до „Черната кутия“ пеша. Когато стигнахме изпомазаната врата, аз наместих пистолета, за да мога да го извадя веднага, ако се наложи, и забелязах, че Бил също държи ръцете си в джобовете.

Бутнах вратата и се оказахме в голямо помещение, покрай стените на което бяха подредени малки масички. В средата беше излъсканият дансинг, а в дъното имаше бар.

Във въздуха съвсем определено се усещаше миризма на марихуана. Както си и мислех, заведението още не работеше, но по масите бяха

насядали няколко посетители – мъже и жени. Някои пиеха бира.

Трима музиканти – тромпетист, саксофонист и барабанист – бяха заели една издигната платформа.

Заведението като цяло имаше почтен вид.

Когато влязохме изведнъж настъпи напрегната тишина. След секунда някъде от сенките се измъкна едър негър и препречи пътя ни. Изглеждаше достатъчно силен, за да може да събори бик.

– Не можете ли да четете? – попита той със силен, пресипнал глас.

– Дръпни се от пътя ми, ако обичаш – отговорих аз. – Искам да говоря с Ханк Смедли.

Кръвясалите му очи засвяткаха.

– Бели боклуци не могат да влизат тук!

– А ти можеш ли да четеш? – попитах го аз и заврях пред носа му визитната си картичка.

Тя го впечатли. Втренчи се в нея и видях как докато чете дебелите му устни мърдат.

– Ченге ли си? – попита той с по-малко пресипнал глас.

– Слушай сега! – изръмжах аз. – Занеси тази картичка на Ханк Смедли и му кажи, че искам да говоря с него. Хайде, мърдай!

Той се поколеба, после затътри крака през дансинга и изчезна в една странична врата.

Десетина черни наблюдаваха сцената без да помръднат и без да кажат нищо. Предполагам, мислеха, че сме ченгета.

Нямах намерение да развалям впечатлението им.

– Хайде! – казах на Бил и тръгнахме през дансинга към вратата, в която потъна черният. Оказахме се в слабо осветен коридор, на чиито край имаше още една врата. Тръгнахме по него и тя рязко се отвори.

Пред мен застана Ханк Смедли.

Бил ми го беше описал, но трябваше да го видя, за да си дам сметка колко едър беше в действителност. Не, не едър – беше огромен, поне метър и деветдесет и пет, а раменете му бяха широки като врата на обор. Бил каза, че главата му е малка – това беше истина. Ханк имаше малка глава, грозен, сплескан и широк нос, устни като гъон и святкащи кръвясали очи. Би пожънал невероятен успех като герой във филм на ужасите.

– Какво искаш? – изръмжа той, като препречи пътя ни. Юмруците му, свити отстрани, наистина бяха като чукове.

С възможно най-благия тон го попитах:

– Мистър Ханк Смедли?

Това сякаш го размекна. Вероятно досега бял човек не се беше обръщал към него с „мистър“. Юмруците му се отпуснаха.

– Аз съм. Какво искате?

– Мистър Смедли, работя за детективска агенция „Перфект“ – започнах да му обяснявам без да изоставям благия тон. – Надявам се да можете да ми помогнете.

Той ме изгледа враждебно. Струваше ми се, че чувам скърцането на малкото мозък, който имаше.

– Да помагам? – изръмжа той. – Не помагам на бели боклуци! Разкарайте се. Осмърдяйте ми заведението!

– Хайде да оставим за малко това „бели боклуци – черни боклуци“ – казах аз. – Името ми е Уолъс. Аз ще те наричам Ханк, а ти мен – Уолъс. Така ще можем да поговорим цивилизовано.

Този подход не му беше по вкуса. Виждах как се колебае. Недоразвитият му мозък се мъчеше да вземе решение дали просто да не ме удари и всичко да свърши, или да не прави нищо.

Не направи нищо.

– Търся Тери Зиглер – казах аз бавно и разчленено, сякаш говорех на дете.

Това предизвика реакция. Той се наклони напред и ме изгледа злокобно. В този момент ми се стори, че пред него Кинг Конг прилича на бебешка играчка.

– За какво ти е? – попита той.

Аз погледнах отзад, където се криеше негърът, който пръв ни заговори.

– Кажи на онова момче да се разкара. Не мога да говоря пред него.

Съвсем умишлено се мъчех да наложа волята си над тази маймуна. Успях.

Ханк се обърна и изръмжа:

– Разкарай се!

Черният ме сбута настрана, за да мине, и се върна в заведението.

– Опитвам се да намеря Тери – казах аз, – защото са му завещали една купчина мангизи. Ако не го намеря, купчината ще си остане в банката.

В кръвясалите му очи се появи искричка интелгентност.

– Колко?

– Може би сто хиляди. Не знам със сигурност.

– Сто хиляди! – възкликна Ханк и се втрени в мен.

Явно парите винаги го впечатляваха.

– Доколкото успях да разбера. Не мога да се закълна, че са толкова. Може и да са повече. Къде да го намеря?

Докато мислеше, синьочерните вени на слепоочията му се издуха.

Най-накрая попита:

– И какво ще стане, ако го намериш?

– Ами много просто – ще го заведе в банката, ще се подпише на няколко формуляра и ще си прибере парите. Просто като фасул.

Той се почеса по темето и продължи да измъчва мозъка си.

– Сто хиляди! – възкликна накрая. – Това са много пари!

– Много са – съгласих се аз. – Къде да го намеря?

– Не знам къде е, но мога да разбера. Ще поразпитам. Доколкото знам, вече не живее тук. Може да се е запилял навсякъде.

Имах чувството, че ме лъже, но трябваше да проявявам търпение.

– О'кей, Ханк – казах аз. – Дадох ти картичката си. Ако се свържеш с Тери и той иска да си вземе парите, можеш да ми се обадиш, става ли?

– Аха.

Ханк погледна зад мен, където Бил се подпираше на стената и дъвчеше дъвка.

– Кое е това джудже?

– Бодигардът ми – отговорих аз, без да ми мигне окото. – Върши добра работа, ако някой хитрец вземе да си мисли, че е много печен.

– Тая дребна муха?! – Ханк се ухили подигравателно. – Че той не може да духне пяната от халба бира!

Забелязах, че Бил бръква в джобовете си и го дръпнах да си вървим. Исках да изляза от тази дупка цял.

– Тръгваме, Бил – казах аз настоятелно. – Това е, Ханк. Ако намериш Тери Зиглер, обади ми се.

Стиснах Бил за ръкава и го задърпах през дансинга към блъсканицата и влажната горещина навън на пристанището.

– Защо не ме остави да й цапна един на тази маймуна? – попита Бил, когато стигнахме до колата.

– Търпение – отговорих аз. – И на това ще му дойде времето. Още е рано.

Когато потеглихме, Бил попита:

– Какъв ще бъде следващият ни ход?

– Отиваме си вкъщи. Все още си мисля, че Тери може да ни даде ключът към загадката. Пуснах две въдици. Сега и Анджела, и Ханк знаят, че Тери струва сто хиляди долара, а съм сигурен, че могат да го намерят. Надявам се някой от тях да му каже и той да изпълзи.

– Ами ако не знаят?

– Не мисля. Ще видим. Ще се срещнем в агенцията утре в девет.

Бил сви рамене.

– Добре.

Оставих го пред тях и подкарах към хотел „Белвю“. Когато преси-
чах фоайето, Сузи ми се усмихна влюбено от рецепцията.

– Бебчо, какво ще кажеш за довечера? – попитах аз. – Колкото и
късно да е?

Тя поклати глава.

– Не може, Дърк. Няма да се освободя преди три. Дотогава ще бъде
почти умряла. Имай търпение. До сряда, както обикновено.

Двама дебели възрастни господа се приближиха до рецепцията и
Сузи отиде при тях усмихната.

Аз се върнах при колата и подкарах към дома. По телевизията дава-
ха някаква помия, така че взех душ и си легнах.

На следващата сутрин, към девет и половина, аз и Бил седяхме зад
бюрата си в кабинета, когато телефонът иззвъня.

Вдигнах слушалката.

– Уолъс? – Познах хрипкавия глас на Ханк.

– Здравсти, Ханк – поздравих аз и махнах на Бил, който грабна слу-
шалката на деривата. – Имаш ли новини?

– Аха – Последва пауза, след това добави: – Намерих го и си иска
парите веднага.

– Къде го намери, Ханк? – попитах. Отново дълга пауза.

– Няма значение. Кога ще може да си вземе парите?

– Няма проблеми, Ханк – Смигнах на Бил. – Ще организирам всич-
ко и ще ти се обадя.

– Какво значи това? Какво има да организираш?

– Трябва да се обадя в банката, за да уговоря среща. Мистър Ак-
лънд, директорът, ще има нужда от малко време, за да подготви доку-
ментите, които Тери трябва да подпише. Ще иска и някой да потвърди
самоличността му. Няма проблеми. Ще ти се обадя.

Затворих.

– Мирише ми на измама – каза Бил и затвори деривата.

– Може и да си прав – отговорих аз. – Ето какво ще направиш. Оти-
ди при Хари Рич от кръчмата „Последна спирка“ и го попитай, дали би
искал да потвърди самоличността на Тери в банката. Мисля, че ще се
съгласи, защото има нужда от него. Погрижи се за това. Аз ще се заема
с Аклънд.

След двадесет минути влязох в кабинета на мистър Акълнд. Той стана, стисна ми ръката и пак се усмихна като добродушен епископ.

– Как напредваме, мистър Уолъс? – осведоми се той, когато седнахме.

– Разбрах, че при вас са депозирани сто хиляди долара на името на Терънс Торсън или Тери Зиглер. Завещани са му от мис Ангъс, наемателка в общежитието „Брейкърс“.

Той ме изгледа.

– Това е така, но не разбирам, мистър Уолъс... Аз съм във връзка с адвокатата на мис Ангъс, мистър Соли Луис, който е и изпълнител на завещанието ѝ. Докато той не открие мистър Торсън, който изглежда е изчезнал, парите ще останат в банката. Какво общо има това с разследването ви?

– Надявам се, че Терънс Торсън ще може да ми помогне, мистър Акълнд. Негови приятели са му предали, че може да получи тази голяма сума и изглежда се е появил отново. Досега никой не го беше виждал, но новината за наследството го е накарала да се покаже.

– Удивително! – възкликна мистър Акълнд.

– Знаете ли как изглежда Тери Торсън? – попитах го аз.

Изглежда се стресна.

– Не, никога не съм го виждал.

– Значи, ако някой влезе в кабинета ви и предяви претенции за тези сто хиляди долара, вие няма да знаете със сигурност, дали това е Тери, или не?

Акълнд понечи да стане, после отново се отпусна на стола.

– Искате да кажете, че може да се яви мошеник?

– Е, това са сто хиляди. Не е шега.

– Разбира се, някой ще трябва да потвърди самоличността му.

– Помислих си, мистър Акълнд, че най-подходящо ще бъде да поканите за това мис Анджела Торсън. Ако тя потвърди самоличността на брат си, мисля, че всичко ще е наред.

Дебелото му лице просветна.

– Много разумно предложение, мистър Уолъс.

– Ще можем ли да уредим въпроса по някое време днес следобед?

– Момент... – той погледна дневника с ангажиментите си. – Да, мисля, че ще може да стане в три часа.

– Ще се обадите ли веднага на мис Анджела Торсън, за да видим дали ще може да дойде? Мисля, че няма да има нищо против да види брат си отново.

– Да, разбира се. Искам да направя всичко възможно, за да помогна на това семейство. Момент да видя, дали ще мога да се свържа с нея.

Той натисна един бутон и нареди на мис Кърч да позвъни на мис Анджела Торсън.

Последваха пет минути, през които аз пушех цигара, а мистър Аклънд прехвърляше разни документи по бюрото си. Когато го свързаха, щеше да се размаже по бюрото:

– Обажда се Хоръс Аклънд от „Пасифик енд Нешънъл“. Мис Торсън, толкова се надявам да не съм ви обезпокоил...

Той замълча, кимна и каза:

– Мис Торсън, може би не знаете, но брат ви Терънс е наследил сто хиляди долара...

Аклънд се заслуша за малко и продължи:

– Да, мистър Уолъс помогна много. Мис Торсън, налага се да сме напълно сигурни, че човекът, който ще дойде да поиска сумата е вашият брат. Разбира се, това е формалност, но тъй като никога не съм виждал брат ви, трябва някой да потвърди самоличността му. Ще ви бъде ли възможно да се отбиете в банката днес следобед в три часа, за да направите това?

Той отново се заслуша, кимайки.

– Да, разбирам ви напълно. Много време е минало, откакто не сте се виждали. Разбирам, че ще се радвате да го видите отново... Чудесно! Тогава ще ви очаквам в кабинета си днес в три часа... Благодаря ви, мис Торсън!

Аклънд затвори телефона. Погледна ме и каза:

– Естествено, ще дойде с радост. Не виждам никакъв проблем.

Изпитах съжаление към него. Той не познаваше Анджела Торсън така добре, както я познавах аз.

– Добре тогава – казах аз и станах. – Ще дойда в три.

– Разбира се, мистър Уолъс – Той също се изправи, протегна ръка през бюрото и стисна моята. – Тази среща ще бъде много интересна.

– Предполагам – отговорих аз и си тръгнах.

В два и четиридесет и пет влязох в „Пасифик енд Нешънъл“ и се усмигнах най-дружелюбно на мис Кърч. Усмивката ми отскочи от лицето ѝ като топка за голф от бетонна стена.

– Мистър Аклънд е зает – просъска тя.

– Няма значение – отговорих аз. – Само му кажете, че съм тук.

Отидох до фотьойла и се разположих.

Винаги съм смятал, че банките са много интересни учреждения.

Наблюдавах как хората влизат и излизат, как дебели жени тъпчат пари в чантите си, как бърбят с касиерите, които бяха готови да се усмихнат на всяка стара крава, застанала пред гишето им. „Не ставам за banker“ – помислих си аз.

Преди това с Бил хапнахме по два залька. Каза ми, че се е видял не само с Хари Рич, но и с Лайза Манчини – приятелката на Тери Зиглер до момента на изчезването му.

– Много добре, Бил. Справил си се чудесно.

– Не беше проблем да ги убедя, Дърк – отговори той, дъвчейки хамбургера си. – Рич иска да говори с Тери. Надява се да го убеди да продължи да свири в кръчмата му. Лайза пък няма търпение да го вкара отново в леглото си. Ще дойдат и двамата.

– О'кей, Бил. Вземи ги с колата и ги докарай пред банката в три и двадесет. Но не преди това. Искам да се появят неочаквано.

След десет минути мис Кърч каза:

– Мистър Акълнд вече е свободен.

Аз станах и влязох в кабинета му. Ръкува се с мен както обикновено и пусна усмивката си на епископ.

– Е, мистър Уолъс, чувствам се много заинтригуван – каза той и ме покани с жест да седна. – Не всеки ден се случват подобни неща. – Размърда се неспокойно. – Подготвил съм всички документи. Разговарях и с мистър Луис. Ако мис Торсън разпознае брат си, ще може да вземе парите.

Запалих цигара и се отпуснах.

Точно в три звънецът на бюрото на мистър Акълнд иззвъня.

Чух квакането на мис Кърч:

– Мистър Терънс Торсън е тук.

– Нека дойде – каза Акълнд и разцъфна в усмивка.

– Тази среща, ще бъде повече от интересна!

– Без съмнение – отговорих аз.

Вратата се отвори и влезе мъж на около двадесет и пет. Беше с бяла риза и тъмни панталони, напъхани в мексикански ботуши. Черната му коса достигаше до раменете. Беше слаб и строен, а лицето му напомняше муцуна на плъх – с малки недоверчиви очички.

Усмихнат, Акълнд стана на крака:

– Мистър Торсън?

– Да – отговори мъжът и се вторачи в мен. – Кой е този?

– Аз представям интересите ви – отговорих и станах. – Казвам се Уолъс. Работя с мистър Соли Луис, който е изпълнител на завещанието

на покойната мис Ангъс.

Очичките му започнаха да шарят неспокойно и той се обърна към Аклънд:

– Е, хайде. Нямам много време. Къде са парите?

– Тонът му беше рязък и определено се държеше враждебно.

Аклънд се смути.

– Разбира се, мистър Торсън, преди да ви предам сумата, ще трябва да имам потвърждение за самоличността ви.

Епископската му усмивка беше изчезнала.

– Какво искате да кажете? – изръмжа мъжът и в това време звънецът иззвъня.

– Мистър Аклънд – изквака мис Кърч, – мис Торсън е тук.

– Сестра ви, мистър Торсън – каза банкерът. – Сигурен съм, че ще се радвате да я видите след толкова много време.

Вратата се отвори и влезе Анджеला Торсън. Беше с памучната фланела, слънчевите очила и мексиканската сламена шапка. Тя се спря за миг и после тръгна направо към този, който твърдеше, че е Терънс Торсън.

– Тери! – възкликна тя. – Колко се радвам! Толкова време мина!

– Аха – отвърна мъжът, който твърдеше, че е Торсън. – Слушай, ще приказваме после. Нека да взема парите и да изчезваме оттук.

Анджеला кимна.

– Разбира се, Тери – тя се обърна към Аклънд, който беше станал от стола си и се усмихваше. – Това е брат ми. Ще му дадете ли парите? Имаме да си кажем много неща?

– Разбира се, мис Торсън. Значи потвърждавате самоличността му?

– Разбира се, нали ви казах вече! – сопна се тя. – Искам да поговоря с брат си!

Смутен, Аклънд бутна към тях някакви документи:

– Моля ви да подпишете тук, мистър Торсън, и ще уредя да ви изплатят сумата незабавно. – Банкерът беше готов да пролази и на четири крака, за да угоди на Анджеला Торсън. – Как искате да получите парите, в брой или в чекове?

– В брой – озъби се дългокосият младеж, сграбчи химикалката, която му подаде Аклънд и надраска нещо на местата, които му беше посочил.

Докато траеше това, аз отидох до вратата, отворих я и се показах навън. Видях Бил, край когото стояха двама души – явно Хари Рич и Лайза Манчини.

– Мистър Рич, ако обичате – извиках аз и дадох знак на Бил да задържи мис Манчини.

Хари Рич изглеждаше изнервен, сякаш имаше да върши нещо важно, а му бяха попречили.

Безупречно облечен, той влезе в кабинета. Банкерът изглеждаше объркан.

– Кой е този джентълмен?

– Това е мистър Хари Рич, собственик на нощно заведение, мистър Акълънд – обясних аз. – Мистър Торсън е работил при него като пианист. Бил е известен под името Тери Зиглер. Реших, че ще бъде по-добре и той да потвърди самоличността на мистър Торсън, преди да се разделите с парите.

– Но мис Торсън вече направи това! – запъна се Акълънд.

Обърнах се към Рич:

– Това ли е Тери Зиглер?

Рич се вгледа напрегнато в дългокосия, но след малко поклати глава:

– Облечен е като него, но не е Тери Зиглер. Не знам кой е, но знам, че не е Тери.

– Сигурен ли сте, мистър Рич?

– Разбира се, че съм сигурен! Тери беше при мен няколко месеца. Плащах му заплатата на ръка всяка седмица. Не знам какво целите, Уолъс, но мога да ви кажа, че ми губите времето!

Хари Рич излезе ядосано.

Без да давам време на Акълънд да се съвземе от шока, отидох до вратата и магнах на Бил.

– Това е мис Манчини – казах аз. – Живяла е с Терънс Торсън, известен й като Тери Зиглер, в продължение на доста време.

Обърнах се към Лайза Манчини, която тръгна напред със светнало лице, нетърпелива да види приятеля си отново. Изведнъж замръзна на място и се втренчи в дългокосия, от чиито очи изскачаха мълнии.

– Мис Манчини – попитах аз. – Това ли е Тери Зиглер?

Разочарованието и объркването й бяха твърде неподправени, за да предизвикат съмнение.

– Този боклук? Това да е Тери!? Да не мислите, че не мога да го позная, ако го видя?

– Според вас, това не е Тери Зиглер, така ли?

– Разбира се, че не е! Мислите ли, че бих могла да пусна в леглото си боклук като този? – Гласът и стана пронизителен. – Боже мили!

Мислех, че отново ще видя Тери!

Разплака се.

Бил, който беше застанал до нея, я улови здраво за ръката и я изведе.

Последва тишина. Погледнах човекът, който твърдеше, че е Тери Зиглер. По челото му се стичаше пот, а в очите му имаше бяс. Погледнах и Анджела Торсън. Стоеше неподвижно, скрила очите си зад тъмните очила. Обърнах се към Акълнд – той се беше отпуснал като дроб – сякаш гръбначният му стълб беше счупен.

Както и очаквах, Анджела първа дойде на себе си и пое инициативата. Приблужи се до бюрото на банкера и се надвеси над него:

– Мистър Акълнд – каза тя с дрезгав глас, – сигурна съм, че този човек е брат ми. Нима ще повярвате на някакъв си собственик на долнопробна кръчма и на една курва, а не на мен?

„Добро изпълнение“ – помислих си аз и погледнах как реагира Акълнд.

– Разбира се, че не, мис Торсън, но трябва да е станала някаква грешка... – замънка той.

– Няма никаква грешка! – сопна се Анджела. – Тези двамата не искат Тери да си вземе парите! Лъжат нарочно! Моля ви, наредете да платят на брат ми!

Притекох се на помощ на Акълнд. Приличаше на човек, който всеки момент ще получи инфаркт.

– Мис Торсън! – изръмжах с глас на ченге. – Мистър Акълнд не е упълномощен да изплати сумата. Аз съм представител на мистър Соли Луис, който се грижи за завещанието на мис Ангъс и не съм удовлетворен. Твърдите, че този човек е брат ви. Двама души, които познават брат ви много добре, казват, че пред нас стои мошеник. Мистър Акълнд няма да получи разрешение да изплати сумата от сто хиляди долара, докато не се уверя напълно, че не става дума за мошеничество.

Тя се обърна. Много ми се искаше да махна слънчевите ѝ очила, които скриваха по-голямата част от лицето ѝ, но и без това можех да видя, че цялото ѝ тяло трепери от гняв.

– Настоявам брат ми да си получи парите! – каза тя с нисък, убедителен глас, пълен с омраза.

– Няма никакъв проблем – отговорих аз. – Отреща има ресторант. Предлагам да отидем там, а аз ще помоля собственикът, който ми е приятел, да позволи на този човек да седне на пианото и да посвири. Ако свири достатъчно добре, ще получи парите. Съгласни сте, нали?

Мъжът, който се мъчеше да мине за Тери Зиглер изведнъж обезумя:

– Казах ли му на онзи скапан боклук, че нищо няма да излезе! – изкрещя той. – Казах ли ти и на теб, кучко мръсна, да не вършиш глупости!

Той ме избута и излетя навън от кабинета.

– Е, мистър Аклънд – казах аз, изпълнен със съжаление към него. Тлъстото му лице беше побеляло, сякаш бе преживял най-големия удар в живота си. – Смятам, че нещата са ясни. Когато истинският Тери Торсън се появи, ще ви уведомя.

Погледнах Анджела, която стоеше неподвижно като статуя:

– Направихте добър опит, мис Торсън, но не достатъчно.

Тя бавно се обърна към мен.

– Ще те накарам да съжеляваш за това! Ей, Богу, ще съжеляваш!

Злокобната заплаха в гласа ѝ не можеше да се сгреша с нищо друго.

– Опитайте се да пораснете, мис Торсън – казах аз спокойно. – Парите не са всичко на този свят.

Излязох от кабинета с чувство на съжаление към Аклънд, който трябваше да се справя с това зло същество.

Очаквах да намеря Бил навън, но го нямаше. Отидох до мястото, където бях паркирал колата си. И нея я нямаше. Спрях такси и се върнах в агенцията.

Имах да пиша доста голям доклад за случая „Торсън“.

5

Смятах, че ще заваря Бил зад бюрото му, но не беше там, така че се обадах на адвокатата на мис Ангъс – Соли Луис.

Вдигна телефона още след първото позвъняване, и говореше като човек, който с надежда очаква някой богат клиент.

– Соли Луис, адвокат – обяви той с твърд, решителен глас.

– А кой друг може да бъде? – попитах аз. – Обажда се Дърк Уолъс от „Перфект“.

– О! – Последва пауза на разочарование и после:

– Слушам ви, мистър Уолъс?

Гласът му спадна с около два тона.

– Зает ли си?

– В момента не. Какво има?

– Отпусни се и слушай.

Разказах му подробно за театралната постановка, разиграна този следобед в банката. Изслуша ме без да каже дума.

– Изглежда, Луис, парите на мис Ангъс са започнали да привличат мухи – завърших аз.

– Не разбирам – каза той. – Нали мис Торсън е потвърдила, че това е брат й?

– Хайде да не губим време. Съобщих ти фактите. Виждал ли си някога Тери Торсън?

– Не, не съм.

– Казах на Аклънд, че няма да позволиш да се изтеглят парите, докато не се увериш, че претендентът наистина е Тери Торсън. Добре ли направих?

– Парите са завещани на Тери Зиглер, Уолъс.

– Според моята информация – казах без да нервнича, – Торсън и Зиглер са едно и също лице.

– Не знам. Знам само, че парите са завещани на Тери Зиглер – Луис замълча за малко и попита: – Как така Торсън и Зиглер са едно и също лице?

Търпеливо му обясних, че когато Торсън е напуснал дома си, е започнал да свири на пиано в кръчмата „Последна спирка“ и е сменил името си на Зиглер.

– Добре, Уолъс – каза Луис, – значи мога да приема, че Зиглер е

Торсън.

– Можеш да приемеш. А сега ми кажи какво ще стане с парите, ако Зиглер е мъртъв, или ако не бъде открит?

– Мис Ангъс ги завеща на него. Никои не може да ги вземе, докато не се докаже по безспорен начин, че Зиглер и Торсън са едно и също лице. Тогава ще ги получи най-близкия му роднина.

– Какво означава това? Майка му или сестра му?

– Майка му.

– О'кей, Луис. Ще те държа в течение. Може би няма да е лошо да се обадиш на мистър Аклънд и да му кажеш, че парите ще останат в банката, докато лично не се увериш, в самоличността на претендента. Става ли?

– Ще се обадя веднага.

– Добре. Ще се чуем пак, Луис – казах аз и затворих телефона.

Беше четири и петнадесет. Започнах да се чудя къде ли е Бил. Исках да обсъдя с него новото положение. Придърпах пишещата машина към себе си и започнах да пиша доклада си.

Бил се върна точно, когато свършвах.

Издърпах последната страница от валеяка и го попитах:

– Къде се дяна? Помислих, че си умрял!

– Бих пийнал нещо – отговори той и се свлече на стола зад бюрото си. – Къде съм бил? Скъсах си задника от работа.

Извадих служебната бутилка. Забелязах, че е станало седем без двадесет. Напълних две чаши, намерих лед и му подадох едната.

– Е!

– Когато онзи дългокосият, дето искаше да мине за Тери изхвърча от кабинета на Аклънд, видях, че е побеснял. Излязох след него на улицата. Беше с мотоциклет – от онези хонди с форсиран двигател – и отпраши веднага. Тръгна към пристанището. Помислих, че ще отиде в дупката на Ханк Смедли, но сгреших. Отмина я и сви по „Ойстър“. Там има няколко квартала, в които живеят рибари. Не влязох в улицата. Чух, че угаси мотора на хондата. Когато оставих колата и отидох пеша, от него нямаше и следа, но моторът беше пред една порутена сграда. Записах номера му и отидох в регистрационния отдел. Там поне нямам проблеми. Името на този тип е Лу Джерандо и живее в апартамент 10, на улица „Ойстър“ номер 3.

Бил млъкна, за да отпие голяма глътка скоч.

– След това отидох в полицията и си поговорих с Джо Биглър. Искаше да знае защо се занимавам с Лу Джерандо. Казах му, че само ми е

нужна информация и го помолих, ако знае нещо да ми го каже. Този тип е известен на полицията, но сега-засега е чист. Въпреки всичко, го държат под око. Баща му е работил за мафията. Изглежда с нещо се е провинил, защото са го очистили, когато Лу е бил петнадесетгодишен. Грижел се е за майка си, като се е хвасал да работи каквото му падне долу на пристанището, до смъртта ѝ. Сицилианци са и Биглър подозира, че Джерандо се занимава с тъмни дела, но няма как да го залови. След това слязох на пристанището и поговорих с няколко души, които познавам, но не можах да ми кажат нищо определено. Не знаят как Джерандо си изкарва хляба. Това е всичко, Дърк.

Бил допи уискито си.

– Добре, Бил – казах аз. – Ще поговоря с Ал Барни. Може би той ще ми каже нещо.

Извън интеркомът и натиснах бутона.

– Дърк? – каза Гленда рязко. – Донеси ми документацията по случая „Торсън“, моля.

И затвори.

Спогледахме се с Бил и аз взех папката.

– Какво ли я е прихванало? – зачудих се аз и тръгнах.

Влязох в кабинета и сложих папката на бюрото ѝ.

– Попълнена е до днес.

– Полковник Парнъл се връща утре сутрин – каза Гленда. – Ще иска да се запознае с това. – Тя тупна папката с длан. – Разследването приключва. Обади се мисис Торсън, за да ни уведоми, че повече няма да ни плаща и се отказва. Така че, Дърк, забрави за случая „Торсън“.

Аз я гледах без да вярвам на ушите си.

– Искаш да кажеш, че досега си губихме времето? – Стоварих юмрук върху папката.

Гленда се усмихна.

– От мисис Торсън спечелихме добри пари. Не бих нарекла това време „загубено“.

– Точно, когато започна да става интересно – свих рамене аз. – О'кей, какво друго ще ни дадеш?

– Ще реши полковникът. Утре ще се видиш с него. Върнах се в кабинета си и съобщих новината на Бил.

– Дявол да го вземе! – възкликна той отвратен.

– И двамата сме на едно мнение – казах аз. – Е, това е положението. Полковникът ще ни намери друга задача.

Погледнах часовника си. Беше седем и двадесет.

– Хайде да отидем да хапнем. Какво ще кажеш за Лусино?

Лицето на Бил просветна.

– Страхотна идея. Да тръгваме.

Тогава звънна телефонът на бюрото ми. Грабнах слушалката нетърпеливо. Бях гладен и се чувствах подтиснат, но нямах представа, че това обаждане ще промени целия ми живот.

– Дърк Уолъс! – изръмжах. – Кой се обажда?

– О, Дърк! – Беше разтреперан женски глас. – Аз съм Бети Стоуъл.

Бети Стоуъл беше близка приятелка на Сузи и също работеше на рецепцията на хотел „Белвию“. Бяхме се виждали – симпатично, обичливо момиче без никакви комплекси, с постоянен приятел и надежди да има голямо семейство.

– Здравсти, Бети – казах аз и замръзнах, защото чух, че плаче. – Дявол да го вземе! Какво се е случило?

– О, Дърк! Да ми прости Бог, че трябва да ти го кажа, но все някой трябва да го направи... О, Дърк...

По гърба ми потече студена пот.

– Нещо със Сузи ли...

– Да, Дърк... Тя е мъртва!

– Какви ги дрънкаш! – изкрещях аз. – Как така?

– Да, Дърк.

Замръзнах на мястото си. Само чувах риданията ѝ в слушалката и знаех, че не може да е грешка. Сузи наистина беше мъртва. Сузи, която обичах, за която смятах да се ожена, която направи толкова много за мен... мъртва!

– Какво се случи? – изкрещях аз.

– Моля те... В полицията знаят. Не мога да говоря повече...

Разплака се още повече и прекъсна линията. Затворих очи. Сузи мъртва!

Смътно дочух Бил да казва: „Боже! Съжалявам, Дърк!“ . После ме остави сам. Бях му благодарен за това. Останах където бях, загледан в пространството. Мислех за Сузи – какво означаваше тя за мен. Може би за първи път си дадох сметка колко я обичам.

Останах като вцепенен може би десет минути, после се съвзех.

Как е станало?

Придърпах телефона към себе си и набрах номера на полицията. Поисках да говоря с Джо Биглър. Познавахме се и бяхме в добри отношения. Ако някой знаеше какво е станало, това щеше да е той.

Обади се.

- Джо, обажда се Дърк Уолъс.
- Слушай, Дърк, тъкмо си тръгнах. Не може ли да остане за утре?
- Сузи Лонг – казах аз. – Какво се е случило?
- Каква ти е Сузи Лонг? – попита Биглър.
- Беше ми приятелка, Джо. Смятахме да се оженим. Ето каква ми е.
- О, Боже! Ужасно съжалявам, Дърк.
- Какво се случи?

– Фактите са такива – каза Биглър. – Тази сутрин, когато мис Лонг е тръгвала на работа, до нея спряла кола и един мъж поискал от нея да му обясни как да стигне до „Уестбъри драйв“. Чули са го две възрастни жени, които минавали оттам. Мис Лонг се приближила до колата, за да го упъти. Той залял лицето ѝ с киселина и подкарал. Двете възрастни жени казват, че мис Лонг изпищяла, хванала се за лицето и изтичала на платното, където я блъснал минаващ камион. Умряла веднага.

Усетих как стомашните сокове се надигат в гърлото ми и трябваше да се напрегна, за да не повърна.

Биглър разбра как се чувствам и замълча. След това продължи:

– Момчетата работят по случая, но досега не са разбрали нищо. Двете свидетелки са стари и не вършат никаква работа. Не успяха да опишат колата. На едната ѝ се сторило, че шофьорът бил негър, но другата твърди, че не било така. Разпитваме хората от околните апартаменти. Може някой да е видял нещо.

Шофьорът е вил негър. Поех си дълбоко дъх.

– Къде е тя?

– В градската морга – Биглър отново замълча, после продължи: – Слушай, Дърк. Не ходи там. Мис Стоуъл ни помогна много. Управителят на хотела идентифицира тялото. Уведомихме баща ѝ и той ще дойде, за да се погрижи за погребението. Послушай ме, Дърк, не я гледай. Киселината е свършила своето, после камиона... По-добре стой настрана...

– Благодаря ти, Джо – казах аз и затворих. Той беше прав. Исках да запазя в паметта си хубавото, весело лице на Сузи, а не обезобразения от киселината труп. Казах си, че дори няма да отида на погребението. Мъртвите са си мъртви.

Облегнах се и запалих цигара. Ужасната празнота, която чувствах, постепенно се превърна в изгарящо желание за мъст. Останах така може би в продължение на двадесет минути. След това взех решение. Заключение чекмеджетата на бюрото си, загасих лампата и тръгнах по коридора към асансьорите.

Върнах се у дома. Спрях се пред външната врата, за да намеря ключовете си, и видях, че на нея е залепен лист хартия. На него беше написано с не много големи букви:

БЕШЕ ПРЕДУПРЕДЕН, ЛЕВАКО!

Когато намерих място за паркиране на пристанището, пълната луна се изкачваше мързеливо по безоблачното небе.

Преди да изляза взех душ и облякох спортна риза и ленени панталони. Проверих и последното съобщение за банковата си сметка. Имах дванадесет хиляди долара. Бях ги спестил за времето, когато със Сузи щяхме да имаме дом. Сузи вече я нямаше – нямаше да има и дом.

Оставих колата и тръгнах по пристанището, което сега гъмжеше от туристи. Те зяпаха с интерес муцуните, които слизаха от рибарските лодки.

Беше девет и половина. Въздухът беше влажен и горещ, но поне нямаше да вали.

Отидох до таверна „Нептун“. Около масите бяха насядали няколко рибари, които се хранеха. Заведението не беше туристическа атракция. В своя ъгъл отсреща седеше Ал Барни. Ядеше, а до лакътя му имаше халба бира.

Когато седнах до него, той остави ножа и вилицата. Лицето му беше тъжно.

– Надявах се да те видя, мистър Уолъс. Вземи си нещо за сметка на заведението.

Сам, съдържателят, дойде веднага.

– Приемете един сандвич с телешко, мистър Уолъс – каза той. – Ще ви хареса. От сърце е... Моите съболезнования, мистър Уолъс...

Погледнах Барни.

– Да, новината се разчу. Тази киселина... – Той поклати глава. – Искам да ти кажа, че всички наоколо, които струват нещо, съжаляват ужасно. Аз съжалявам два пъти повече. – Ал отрязва парче месо и го лапна.

– Мога ли да направя нещо? – попита той след малко с пълна уста.

Сам донесе голям сандвич и чаша, пълна почти догоре със скоч.

– От сърце, мистър Уолъс – каза той и се отдалечи.

Изчаках, докато Барни подхрани тлъстините си. Хапна още няколко залька и остави ножа и вилицата.

– Мистър Уолъс – поде той, – в миналото ти си правил много добри

неща за мен. Аз не забравям хората, които са добри с мен. Направи ми удоволствието, а и на Сам, да изядеш този сандвич. Човек мисли и работи по-добре като се нахрани.

Изядох сандвича, който би могъл да е и по-лош, и изпих уискито. Когато запалих цигара, малко се посъвзех.

Барни ми се усмихна.

– Така е по-добре, мистър Уолъс. Кажй какво ти трябва.

– Ал, искам да подреда копелетата, които направиха това, но най-напред трябва да знам някои неща.

Барни кимна.

– Още като чух за станалото, ми мина през ум, че ще решиш да направиш нещо. Какво те интересува?

– Какво знаеш за Лу Джерандо?

Барни замръзна и очите му се отвориха широко.

– Джерандо! Само не ми казвай, че той е замесен в това!

– Може и да е. Какво знаеш за него?

– Лошо – каза Барни. – Слугува на Джо Волински. Той има голяма яхта и Джерандо я охранява, когато Джо е извън града. Кара и колата му. Момче за всичко.

– Знаеш ли дали по някакъв начин не е свързан с Ханк Смедли?

– Предполагам, че е. Виждал съм ги заедно – Барни отпи от бирата си. – Познават се, това е сигурно.

– Кой е този Джо Волински?

Барни се размърда притеснено.

– Мистър Уолъс, започваш да газиш в дълбоки води. Не обичам да говоря за Джо Волински. Не е здравословно.

Изглеждаше разтревожен. Аз чаках.

Барни махна на Сам, който веднага долетя с чиния, пълна с ужасниче наденички.

– Да ви донеса ли още нещо, мистър Уолъс? – попита ме той. – Чаша кафе или може би още един скоч?

– Благодаря, Сам. Не искам нищо – отговорих аз, като се стремях гласът ми да не звучи нетърпеливо.

Сам взе празните чинии и се върна на бара. Барни лапна три наденички, хлъцна, избърса просълзените си очи с опакото на ръката си и ме погледна.

– Мистър Уолъс, ако се разчуе, че съм се разприказвал за Джо Волински, ще ме намерят във водата с прерязано гърло.

– Ако ти не кажеш на никого и аз не кажа на никого, как, по

дяволите, ще се разчуе? Кой е Джо Волински?

Ал изяде още три наденички, прокашля се, наведе се напред и като ме облъхна с миризма на лют пипер, каза:

– Добре, мистър Уолъс, ще говоря. За никой друг не бих го направил, но за теб...

– Кой е Джо Волински? – потретих аз с ръмжене.

– Събира мангизите на мафията по цялото Източно крайбрежие. Идва с яхтата си всяко първо число на месеца и остава за около седмица. През това време събира парите от шантажите и изнудванията, от казината. Ето това е Волински – опасен тип. По-опасен от цианкалий. Не се заблуждавай, мистър Уолъс. Цялото пристанище знае за какво става дума, но никой не смее да се обади. И ченгетата знаят, но си мълчат. Някъде около три часа през нощта, на първо число всеки месец, на яхтата се качват хората, които носят мангизите. В това време ченгетата гледат на другата страна. И никой не смее да се приближи, освен ако не го очакват. Абсолютно никой!

– Как се казва яхтата, Ал?

– „Хермес“. Малко зад риболовните траулери, вдясно.

– И Ханк Смедли е човек на Волински?

Барни лапна още три наденички, съдвка ги и кимна.

Никога не съм го виждал толкова разтревожен. Реших, че няма да е почтено да го насилвам повече, станах и му протегнах ръка. Той я стисна несръчно, но сърдечно.

– Съжалявам за случилото се, мистър Уолъс. Недей да правиш нищо необмислено.

Кимнах и отидох при Сам.

– Може ли да платя?

– Мистър Уолъс, ужасно съжалявам, както и Барни. Не, не, няма за какво да плащате. Желая ви късмет.

Излязох навън в тъмната влажна нощ и тръгнах по кея. Туристите се бяха прибрали по дупките си, за да вечерят. Тук-там бяха останали малки групички рибари, които разговаряха. Двете ченгета от пристанището зяпаха траулерите с блуждаещи погледи. Разгледах ги внимателно. Тези двамата знаеха с какво се занимава Волински и бях сигурен, че получават подкупи, за да държат устите си затворени. Бяха едри, по-дебели отколкото трябва, а палките им се люлееха отстрани на коланите – изглеждаха недоделани и глупави.

Прикрит в тъмнината, стигнах до яхтата „Хермес“. Беше дълга поне тридесет метра, с каюти и всички удобства – хубава, луксозна

изработка.

Спрях в сянката на една палма. На палубата различих очертанятията на мъж. Виждах червения отблясък на цигарата му. Нямах никакви други светлини.

Предположих, че Лу Джерандо е на поста си.

Трябваше да обмисля много неща. Обърнах се и тръгнах към колата. Минах покрай „Черната кутия“. Зад тънките, изпоцапани завеси на прозорците прозираше светлина. Чуваше се ритмична танцова музика.

Качих се в колата и се прибрах у дома. Прекарах безсънна нощ, потънал в мисли за Сузи, в спомени за прекрасните моменти, които бяхме изживели заедно, за плановете, които крояхме за бъдещето.

Някъде към четири часа не можах повече да издържа и глътнах две хапчета за сън. Най-накрая заспах.

* * *

Влязох в кабинета на Гленда Кери в единадесет и половина.

– Закъсняваш, Дърк – посрещна ме тя. – Полковникът те търси. – Тя се втрени в мен. – Случило ли се е нещо? Не изглеждаш добре!

– Полковникът може ли да ме приеме веднага? – попитах рязко.

Тя продължи да ме гледа и махна към кабинета на шефа:

– Свободен е.

Парнъл седеше зад бюрото си. Беше гигант, прехвърлил шестдесетте. Месестото му, загоряло от слънцето лице, малките пронизващи сини очи и подобната на капан за плъхове уста безпогрешно издаваха войникът ветеран, който не може да надживее спомените си.

– Добро утро, Дърк – посрещна ме той, когато влязох в обширния кабинет с големи прозорци, гледащи към пристанището. – Седни.

Седнах срещу него.

– Прочетох докладите ви за случая „Торсън“. Стори ми се доста интересен. Свършили сте добра работа. Е, мисис Торсън се е отказала от по-нататъшно разследване, така че ще го изоставим. За теб и Андерсън имам нещо друго.

– Не за мен, шефе – отговорих аз тихо. – Напускам.

Той вдигна ръцете си и ги отпусна върху плота на бюрото.

– Имах чувството, че ще кажеш точно това, Дърк. Надявах се, че ще надмогнеш станалото. Научих за Сузи. Ужасно съжалявам. Разбирам какво чувстваш и ако се беше случило на мен, с човек, когото обичам, също щях да тръгна след копелетата.

– Точно това ще направя, шефе – отговорих аз.

– Добре. Ще те освободя от работа за един месец. Ще получаваш заплата както обикновено. Андерсън ще се оправи сам, докато се върнеш. Съгласен?

Поклатих глава.

– Благодаря, полковник, но напускам. Ще започна война, за която е по-добре да не знаеш. Мога да свърша дори в градската морга или в затвора, така че агенцията по никакъв начин не трябва да бъде замесена. – Изправих се и погледнах дебелия папка „Торсън“ на бюрото му.

– Само една последна услуга, шефе – казах аз и я взех. – Искам това.

– Мислиш ли, че има нещо общо със смъртта на Сузи?

– Не само мисля, а съм сигурен, че е така. В тази папка не е събрано всичко, шефе. Има неща, които съм убеден, че не би искал да знаеш. Благодаря. С удоволствие работих в агенцията и съжалявам, че всичко трябва да свърши така.

Полковникът стана и протегна ръка.

– Ако се измъкнеш от тази каша, Дърк, винаги си добре дошъл при нас, знаеш това.

– Не зная дали ще се измъкна от тази каша – казах аз и поклатих глава. – Смятам да ги удрям там, където най-много ги боли.

– Само не прави глупости, Дърк.

– Ще ги удрям там, където ги боли. Рано или късно ще отвърнат на удара. Това е. Ще напиша молбата си за напускане и ще кажа на Бил да поеме работата.

Оставих го разтревожен и се върнах в кабинета, където заварих Бил.

Погледна ме, а аз седнах на бюрото си, срещу неговото.

– Бил, ще поемеш работата изцяло – казах. – Полковникът ще те повика. Аз напускам.

– И аз ще напусна, Дърк – отговори той тихо. Изгледах го.

– Как така?

– Ето така. Щом ти напускаш и аз ще напусна. Много е просто.

– А защо ти е да го правиш? Слушай, Бил, не искам да си имам неприятности. Ще поемеш работата тук, а аз напускам и толкова.

– Когато някакви отрепки залаят лицето на момиче като Сузи с киселина, и когато това момиче е приятелка на най-добрия ми приятел, аз не мога да не тръгна с него, това е. Може и да не ме искаш, но няма да се отървеш от мен. Ще напуснем заедно и заедно ще подгоним тези копелета.

– Не!

Бил вдигна ръка.

– Знам. Може и двамата да свършим зле, но преди това ще им създадем доста неприятности. Напиши си молбата за напускане и ми я дай, за да видя как се пише. След това ще направя и моята. После ще отидем у вас и ще решим как да действаме.

– Не. Слушай, Бил. Наистина съм ти благодарен за това, но...

– Дявол да го вземе! – извика той. – Не ме ли чу? Или ще вървим заедно, или поотделно. Ако се наложи и сам ще ги подгоня.

Гледах го и наистина се развълнувах. Знаех, че щеше да ми бъде повече от полезен. Знаех, че ако съм сам, шансовете ми да оцелея са много по-малки.

– Благодаря ти, Бил – казах аз. – Добре. Ще действаме заедно.

Придърпах пишещата машина и написах молбата си за напускане. Подадох листа на Бил, за да напише своята.

– Ще отида при полковника – каза той.

– Занеси му и двете.

Бил заобиколи бюрото и сложи ръка на рамото ми.

– Дърк, щом сме двамата ще се справим.

– Не знаеш с какво се захващаш, Бил. Може би преди да отидеш при полковника е по-добре да поговорим.

– Пет пари не давам с какво се захващам – отговори той и се ухили. – Връщам се веднага.

Излезе.

Докато Бил беше при полковника, аз се заех да разчистя бюрото си. В един от шкафовете имах сак, така че прибрах всичко, което ми трябваше, плюс папката „Торсън“, плюс полуизпитата бутилка уиски.

Бил се върна и се ухили широко още от вратата.

– Никакви проблеми. Полковникът се ядоса, но каза, че ме разбира. Той е с нас, Дърк. Така че, ако се измъкнем от тази каша, работата ни очаква отново.

– Искаш ли да си разчистиш бюрото?

– Няма какво да разчиствам. Гладен съм. Хайде да вървим да хапнем.

– Ти вечно си гладен – казах аз. – Седни малко. Искам да ти кажа нещо.

– Дърк, когато човек е гладен, колкото съм аз, се съсредоточава много трудно. Хайде да хапнем, пък след това ще говорим, а?

Свих рамене.

– Добре. Ще се отбием да кажем „довиждане“ на Гленда и след това ще отидем при Лусино.

Макар че вече беше станало седем и половина, Гленда още бе на бюрото си.

– Искаме да се сбогуваме, Гленда – казах аз, когато с Бил застанахме на прага на кабинета ѝ.

– Влезте, Дърк – Тя се изправи. – Искам да ти кажа колко ужасно се чувствам и колко съжалявам. Опитай се да намериш тези зверове. На твоето място бих направила съвсем същото.

Тя избута два плика към нас.

– Това са заплатите ви за месеца. Без възражения. Заповед на полковника.

– Той е добър човек – казах аз и взех пликовете. – Е, да се надяваме, че ще се видим отново.

– Разбира се. И още нещо, Дърк. Ако ти трябва някаква информация и мислиш, че бихме могли да помогнем, естествено неофициално, обади се.

– Благодаря, Гленда.

Стиснахме си ръцете и с Бил тръгнахме към асансьора.

Отидохме в ресторанта на Лусино. Още когато ни видя, собственикът излезе иззад бара и дойде да ни посрещне.

– Ще ви сложа на масата за специални гости, мистър Уолъс – каза той, като се ръкува с нас.

Заведе ни до една маса, отделена от останалите. По това време нямаше много клиенти.

Седнахме и Лусино ме погледна съчувствено.

– Чух, мистър Уолъс. Ужасно съжалявам. Не мога да кажа нищо повече. Съчувствам ви искрено.

Очите му бяха просълзени. Потупах го по ръката.

– Благодаря, Лусино. Ти си истински приятел.

– А сега, мистър Уолъс, смятам да ви приготвя нещо много специално. Доставете ми удоволствието да бъде за сметка на заведението. Това е израз на моето съчувствие. Моля ви не казвайте „не“. Оставете всичко на мен.

Бях силно развълнуван, но се овладях.

– Благодаря, Лусино.

Той отиде в кухнята и чух как крещи на двамата си готвачи.

Бил се отпусна назад.

– Наистина имаш добри приятели, Дърк – каза той. – Боже! Колко

съм гладен!

След няколко минути келнерът донесе две плата с раци и кошничка хрупкав препечен хляб.

Знаех, че е безполезно да се опитвам да говоря с Бил преди поне малко да притъпи апетита си, така че започнахме да се храним мълчаливо. Келнерът донесе бутилка изстудено бяло вино и ни наля.

Аз нямах апетит. Мислех за прекалено много неща и храната не ме интересуваше. Когато видях, че Бил изяде порцията си, му дадох и половината от моята. Той ме погледна, кимна и се захвана за работа. Най-накрая, когато свърши и се облегна с доволна въздишка назад, го попитах:

– Сега вече можеш ли да се съсредоточиш?

Келнерът дойде и прибра празните чинии.

– А сега какво, ли ще последва? – попита Бил.

– Бог знае! – отговорих нетърпеливо. – Слушай, Бил. Спестил съм малко пари, а пари ще бъдат необходими. Сега няма да печелим нищо. Ти как си финансово?

Той се ухили щастливо:

– Няма проблеми. Вдигнал съм настрана двадесет и пет бона. Каквото имам аз е твое, каквото имаш ти е мое, съгласен ли си?

Келнерът дойде с още две плата, в които имаше по една сочна пържола и половин омар. Донесе и голяма купа пържени картофи.

– О! – възкликна Бил. – Ето това се казва истинска вечеря!

Започнахме да ядем. Последва лимонов пай, а след него голяма кана кафе.

Отказах се от пая и с нарастващо нетърпение зачаках Бил да свърши.

Най-накрая той се отпусна назад и потупа корема си.

– Прекрасно! – каза доволно. – Просто прекрасно!

– А сега готов ли си да ме изслушаш?

Казах му какво съм научил от Ал Барни.

– В тази история е забъркана мафията. Все още не е късно да се откажеш. Искам да те предупредя, че се захващаме с нещо наистина опасно.

Бил отпи от кафето.

– Мафията, казваш, а?

– Точно така.

Той кимна.

– Мислех си за тази киселина. Наистина е в стила на мафията.

Добре. Заедно ще успеем да се справим. Само ми кажи какво искаш да направя.

– Сигурен ли си, че искаш да се захванеш, Бил? Можем да свършим и в моргата. Даваш ли си сметка?

Бил се замисли за минута, след това се ухили и сви рамене:

– И какво от това? Човек умира само веднъж. Щом сме двамата, ще успеем. Какъв ще бъде първият ход?

– Най-напред, понеже ще работим заедно, струва ми се, че ще е по-добре да дойдеш да живееш в моя апартамент. Имам свободна стая. Заклучи бърлогата си и ела при мен. Става ли?

Бил кимна.

– Нямам нищо против.

– Добре. Отиди да вземеш каквото ти трябва и ела – Сложих ключовете от апартамента на масата. – Аз ще се прибера след час-два.

– Какво смяташ да правиш?

– Ще ти кажа по-късно. Ти се нанеси. Ще се видим след известно време.

Стиснах ръката на Лусино, благодарих му за вечерята и излязох навън на влажния нощен въздух. Качих се в колата и подкарах към резиденцията на Торсън. Както се надявах, цялата къща беше тъмна. Светеше само стаята на Джош Смедли.

Паркирах извън оградата и тръгнах по алеята пеша. Наложих се да позвъня три пъти, преди вратата да се отвори и да видя блесналите от алкохола очи на Джош.

– Мистър Уолъс?! – каза той като се взираше в тъмнината. – Съжалявам, мистър Уолъс, но мисис Торсън не е тук. Отиде на опера. Съжалявам.

Избутах го и влязох, а той се олюля.

– Ти ми трябваш, Джош – казах аз. – Време е да поговорим.

Изглеждаше напълно съкрушен – само човек, просмукан с алкохол, може да изглежда така, когато се сблъска с някоя неприятност.

– Не мисля, че... – започна да мрънка той, но аз го улових за ръката и го поведох по коридора към стаята му. На масата имаше бутилка скоч и чаша. Когато се свлече на стола си, старецът сякаш изпита облекчение.

Налях му още уиски и седнах срещу него.

– Джош, време е да погледнеш фактите в очите – казах аз и се втренчих в него като ченге. – Сина ти, Ханк, е загазил много сериозно.

Старецът взе чашата си с трепереща ръка, но не отпи.

– Предполагам, че е така, мистър Уолъс.

– Знаеш ли, че се е забъркал с мафията?

Джош простена и кимна утвърдително.

– Да, мистър Уолъс. Знам това. Научих неотдавна. Опитих се да говоря с него, но той има много труден характер. Смее ми се. Знам, прав сте. Търси си белята.

– Не, Джош, не си я търси. Вече я е намерил. Знаеш ли, че и Андже-ла се е забъркала?

– Мис Торсън? – Той кимна и отпи. – От това, което чувам, изглежда, че е така. Тя е една от клиентките на Ханк. Знам.

– Една от тези, които изнудва?

Джош потрепери и кимна.

– Така е, мистър Уолъс, но не се заблуждавайте. Никой не може да си играе с мафията безнаказано.

– Защо шантажират мис Торсън?

– Не знам и не искам да знам.

– А Ханк знае ли?

– Нямам представа. Той само събира парите.

– Мисис Торсън ме нае, за да разбере кой шантажира дъщеря ѝ. Сега се отказа от разследването. Знаеш ли защо?

Джош отпи жадно и известно време остана неподвижен, вперил почти невиждащ поглед в мен.

– Защо? – повиших глас. Той се поколеба и отговори:

– Някакъв мъжки глас я заплаши, мистър Уолъс. В стаята ми има дериват. Когато звънна, вдигнах слушалката и чух да ѝ казва, че ако не спре разследването, ще подпали къщата ѝ. Тази къща, мистър Уолъс, тази хубава къща.

– Кой беше той?

– Кой може да е бил? Човек от мафията, разбира се. Само един глас. От тези, от които могат да те побият тръпки. Мисис Торсън само го изслуша и затвори. Повече не знам нищо.

– А знаеш ли, че Ханк го чакат петнадесет години зад решетките като съучастник в изнудване? – попитах бавно и отчетливо, за да може да осъзнае какво му говоря.

Джош се сепна.

– Петнадесет години!

– Така е, Джош. Петнадесет години.

Изпитах съжаление към тази развалина.

– Предупредих го – каза Джош след малко. – Той само ми се изсмя.

Какво да правя, мистър Уолъс, син ми е и го обичам.

– Наистина ли не знаеш защо шантажират мис Торсън?

– Ако знаех, щях да ви кажа.

– Има ли някакви новини от Тери Торсън?

Преди да реагира трябваше да потрета въпроса си, но отговори отрицателно:

– Нищо не съм чувал за него.

Повече нямаше смисъл да оставам в тази тъжна, подтискаща стая.

Станах.

– Може би ще се видим пак, Джош.

Оставих го вперил невиждащ поглед в чашата.

В моя занаят всякаква информация може да се окаже полезна.

Качих се в колата и подкарах към пристанището – там, където имахме сергии, мръсни магазинчета и най-обикновени маси, отрупани с боклуци за продан.

Паркирах и отидох до една от сергиите, която държеше някакъв арабин или може би палестинец. Не мога да ги различавам. Казваше се Али Хасан и продаваше дрънкулки на туристите.

Заварих го да пуши цигара с марихуана зад купчина невероятни боклуци. На земята до него седеше жена му, която имаше вид на надут балон, готов да полети.

Хасан беше нисък, дебел и носеше арабска одежда с чаршаф на главата. Имаше вид на човек, способен да задоволи всяка прищявка на туристите.

– Мистър Хасан – казах аз, след като спрях пред него. – Казвам се Доу и имам едно предложение, свързано с пари. Можете ли да дойдете да поговорим на спокойствие?

Той ме огледа с малките си, подобни на мокри маслини очи, промърмори нещо на жена си, която сви рамене с безразличие, изправи се и тръгна с мен.

– Всичко, щом свързано с пари, интересува – обясни ми той. – Къде отидем?

Заведох го при колата и го сложих да седне на предната седалка до мен. Миризмата, която излъчваше тялото му, беше прекалено силна и се наложи да отворя прозореца. Това помогна, но не много.

– Мистър Хасан – започнах аз. – Не искам да губя нито вашето, нито своето време. Знаем, че сте експерт по взривни устройства. Трябва ми една бомба и съм готов да платя добре. Можете ли да свършите работа?

Той дръпна от цигарата си, без да отмества втренчения си поглед.

– Откъде знае това?

– Има ли значение? Искам бомба. Ако не можете да ми помогнете, просто кажете и ще отида другаде.

– Каква бомба?

– Трябва ми нещо малко, с голяма разрушителна сила, което да не предизвика пожар.

Арабинът остана мълчалив, загледан в блъсканицата по пристанището. Напомняше ми навита на кълбо дебела змия. След малко кимна.

– Мога направя. Възможно е, но колко ще плаща?

– Какво вземате обикновено?

– За малка, непалеща бомба, безопасна, аматьор да може използва, с голям заряд, взема три хиляди долара.

Очакваше да се пазаря и не го разочаровах. За това отделих цели тридесет минути. Нямах бърза работа. Накрая се споразумяхме за хиляда и триста.

– Съгласен, мистър Доу – каза той. – Утре вечер, също време, елате на сергия и дам. Няма проблеми. Ще направя малко нещо – вдигне много шум, направи много беля, но не подпали нищо.

Извадих портфейла си и му дадох петстотин долара. Той ги мушна някъде из гънките на надиплената си роба, а аз му казах:

– Мистър Хасан, зная, че имате добра репутация. Потвърдете го и сега. Иначе мога да направя живота ви ад.

– Няма има проблеми, мистър Доу.

Той се усмихна смутено, измъкна се от колата и се заклатушка към сергията си сред потока туристи.

Пуснах климатичната инсталация, за да се отърва от миризмата му, затворих прозореца и подкарах към дома.

Карах по натоварените улици на града и си мислех, че много скоро „Черната кутия“ ще изпадне от бизнеса.

Да, щях да си отмъстя. Само че това нямаше да ми върне Сузи.

6

Натиснах звънеца на апартамента си в единнадесет часа. Бил се забави, колкото да ме огледа през шпионката и отвори.

– Някакви проблеми? – попитах аз, след като заключи отново.

– Настаних се – отговори той.

Влязохме във всекидневната. На масата беше папката „Торсън“.

– Прегледах я пак, Дърк. Струва ми се, че много скоро ще трябва да изсмучем нещо от нея. Все отнякъде ще излезе това, което ни трябва.

Аз се отпуснах на стола и му предадох разговора си с Джош Смедли.

– Мафията действа – завърших. – Е, това и очаквахме, нали? Заплашили са мисис Торсън. От Тери няма новини.

Млъкнах, за да запала цигара.

– А сега за Ханк. Смятам да му вгорча живота – Разказах за бомбата. – Ще пратя заведението му по дяволите. След това ще му потроша колата. Искам да усети как примката се стяга. Ще съсия дома му. Не искам да се досети, че аз съм го направил. Ако разбере, ще изтича при приятелчетата си и ще се разпищи за помощ, а тогава можем и да си изпатим.

Станах и отидох в кухнята. Намерих парче картон и написах с флумастер:

ТУК НЕ ИСКАМЕ ЧЕРНИ! КУ КЛУКС КЛАН.

Върнах се при Бил и му показах написаното.

– Ще го залепя на вратата на клуба. Надявам се да отклони вниманието му от мен. На колата му също ще сложа такава нещо. Така ще имаме време поне колкото да си поемем дъх.

– Разбирам – кимна Бил.

– Естествено, рано или късно главорезите на мафията ще разберат кой стои зад тази работа и ще нанесат ответен удар. Ние трябва да бъдем готови за това. Щом веднъж започнем, ще се наложи да изчезнем от хоризонта за известно време. Знаем къде можем да отидем. Съгласен ли си, Бил?

– Щом искаш, аз нямам нищо против. Станах.

– Ще си лягам. Искам да стоиш настрана от взривяването на кръчмата. Сам ще го направя.

– Няма да стане – каза Бил. – Където си ти, там съм и аз. Хайде да поспим.

– Не искам да идваш. Работата е за сам човек.

– Ако сме двама, ще бъде по-лесно.

Бил отиде да спи.

Взех набързо душ и си легнах. Сложих ръка на възглавницата до мен, където толкова често лежеше Сузи. Представих си как заливат лицето ѝ с киселина, ужасната болка, която е изпитала, как е побягнала на платното, за да намери смъртта си под колелата на камиона. Тази нощ не можах да спя. Мислех си за времето, което бяхме прекарвали заедно, за нещата, които тя направи за мен, за това, как беше обогатила живота ми.

Заспах, едва когато слънцето започна да просветлява покритото с дъждовни облаци небе, но само за около час. Сънувах Ханк – маймунката му физиономия – и се събудих плувнал в пот. Видях колко е часът, станах, взех душ и се избърснах.

Бил вече беше на крака. Беше направил кафе и препечени филийки с конфитюр. Седнахме един срещу друг.

Започнахме да се храним мълчаливо. След малко ме попита:

– Добре, Дърк, ще си разчистим сметките с Ханк, а какво ще правим след това?

Поклатих глава.

– Не знам. Докато не уредя сметките си с този боклук, не ми се мисли за нищо друго.

– Разбирам – каза той. – Но не мога ли да свърша нещо дотогава?

– Бог знае! – отговорих нетърпеливо. – Ти сам дойде при мен и ще трябва да търпиш положението такова, каквото е.

Бил допи кафето си.

– Добре. Ще отида да разгледам мястото. Предлагам да обядваме тук. Ти какво смяташ да правиш?

– Аз ще чакам – отговорих и бутнах настрана кафето. – Ти прави каквото искаш.

– Мога ли да взема колата?

– Естествено. Аз ще стоя тук. Нямам друга работа, освен да чакам Ханк да затвори онази дупка в три часа през нощта.

– Опитай се да се успокоиш, Дърк – каза Бил и излезе.

Измих чашите и разтребих масата колкото се може по-бавно. Движех се като призрак. Чувствах се като че ли имах набрал гноен цирей, който трябва да бъде срязан със скалпел. Циреят беше Ханк Смедли.

Седях във всекидневната, пуших цигара след цигара и мислех за Сузи. Времето течеше ужасно бавно. Бил се върна някъде към един.

– Взех две пържолки – каза той и влезе в кухнята. Храната не ме интересуваше. Чух грила да цвърчи и запалих нова цигара.

След малко Бил донесе пържолките и малко обикновен черен хляб. Започнахме да се храним. Не изпитвах глад. Умът ми беше прекалено зает с Ханк и Сузи.

– Минах през пристанището – каза Бил, след като свърши с яденето. – Поразпитах. Заведението на Ханк затваря в два и половина и всички си отиват. Вътре не остава никой.

– Добре, Бил – отговорих аз и бутнах настрана недоизядената си пържолка. – Ще отида там в два, за да наблюдавам какво става. Няма как да сложа бомбата, без да вляза вътре, и ще трябва да внимавам за двете ченгета от пристанището.

– Ще отидем заедно, Дърк – каза Бил категорично.

Свих рамене.

– Щом искаш, добре, няма да си ми излишен.

– Боже мой, Дърк! – възкликна Бил и се втренчи в мен. – Съвсем си се побъркал, нали?

– Трябва да дам урок на това черно копеле. Искам да го убия, но не искам да ставам убиец. Ще направя живота му ад.

– Знам, каза ми. Ще вдигнеш „Черната кутия“ във въздуха. А какво смяташ да правиш след като си го върнеш на Ханк?

– Има време да мисля и за това – отговорих аз. – Излизам, Бил.

Още валеше. Вървях, без да забелязвам дъжда, часове наред. По улиците на града почти нямаше хора. Не преставях да мисля за Сузи и Ханк. Непрекъснато си представях как тя излиза от входа, как колата спира, как я молят да ги упъти, после киселината... Ханк е карал колата. Някой друг главорез е плиснал киселината.

Спрях пред полицията, поколебах се и влязох. Поисках да се срещна със сержант Джо Биглър. Чарли Танър, сержантът на пропуска ме изгледа съчувствено:

– Съжалявам за станалото, Дърк – каза той. – Качи се горе. Джо ще те приеме.

Биглър стана от бюрото си и стисна ръката ми с две ръце. Опитваше се да изрази съчувствие. В момента имах нужда от съчувствие, колкото открита рана от лимон.

– Нещо ново, Джо? – попитах аз и се подпрях на бюрото му.

– Малко. Нищо съществено – отговори той и се отпусна на стола

си. – Намерихме свидетел, който живее в блока на отсрещната страна на улицата. Видял е всичко и е записал номера на колата. Открадната е, разбира се. И двамата са били с ръкавици, не намерихме никакви отпечатъци. Карал я е черен. Дотук сме стигнали, но продължаваме да търсим.

– И свидетелят е сигурен, че колата е карал негър?

– Напълно.

– Щом като е само това, повече няма да губя времето ти.

Обърнах се и излязох във на дъжда. Поне бях сигурен, че Ханк Смедли е участвал.

По една странична уличка стигнах до пристанището. След малко наближих „Черната кутия“ и забавих крачки. Отпред видях олдсмобила, принадлежал някога на Тери Горсън. Хубава кола. Тръгнах още по-бавно. Беше четири и половина. Ханк вероятно се подготвяше за вечерта. Продължих нататък и огледах добре луксозната яхта на Джо Волински. Можех да го направя незабелязано, защото една група туристи с джъдобрани и чадъри също се беше струпала, за да я позаяпа.

Човекът, който се казваше Лу Джерандо, крачеше по палубата. Той се пулеше на туристите и им правеше подигравателни физиономии. Помислих си, че след кръчмата на Ханк, тази яхта също би трябвало да хвъркне във въздуха. Щеше да ми бъде необходима магнитна мина. Али Хасан щеше да ми я достави. Можеше да намери всичко, стига да му се плати както трябва.

Реших, че съм се разхождал достатъчно и взех такси до дома.

Бил го нямаше. Трябваше да убия още доста време. Насилих се да си почина. „Ще действам довечера – мислех си. – Сега трябва да събера сили.“

Бил се върна малко след осем часа. В едната ръка носеше найлонова торба, а в другата – сак.

– Хайде да ядем – каза той и остави багажа си на земята. – Умирам от глад.

Отиде в кухнята, а аз се върнах на стола си. Не изпитвах глад. Исках само да си отмъстя.

След няколко минути се появи Бил и донесе претоплени хамбургери. Нареди масата и седна.

– Дявол да го вземе, Дърк! – извика той рязко. – Ако продължаваш така ще се побъркаш напълно!

Аз взех единия хамбургер.

– Къде беше?

– Насам-натам. Слушай, май наистина е по-добре първо да приключим с Ханк. Може би след това отново ще бъдеш в състояние да действаш разумно и ще заприличаш на човек. Какво ще кажеш?

– Какво има в сака? – попитах аз.

– Всичко необходимо, за да влезем в дискотеката и всичко необходимо, за да потрошим колата.

Кимнах и изведнъж разбрах, че съм гладен. Изядох хамбургера.

– Говорих с Джо Биглър. Не са стигнали доникъде, но са намерили свидетел, който твърди, че шофьорът е бил черен.

– Повече или по малко бяхме сигурни в това – каза Бил с пълна уста. Той изтича в кухнята и се върна с още два хамбургера. Изядохме и тях. Непрекъснато поглеждах часовника си. Беше осем и тридесет и пет! Как бавно се точеше времето!

Върнах се на стола си и запалих цигара, а Бил разчисти масата. Искаше ми се да изпия двоен скоч, но се въздържах. Моментът не беше подходящ, за да проявявам безразсъдство.

Най-накрая, в девет часа, се изправих.

– Ще отида да взема бомбата, Бил.

– Добре. Идвам с теб. И без това нямам какво да правя.

Оставих Бил да чака в колата и отидох до сергията на Али Хасан. Въпреки дъжда по пристанището беше пълно с туристи, които зяпаха изложените за продан боклуци. Минаха няколко минути преди Хасан, седнал под брезентов навес, да ме види. Той стана, размени няколко думи с жена си и дойде при мен.

– Готова ли е? – попитах го.

– Да, мистър Доу. Много хубава стана. Струва си парите.

– Добре, донеси я, ще ти платя.

– Разбира се, мистър Доу, но трябва обясни нещо. От горна страна има един копче. Кога дръпне надясно, бомба ще гърми след десет минути. Ако не пипа това копче, тя напълно безопасна. Може даже изпусне. Нищо не стане.

Скрихме се в една сянка, аз извадих от портфейла си останалите пари и му го дадох. Али Хасан ги преброи внимателно и ги мушна в дрехата си.

– Почака минутка, мистър Доу – каза той и се заклатушка нанякъде. След малко се върна с една пластмасова чанта, която ми подаде.

– Щраква копче надясно, мистър Доу, и бяга. Избухне след десет минути. Голям трясък и много поразии.

– Може да ми потрябва и нещо друго – казах аз. – Нещо, което да

може да потопи тридесетметрова яхта. Ще се намери ли?

– Много скъпо, мистър Доу. Мога уредя, но трябва говори със сержант от морска пехота, а това вече много сериозно.

– Но можеш да го направиш, нали?

– Има достатъчно пари, всичко може направи.

– Може да намина пак – казах аз и се върнах при колата.

Сложих чантата на задната седалка и седнах зад кормилото.

– Това ли е? – попита Бил и погледна назад.

– Това е – отговорих аз и запалих двигателя. Ще отидем да чакаме у дома.

– Не си падам много по бомбите – каза Бил. – Тази играчка безопасна ли е?

– Бива си я – отговорих аз. – Успокой се.

Подкарах към къщи. В подземния гараж взех чантата и извадих бомбата – представляваше черен куб. Както каза Али Хасан, на едната стена имаше малко копче. Бил наблюдаваше с изцъклени очи.

– Буташ това нещо надясно – казах му аз – и след десет минути гърми.

Прибрах отново бомбата и с асансьора се качихме до апартамента.

– Остават цели пет часа – Погледнах Бил. – Хайде да си направим кафе.

– Разбира се – отговори той и отиде в кухнята. Сложих бомбата на масата, седнах и запалих цигара.

След малко дойде Бил с кафето, но само с една чаша.

– Аз ще подремна, Дърк. Събуди ме, когато трябва да тръгваме.

Той се прибра в стаята си, а аз пих кафе, пуших цигари и се разхождах из всекидневната, като непрекъснато гледах часовника си. Мислите ми бяха насочени единствено към предстоящото отмъщение – щях да объркам живота на Ханк Смедли така, както той обърка моя.

Най-накрая, в два без петнадесет, събудих Бил, който спеше като младенец. Завиждах му.

– Да тръгваме – казах. – За да имаме време да огледаме какво става.

Взехме чантата с бомбата и картончето с надписа и се отправихме към пристанището. Отново беше започнало да вали. Нямахме почти никой. Няколко рибари се прибираха. Туристите отдавна спяха. От двете ченгета нямахме и следа.

Не беше проблем да намеря място за паркиране на стотина метра от „Черната кутия“.

– Ще отида да погледна, Бил – казах аз и се измъкнах от колата.

Минах покрай клуба и отвътре чух джаз. Предположих, че малката уличка отстрани ще ме изведе на гърба на заведението. Тръгнах тихо по нея и надникнах през един от задните прозорци. Стъклото беше най-обикновено. Помещението изглежда се използваше за нещо като кухня. Вътре видях двама черни.

Единият от тях свали престилката си, сякаш се канеше да си тръгва, а другият седна на масата и започна да яде сандвич.

Аз се отдръпнах и тихо се върнах при колата.

– Отзад има прозорец – казах на Бил. – Няма да има никакъв проблем.

Замълчахме и зачакахме. На пристанището вече нямаше жива душа. Дъждът продължаваше да вали. Единствената светлина идваше от „Черната кутия“.

Когато стрелките на часовника ми показаха два и половина, някои от прозорците на клуба угаснаха. След това се чуха гласове и тридесетина негри – мъже и жени – излязоха през вратата. Вдигаха врява като свраки. След малко групата започна да се разотива. С много викове и ръкомахания, всеки тръгваше по пътя си.

Най-накрая отвътре излязоха четирима едри мъже, които предполагам бяха от персонала, и забързано се качиха на една кола, паркирана недалеч от нашата. Потеглиха.

Ханк Смедли се появи малко след три часа. Не можех да сбъркам гигантската му, маймунска фигура. Излезе с още един мъж, с широкопола шапка и голямо бяло сако. Двамата се спряха за миг, докато Ханк заключи. След това се качиха в олдсмобила и потеглиха.

– Кой беше този с шапката? – попита Бил. – Стори ми се, че е бял.

– Не знам и не ме интересува – отговорих аз. – Хайде, чака ни работа.

Излязохме от колата. Бил взе къс лост, а аз бомбата.

Отворихме прозореца към вонящата кухня за по-малко от минута. Запалих фенерчето, което носех и влязох.

– Аз ще сложа бомбата – казах на Бил. – Ти отиди да залепиш на вратата картона с надписа.

Стигнах до залата с дансинга и поставих бомбата в ъгъла до бара. След това с фенерчето проверих да не би някой да е останал да спи вътре. Нямаше никой.

Върнах се при бомбата и щракнах копчето, после бързо излязох през прозореца и отидох при Бил в колата.

– Мислиш ли, че сме достатъчно далеч? – попита той разтревожен.

– Искам да видя какво ще стане – отговорих аз и стиснах волана, без да изпускам клуба от поглед. Това беше първата част на отмъщението ми и се чувствах добре.

Започнахме да чакаме. След малко часовникът на арматурното табло показва, че са минали десет минути. Бил се размърда притеснено.

– Може би този арабин те е измамил! – каза той, когато стрелките показаха, че са минали петнадесет минути.

– Мълчи и чакай! – просъсках аз.

Бомбата избухна почти веднага след това. Взривната вълна ни разруса заедно с колата. Предните стъкла на клуба излетяха напред и се пръснаха по тротоара. Покривът се срути с ужасен трясък. Видях, че входната врата, заедно с бележката, се клати, увиснала на една панта.

Това ми беше достатъчно. Запалих двигателя и подкарах колата, преди ченгетата и пожарникарите да успеят да дойдат.

Бях направил каквото исках. „Черната кутия“ повече нямаше да работи и сякаш някакво тегло падна от раменете ми.

– Хубава бомба – каза Бил. – А сега какво?

– Нали знаеш къде живее Ханк?

– Разбира се.

– Ще отидем там и ще се погрижим за колата му. Бил ми показва пътя към „Сийгроув роуд“.

– Ей там живее. Вдясно.

Паркирах и двамата, въоръжени с големи чукове с къси дръжки, слязохме в подземния гараж.

Бяха ни необходими по-малко от десет минути, за да превърнем колата на Ханк в купчина старо желязо. Аз се занимавах със стъклата, а в това време Бил се трудеше върху двигателя. Наистина, вдигаше се много шум, но кой обръща внимание на такива неща в четири и петнадесет сутринта? Нарязахме гумите и после с флумастера написах „ККК“ на единствената несмачкана врата.

Върнахме се в колата.

– Доволен ли си? – попита Бил, а аз запалих мотора.

– Да – отговорих. – Сега ще спя спокойно. Благодаря ти.

Тръгнахме към апартамента ми.

За първи път след смъртта на Сузи спях без да сънувам нищо. Когато станах, взех душ и се избърснах, беше единадесет и петнадесет.

Бил приготви закуска и докато се хранехме, ме наблюдаваше с любопитство.

– Мисля, че най-трудното мина, Дърк – каза той и счупи трето

яйце.

– Струва ми се, че си прав – отговорих аз. – Ханк е карал колата. Остава този, който е плиснал киселината. Трябва да пипна и него.

– Ще го пипнем, Дърк. Ще поразпитаме наоколо.

След закуска отидохме до пристанището. Имаше много коли, но най-накрая успях да намеря свободно място и след като паркирах, тръгнахме покрай сергиите с боклуци, риболовните траулери и накрая стигнахме до останките на „Черната кутия“. Наоколо имаше тълпа зяпачи, повечето туристи. Двете ченгета от пристанището ги задържаха назад. Видях инспектор Том Лепски да разговаря с някакъв пожарникар.

– Стой тук – казах на Бил и си запобивах път през тълпата.

Едно от пристанищните ченгета веднага тръгна към мен.

– Здравсти, Том – извиках аз и когато Лепски ми махна в отговор, то се върна назад. Застанах до инспектора.

– Погледни само – каза той и махна с ръка към входа. – Такова нещо май не си виждал.

Доста усилия ми струваше да прикрия задоволството си, когато разглеждах развалините. Бомбата наистина беше свършила добра работа.

– Прилича ми на бомба – казах аз.

– Дяволски си прав. И такова нещо в нашия град не се е случвало досега. Кметът бълва змии и гущери. – Ленски се ухили. – Време беше някой да ликвидира този клуб. Е, който и да е бил той, добре го е подредил!

– И на мен така ми се струва – отговорих аз и забелязах, че Лепски ме наблюдава замислено.

– На вратата са оставили бележка, уж от Ку Клуks Клан, само че няма да се хвана на тази въдица. И не виждам кой друг ще се хване. Някой си е разчистил сметките със Смедли. Така мисля.

Аз кимнах.

– Може и да си прав, Том. Видя ли се със Смедли?

– Да, разбира се – сви рамене Лепски. – Но не искам да се занимавам с копеле като него. Освен това, някой е натрошил и колата му. Предполагам, че е същият, който е сложил и бомбата. Смедли е бесен. Непрекъснато ни крещи да открием кой го е направил. Е, наша работа е да поразпитаме наоколо, но не смятам да се потим прекалено много. Смедли си го търсеше. – Погледна ме с твърд поглед на ченге. – Чух, че си напуснал агенцията, Дърк?

– Така е. Смъртта на Сузи уби желанието ми за работа. Може би ще

се върна след време. Как върви разследването за нея, Том?

– Още търсим. Намерихме нова свидетелка, която твърди, че е видяла този, който е плиснал киселината. Не успя да направи кой знае какво описание, но все пак може и да помогне. Бил е широкоплещест, с бяло сако и широкопола шапка. Търсим човек с подобна външност.

Кимнах с безизразно лице.

Спомних си онзи, който излезе с Ханк от заведението предната нощ. Беше с бяло сако и широкопола шапка. Тръгнаха нанякъде заедно.

Лепски все още ме гледаше.

– Слушай, Дърк – каза той. – Ханк получи каквото си търсеше. Не искаме повече неприятности. Спокойствието е много важно за града ни. По новините вече разтръбиха, че е взривена бомба, а това плаши богатите повече от самия Дявол. Хотелите вече получават откази за следващия месец. Разбираш ли?

– Защо ми го казваш на мен, Том? По-добре го кажи на бомбаджията, ако иска да те изслуша.

Лепски сви рамене.

– Прави каквото знаеш – каза той, – но ти казвам, че ако избухне още една бомба, ще разберем кой го е направил и ще му лепнем най-малко петнадесет годинки.

– Кажи го на бомбаджията – повторих аз. – Довиждане, Том.

Отново се смесих с тълпата.

Махнах на Бил да стои, където беше и тръгнах към таверна „Нептун“. Намерих Ал Барни, който седеше на връзвалото за кораби и разговаряше с двама млади туристи с очила. Изчаках. Най-накрая го снимаха и мъжът извади десетдоларова банкнота. Ал я грабна и когато се отдалечаваха им махна за довиждане.

– Бизнесът с туристите потръгва, а, Ал? – попитах аз, след като се приближих.

– А, мистър Уолъс – отговори той и прибра банкнотата в джоба на мръсната си фланела. – Още не е както трябва. Другият месец ще потръгне.

Ал ме изгледа с малките си като на акула очички и добави:

– Хубава бомба. Смедли си намери каквото търсеше.

– Ал, познаваш ли широкоплещест мъж, който ходи с бяло сако и широкопола шапка?

Барни направи гримаса.

– Хюла Мински. По-добре стой настрана от него.

– Кой е той?

Барни се огледа боязливо около себе си, после снижи глас и отговори:

– Един от главорезите на Волински. Опасен е!

– Къде мога да го намеря?

– Не ти трябва да го намираш. Казах ти, че е опасен, мистър Уолъс.

– Къде да го намеря, Ал – повторих въпроса си. Барни простена.

– Когато е в града, отсяда при Ханк Смедли. Идва преди първо число на месеца, за да се погрижи всички да си платят.

– Благодаря ти, Ал – казах аз и го потупах по дебелия ръка. След това тръгнах към Бил.

– Ченгетата направо са сигурни, че аз съм сложил бомбата – завърших аз, след като му разказах какво съм правил. – Лепски съвсем недвусмислено ме предупреди, но нямат доказателства.

Бил сви рамене и се качи в колата.

– Ченгетата винаги имат теории. Хюла Мински! Ама че име! Какво смяташ да правиш с него?

– Ще го настъпя. Ще го настъпя така, че да се движи с инвалидна количка цял живот.

Запалих двигателя.

– Кога? – попита Бил.

– Тази вечер. Около седем. Ще отидем на гости на Ханк Смедли и ще го почакаме.

– Това може да се окаже доста трудно.

– И да се окаже, какво от това?

– Ти ще се разправяш с Мински, а аз – с Ханк. Ръцете ме сърбят да цапардосам това черно копеле.

– Това беше замисълът, Бил.

Върнахме се у дома, аз запалих цигара и се замислих, а Бил започна да се разхожда неспокойно.

Тогава извън телефонът. Протегнах се и вдигнах слушалката.

– Мистър Уолъс? – чух твърд, металически глас на жена, която би могла да е на всякаква възраст.

– Точно така. Кой се обажда?

– Аз съм секретарката на мистър Волински. Мистър Волински би желал да разговаря с вас. Възможно ли ви е да дойдете в хотел „Спаниш бей“ в пет часа? Ще ви очаквам във фойето, за да ви заведа до апартамента му.

Линията прекъсна, преди да успее да кажа и дума. Оставих слушалката и предадох разговора на Бил. Той подсвири тихо. И двамата

знаехме, че хотел „Спаниш бей“ е може би най-скъпият по цялото Източно крайбрежие. Не всеки можеше да отседне в него.

– Добре се грижи за себе си. Ще отидеш ли?

– Ще отида – отговорих аз.

Няколко минути преди уреченото време влязох в натруфеното фоайе на хотел „Спаниш бей“.

Заварих обикновената обстановка – по креслата наоколо седяха възрастни хора, които пиеха и си приказваха. Мястото беше само за богати. Двама келнери обикаляха и бутаха колички, натоварени с коктейли и приготвени с фантазия сладкиши. Не им липсваха клиенти.

Тя стоеше до рецепцията. Висока, с гарвановочерна коса и зелени очи. Не беше кой знае каква красавица, но беше много сексапилна – сякаш от тялото ѝ изскачаха искри. Носеше много елегантно късо бяло сако и прекрасна пола – изглеждаше като милион долара в куфарче.

Махна ми с изящната си ръка, завършваща с дълги слаби пръсти, и се приближи.

– Мистър Уолъс? Аз съм Сандра. Другото ми име няма значение. Всички ме наричат Сандра.

– Здравей, Сандра – казах аз без да свалям поглед от тялото ѝ. Имаше всичко, за което би могъл да мечтае един мъж – големи гърди, тънка талия, твърд задник и дълги крака. – Защо трябваше да идвам?

– Мистър Волински иска да разговаря с вас – Тя ме огледа замислено. – Той не е това, което си мислите.

Обърна се и ме поведе към асансьорите. Качихме се на шестия етаж и тръгнахме по дългия коридор. Спряхме пред вратата на апартамента, тя отключи и ме погледна.

– Бъдете внимателен.

Каза го съвсем тихо. Отдръпна се и с жест ме покани да вляза в просторна стая с голяма тераса. Всичко беше много луксозно.

Влязох.

– Мистър Волински, мистър Уолъс е тук – извика тя и ми обясни: – На терасата е.

Прекосих стаята и излязох на терасата, която гледаше към палмите, плажа и къпещите се в морето хора.

Джо Волински стоеше до парапета. Обърна се и дойде при мен.

Изненада ме. Очаквах да видя едър, страховит главорез. Знаех, че е мафиот и изнудвач, но външният му вид просто ме извади от равновесие.

Усмехнат и дружелюбен, нисък и набит, той по нищо не се

отличаваше от стотиците преуспяващи бизнесмени, които идваха в града на почивка. Беше съвсем малко по-дебел, отколкото трябва, оплешивяващ, загорял от слънцето, безупречно облечен с лек светлосин костюм, бяла копринена риза и вратовръзка с емблема на някакъв клуб. Краката му бяха обути в скъпи мокасини.

На кръглото му, добре охранено лице, се мъдреше къс нос. Имаше широка уста, почти без устни и раздалечени синьо-сиви очи. На брадичката имаше трапчинка. От него лъхаше здраве и добро настроение.

– Благодаря ви, че дойдохте, мистър Уолъс – каза той и ми протегна ръка.

Аз се поколебах за миг и се ръкувах. Стисна ръката ми здраво, но не агресивно.

– Да седнем. Изглежда пак ще вали. През този сезон има много валежи.

Заведе ме до една маса, над която имаше брезентов сенник, и ми посочи стол.

Седнахме и усетих, че се мъчи да разбере що за птица съм. Синьосивите очи ме проучваха – бяха от тези, които никога не пропускат нищо.

– Кафе? – попита той. – Струва ми се, че е малко рано за алкохол.

– Не, благодаря. Не желая нищо.

– Може би чай?

– Не, благодаря. Повдигна тежките си рамене.

– Добре тогава. Нека да поговорим. Аз съм зает човек, вие също. Да не си губим времето.

Аз чаках.

– Искам да ви кажа колко искрено съжалявам за мис Сузи Лонг. Това отвратително нещо беше направено без знанието ми. Но го направи човек, който работи за мен. Той беше безумец, готов на всичко, за пари. Призна, че е получил пет хиляди долара, за да го направи. Каза ми, че му ги е дал Ханк Смедли, който пък бил нает от някой друг. Не знаеше кой. Когато го притиснах, призна, че било някакво разчистване на лични сметки.

Слушах го. Спомних си случката в банката, когато Анджела Торсън изсъска: „Ще те накарам да съжаляваш за това! Ей, Богу, ще съжаляваш!“ Пред очите ми отново се появи озлобеното ѝ лице. Може би тя беше платила, за да обезобразят Сузи.

– Мистър Уолъс, вие уредихте сметките си с Ханк Смедли. Аз уредих сметките си с моя човек. – Джо Волински замълча и изведнъж

синьо-сивите му очи станаха стоманено сиви. – Сега той принадлежи на миналото. Моята организация има грижата за такива, като него. Що се отнася до Ханк Смедли, той повече няма да работи за мен. Ако смятате, че ще се почувствате по-добре, той също може да стане част от миналото. Желаете ли това?

– Искате да кажете, че ще посочите с палец надолу и Ханк ще умре?

– Изразихте се много грубо, мистър Уолъс, но да не губим време. Кажете ми „да“ или „не“.

– Нека живее.

– Прекалено лесно прощавате, мистър Уолъс. Ако някой беше постъпил така с моето момиче, никога нямаше да му простя.

– Нека живее – повторих аз. – Ще го накарам да съжалява, че се е родил.

Той кимна.

– Не се съмнявам в това.

Дойде Сандра и донесе табла с кафе. Напълни две чаши и се прибра вкъщи.

Беше толкова наелектризираща, че с мъка се удържах да не се обърна, за да видя как прекосява терасата.

Почувствах, че Волински ме наблюдава.

– Много добра секретарка е – каза той и се усмихна добродушно. – Баща ѝ някога работеше за мен, но после умря. Взех я на работа и сега просто не мога без нея.

Не казах нищо.

– Е, мистър Уолъс, нека да приключим тази среща. Надявам се, че сте удовлетворен. Искам да е така. Моят човек сгрещи и вече го няма. Оставям бъдещето на Смедли във ваши ръце. Но има нещо друго. Разбирам, че взривяването на заведението му, е бил най-бързият и най-добър начин да си отмъстите. Но, когато в този спокоен град избухват бомби, богатите хора, които го посещават, започват да се страхуват. Моят бизнес е преди всичко с тях. Не искам да има повече бомби, мистър Уолъс. Ако има, клиентите ми ще предпочетат да ходят другаде, а това ще ми се отрази зле. Вие сте интелигентен човек и ще разберете какво ви казвам. Но в същото време, не е изключено да ви се прииска да създавате още неприятности. Моля ви да не правите това.

Той се усмихна. Вече започвах да мразя широката му, добродушна усмивка. Имах чувството, че ми се усмихва гърмяща змия.

– Както може би знаете – продължи Волински, – аз съм част от една

много голяма организация, която има клонове по целия свят. – Допи кафето си и остави чашата. – Така че, моят искрен съвет към вас е да не ни създавате повече никакви грижи в този град. Ако го направите, ще съжалявате за необмислената си постъпка. Разбирате ли ме?

Станах.

– Чух ви, мистър Волински.

Обърнах се и влязох в голямата стая. Сандра ме очакваше и ме изпрати до вратата. Улови дръжката и за миг спря. Погледнах я в очите. Никоя жена не можеше да се сравни с нея. Не, не бих могъл да я обичам така, както обичах Сузи. Просто беше много различна от всички, които познавах. На зелените ѝ очи трудно можеше да се устои – бяха опасни, омагьосващи. Чувственото ѝ тяло също беше факт, както и абсолютната, хладна самоувереност, която толкова малко жени притежават.

Тя отвори вратата и когато минавах край нея, прошепна в ухото ми:

– Довечера в единадесет. Ресторант „Трите рака“.

Отначало не можах да повярвам на ушите си. Обърнах се, но вратата се затръшна.

Върнах се вкъщи малко след шест часа.

Бил седеше зад бюрото и отново преглеждаше папката „Торсън“. Той я остави неохотно и седна на креслото до мен, за да изпием по един скоч.

Разказах му за срещата с Волински подробно. Той слушаше, без да каже дума.

– Бил – казах аз накрая, – мисля, че това не е работа на мафията, а разчистване на сметки. Ханк Смедли и Мински са го направили за пет хиляди долара. Мински е погребан на място, което няма да можем да открием, така че няма защо да го търсим повече. Остава Ханк...

– Да, Ханк – кимна Бил.

– Ще се отбием при него и ще го накараме да ни каже кой му е платил за тази работа. Имам чувството, че е Анджела Торсън, но искам да бъда съвсем сигурен. След като пропее и ако наистина е тя, ще се заемем с нея.

Бил кимна отново.

– Как, според теб, ще е най-добре да накараме такава голяма маймуна като Ханк да се разприказва?

– Можеш ли да намериш бензинова горелка?

Бил се ухили.

– Разбира се. Това е добра идея. Ще го поопърлим и ще отвори уста.

Докато допиваше уискито си, Бил се замисли.

– Как ти се стори Волински, Дърк?

– Опасен. Змия. Не всеки може да си прави шеги с него.

След това му казах за Сандра. Той ме гледаше опулен.

– Ще се срещнеш ли с нея?

– Защо не? Що за ресторант е „Трите рака“?

Бил знаеше всичко за ресторантите и кръчмите.

– На пристанището е. Добро заведение. Скъпо. Намира се до дупката на Соли Джоуъл, знаеш ли го?

– Да, сетих се. Бил, погрижи се за горелката. Аз ще се обадя на Ханк по телефона.

– При портиера не може да няма – отговори той и излезе. Аз бръгнах в шкафа и извадих два чифта белезници. Извадих пистолета от кутията, проверих дали е зареден и го пуснах в джоба си. Намерих в указателя телефонния номер на Ханк и го набрах.

Извън десетина пъти, преди Ханк да вдигне и да изръмжи:

– Кой е?

– Мистър Смедли? – направих гласа си да звучи твърдо и грубо. – Търся ви от полицията.

– Така ли? И какво от това? Да не би да намерихте копелето, което взриви дискотеката ми?

– За това именно става дума, мистър Смедли. Само няколко въпроса. Ще изпратя двама инспектори, нещо против?

– Добре. Само че бързо, защото след час трябва да излизам.

Ханк затвори.

Бил се върна с горелка в ръце.

– Чисто нова е – каза той. – Работи отлично.

– Добре, да тръгваме.

– Слушай, Дърк, искам аз да се разправам с тази маймуна. Ще ми отстъпиш ли предната позиция?

– Искаш да провериш как ще му се отрази юмука ти?

– Ще му се отрази добре.

Стигнахме до „Сийгроув роуд“ за по-малко от десет минути. Качихме се на последния етаж.

– Остави на мен – каза Бил.

Аз се дръпнах настрана с пистолет в ръка. Бил натисна звънеца.

След малко вратата се отвори рязко. Пред нас беше Ханк – гол до кръста, само по тесни джинси. Вгледа се в Бил и трябва да кажа, че такива мускулести тела имат само професионалните боксьори.

– Ти ченге ли си? – изръмжа той и се втренчи. – Познавам те! По дяволите! Разкарай се оттук, преди да съм те смачкал!

Бил каза нещо под носа си, толкова тихо, че Ханк не можа да го чуе. Направи точно това, което искаше Бил – наведе се напред и му предостави маймунската си физиономия. Идеална мишена. Юмрукът, защитен от месинговия бокс, се стовари върху челостта му със звук, който ме накара да подскоча.

Ханк пребели очи и се свлече тежко като наръган със сабя бик.

– Като тесто! – каза Бил презрително.

Двамата завлякохме тялото във всекидневната. Само за няколко секунди щракнах безезниците на китките му зад гърба и на глезените.

Бил затвори и заключи външната врата. Спряхме, колкото да огледаме обстановката.

Някога всекидневната може и да е била уютна и добре обзаведена, но сега изглеждаше запусната и мръсна. С пистолет в ръка надникнах в двете стаи и малката кухничка, която беше затънала в боклук, после проверих и банята – също потънала в безпорядък. Ханк живееше сам.

– Добре, Бил – казах аз, – да не губим време с това копеле. Вземи малко вода и да го върнем към действителността.

Бил отиде в кухнята, намери кофа, напълни я с вода и я лисна върху безчувствената муцуна на Ханк. След това наpomпа горелката и я запали. Синьожълтият пламък засвистя през отвора.

Ханк се размърда, отвори очи, разтърси глава и пак ги затвори. Изритах го здравата в ребрата. Той простена и седна. С тока на обувката си го изпратих отново на мокрия килим. Изръмжа срещу мен като дива пантера, попаднала в капан.

– Кой ти плати пет хиляди, за да залееш момичето с киселина? – попитах.

Опита се да се измъкне от безезниците, но напразно. Бяха от онези, които се затягат повече, ако се дърпаш.

– Не знам за какво говориш – измънка той. Погледнах Бил.

– Позагрей го.

– С удоволствие.

Той се приближи и прекара пламъка с бързо движение по голите му гърди. Ханк изпищя. Стори ми се, че рухна. Ръмженето и омразата изчезнаха и на тяхно място се появи дълбок страх.

– Не правете това! – изохка той. – Ще ви кажа, само не го правете повече.

– Кой? – повторих аз и клекнах до него.

– Анджи. Махнете тази горелка.

– Разкажи ми как стана.

Бил се наведе и приближи свистящия пламък до лицето му. Ханк изскимтя. От челото му течеше пот.

– Как стана? – изкрещях.

– Анджи дойде при мен. Беше бясна, задето си и попречил да вземе парите на Тери. Казвам ти, беше побесняла! Чак ме уплаши! Тя предложи това с киселината. Каза, че ще даде пет хиляди и аз поговорих с Хюла, който урежда всичко. И го направихме, това е. Не искахме да я убиваме! Кълна се, че не искахме. Мислехме само да ѝ обелим кожата. И през ум не ми е минавало, че ще изтича на пътя и ще я смачка камион! Кълна се!

Погледнах го с отвращение.

– Даде ли ви парите?

– Да, разбира се. Когато Анджи каже, че ще плати, плаща. Взех половината, Хюла взе другата.

– Къде е Хюла?

– Не знам. Снощи му се обадиха по телефона и каза, че ще излезе по работа. Не се е връщал оттогава.

– Не каза ли къде отива?

– Аз не му задавам въпроси – каза Ханк, без да изпуска от поглед горелката. – Никой, който е с всичкия си, не задава въпроси на Хюла Мински. Не знам къде е.

Можех и да му кажа, но реших да си мълча.

– Добре, Ханк – има известен напредък. – Сега ми разкажи за Анджи. Тя ти плащаше по десет хиляди на месец, нали?

Бил приближи пламъка и Ханк поклати глава.

– Не на мен. Слушай, ето за какво става дума. Хюла идваше при мен и използваше дискотеката ми за пощенска кутия. Даваше ми за това по петстотин долара на седмица. Така че няхах нищо против. Този апартамент е негов. Оставил ме е да живея в него. Нищо повече не знам, кълна се!

– Продължавай да говориш – казах аз.

Бил се приближи още малко, за да може Ханк да почувства топлината на горелката. Стърчи се и се дръпна назад.

– В клуба идваха хора и оставяха пликове, Анджи оставяше цяла чанта. Аз прибирах всичко в един сак и не задавах въпроси. Хюла идваше на първо число всеки месец и вземаше сака, това е всичко.

– Защо шантажират Анджи?

– Не знам! Кълна се, че не знам. Не искам да знам. Хюла изравя мръсотията за хората. Аз не го питам нищо. Сигурно се е докопал до нещо за Анджи. Трябва да е било голямо, за да му дава толкова много пари. Тя не е нормална. Куку е. Винаги е била.

Погледнах го и реших, че ми казва истината. Брутален, безмилостен тип като Мински не би казал нищо съществено на празноглавец като Ханк Смедли.

Изведнъж ми стана противен. Както и стаята, и всичко наоколо.

– Добре, Бил. Махни белезниците – казах аз. Бил изгаси горелката и отключи белезниците, а аз стоях отстрани с насочен пистолет.

Ханк стана, разтри китките си и се вторачи в мен.

– Слушай внимателно – казах му аз. – В този град за теб повече няма място. Говорих с боса на Хюла. Хюла сега храни червеите. Няма да го видиш повече, аз също не искам да те виждам. Давам ти дванадесет часа, да се разкараш от града. Ако те срещна пак, ще ти надупча капачките и на двете колена, така че повече да не можеш да ходиш. Изчезвай отгук! Ясно ли е?

Ханк продължи да ме зяпа и да клати объркано глава.

– Не знам къде да отида – измърмори. – Нямам никакви пари.

– Няма да повтарям. Ако не се махнеш от града до дванадесет часа, ще останеш инвалид за цял живот. – Обърнах се. – Хайде, Бил. Гади ми се от това лайно.

Слязохме с асансьора и тръгнахме към колата.

7

Отвън ресторант „Трите рака“ не изглеждаше въодушевяващо. Дървената му фасада беше загубила цвета си и очевидно беше видяла много сезони. В заведението се влизаше през една тясна стъклена врата, закрита с червена завеса. Не представляваше туристическа атракция.

Когато бутнах вратата, се оказах в миниатюрно фоайе, в което имаше гардероб, обслужван от една виетнамка. Усмихна ми се приветливо.

– Имате ли запазена маса, сър? – попита ме тя.

– Очакват ме.

– Вие ли сте мистър Уолъс?

– Да.

Натисна един бутон на плота пред себе си.

– Един момент, сър.

Отнякъде изникна нисък, дебел човек с металносиво сако, бяла риза, черни панталони и тясна вратовръзка.

– Мистър Уолъс?

– Да.

– Мис Сандра Уилис ви очаква, мистър Уолъс – Отправи ми бляскава усмивка, която откри два реда бели зъби. – Моля последвайте ме.

Мъжът отвори някаква врата. В първия момент глъчката и тракането на чинии и прибори ме стреснаха. Последвах го в обширна, претъпкана от хора и маси зала. Някои от мъжете бяха с официални бели костюми. Жените до една носеха тоалети, предназначени да те усмъртят. Келнерите се движеха безшумно и умело.

– Доста добре върви бизнесът ви – казах аз, когато ме поведе покрай тълпата край бара и нагоре по някакво стълбище.

– Не мога да се оплача.

Изкачихме се, той почука на някаква врата и я отвори.

– Мистър Уолъс дойде, мис Уилис.

Тя седеше на маса, подредена за вечеря. Стаята беше малка, но добре мебелирана и с климатична инсталация. Сандра ми кимна и ме покани с жест да седна. Беше с тъмночервена рокля, а черната ѝ коса беше прибрана назад с перлена диадема. Изглеждаше убийствено и още докато сядах срещу нея, усетих влиянието на сексапила ѝ.

– Дай да хапнем, Уоли – каза тя. – Умирам от глад.

– Секунда, мис Уилис.

Човекът с металносивото сако се поклони и изчезна. Тя ме разгледа.

– Трябва да поговорим. Но най-напред ще вечеряме. От снощи не съм хапвала нищо. Работата при Джо е много тежка.

– Джо? Волински?

– А кой друг?

На вратата се почука и един келнер, с вид на мексиканец влезе забързано. Постави пред нас по едно плато миди „Рокфелер“, след това ни наля изстудено бяло вино и излезе с поклон.

Мидите бяха фантастични. Когато преполових порцията си, попитах:

– Изглежда, тук си си у дома, Сандра.

– Идвам много често. За една сама жена е по-разумно да вечеря на места, където няма много хора. Освен това тук ме познават.

– Не бих си помислил, че често оставаш сама.

Тя сви рамене.

– Работното ми време е абсурдно. Сега успях да дойда, единствено защото Джо Волински реши да се позабавлява в казиното.

– И искаш да разговаряш с мен?

– Да, но малко по-късно.

Приключихме с мидите и чух да звъни звънец. Предполагам, че Сандра натисна някакъв скрит бутон.

Келнерът се появи почти веднага и прибра празните чинии. След него влезе друг, който буташе добре натоварена количка.

– Нямах нищо против морските деликатеси, нали?

– Нямам нищо против никакви деликатеси.

Келнерът започна да сервира от една голяма купа. Пред Сандра постави половин печен омар, панирани миди и огромни скариди пълне-ни с рачешко месо. Сервира и ориз, поръсен с червен пипер, който заля с някакъв гъст розово оцветен сос. Същото сложи и в моята чиния.

– Това се казва вечеря – отбелязах аз.

Едва, когато ни сложиха по още малко и приключихме с него, Сандра ме погледна.

– Кафе, моля – каза тя на келнера, който прибираше приборите. – Дърк, дай ми цигара, ако обичаш.

Подадох ѝ пакета да си вземе, след това запалихме. Келнерът донесе кана кафе, наля ни и си отиде. Аз чаках и от време на време поглеждах към Сандра. Струваше ми се, че е прекалено качествена, за да е реална. Имаше всичко, на което повечето жени биха завидели, дори и

светец не би могъл да й устои, но искрящите ѝ зелени очи, твърди като изумруди, ме предупреждаваха, че не е безопасно да си имаш работа с нея.

– Та – казах аз, след като отпих от кафето, – за какво ще разговаряме?

– Ти си първият мъж в този скапан град, който има кураж. Трябва ми мъж с кураж.

– Какво те кара да мислиш, че аз съм такъв?

– Човек, който може да вдигне във въздуха вмирисана дупка като „Черната кутия“ и да подплаши маймуна като Ханк Смедли така, че да го накара да напусне града, не може да няма кураж.

– Откъде знаеш, че е заминал?

– Обади се половин час преди да дойда тук. Искаше да говори с Джо. Познах го по гласа и му казах, че Джо е зает и че ако желае, може да обясни за какво става дума на мен. Оплака се, че си го измъчвал, и си го принудил да признае, че Анджела Торсън му е платила, за да залее момичето с киселина. Накарал си го да се махне от града. Искаше Джо да му даде пари. – Тя замълча за малко и продължи: – Казах му да върви по дяволите и затворих. После изпратих едно от момчетата да провери. Смедли е издухал към Маями.

Аз седях и чаках мълчаливо. Знаех, че това не е всичко.

– Не казах на Джо, че знаеш за Анджела Торсън. За него тя е ценна. Ако беше научил, че стои зад историята с киселината, щеше да е сигурен, че рано или късно ще се разправиш с нея. Тогава нямаше да живееш и десет минути.

– Все едно, няма да я оставя на мира.

– За да си обясниш тази среща и този разговор с Джо – каза тя тихо, – трябва да си наясно с някои неща.

– Защо ме повика?

– Казах ти. Трябва ми човек с кураж. И сега, след като те намерих, не искам да се погубиш, докато гониш отмъщението си. Слушай, не можеш да помръднеш организацията. Джо Волински е един от големите босове във Флорида. Работата му е да събира пари. Този щат е златна мина. Всеки, който има богатства, има и някаква тайна. Хиляди са готови да плащат, за да ги оставят на мира. Големите магазини, казината, скъпите хотели, всички дават, каквото се иска от тях, за да имат защита. Волински живее в „Спаниш бей“ безплатно. Хотелът не желае да има неприятности с персонала си. Достатъчно е Джо да вдигне пръст и всички ще бъдат принудени да напуснат едновременно. Представи си

скандала. От всичко това се събират много долари... Някъде около милион и половина на месец. Джо е длъжен да поддържа тази цифра или да я увеличава. Това го прави уязвим. Ако започне да не се справя, организацията ще го замени. Ето защо не иска да има неприятности в този град. От Анджела Торсън получава десет хиляди. Ако ѝ направиш нещо, той ще загуби тези пари. Знам, че вече започват да не са много доволни от работата му. Искат по-големи приходи. В момента е като въжеиграч. Дърк, трябва да ти кажа, че единствената причина, да не те очисти веднага е, че хората те познават и си приятел с ченгетата. Не желае да се вдига шум. Разбираш ли ме?

– Защо ми казваш всичко това, Сандра? – попитах аз. – Доколкото знам, ти работиш за Джо Волински и той те цени високо.

Усмивката ѝ беше зла и горчива.

– Ще стигна и до това. Джо те повика, защото искаше да те накара да повярваш, че ужасно съжالياва за историята с киселината. Ти се хвана, че Мински е мъртъв и погребан. Джо Волински наистина лъже много убедително. Мински е дясната му ръка. Именно той, със шайката си, изравя мръсните истории на хората. Без Мински Джо е загубен. Да се отърве от Мински? Глупости! Все едно да си отреже ръката сам. Мински е жив и здрав и продължава да работи. Смедли е безмозъчен тип и организацията няма нужда от него. Ще изчезне още с пристигането си в Маями. Мински е експерт и в тази област – да отстранява нежелани хора.

Аз се наведох напред.

– Искаш да кажеш, че копелето, което лисна киселина в лицето на Сузи Лонг е живо?

Тя кимна.

– Точно това ти казах.

Поех си дълбоко въздух. Обзе ме гняв.

– Къде мога да го намеря?

– Не можеш. Дори не знаеш как изглежда.

– Нисък, широкоплещест, ходи с бяло сако и широкопола шапка.

– Е, и какво? – лицето ѝ стана подигравателно. – Ще си махне широкополата шапка и бялото сако и ще си сложи сиво сако. Ще тръгне без шапка. Колко хиляди души в този град носят същите дрехи? Ако не ти помогна, въобще няма да разбереш кой е.

Аз я изгледах.

– А защо ти е да ми помагаш?

Лицето ѝ заприлича на каменно, а зелените ѝ очи се присвиха.

– Защото той уби баща ми. Каза го със съскащ шепот.

– Защо?

– За да може Джо Волински да вземе мястото му. Баща ми въртеше бизнеса във Флорида отлично. Бях му секретарка. Бяхме много близки.

Тя се отпусна назад и направи знак да ѝ дам още една цигара.

– Ти си от мафиотско семейство?!

– Разбира се. Но сега съм червей, който гризе плода отвътре. Когато баща ми умря, се заклех над трупа му, че ще отмъстя за него. Затова ми трябва човек с кураж. – Тя се наведе напред, за да мога да запаля цигарата ѝ. – Два червея ще свършат по-добра работа, Дърк.

Започнах да асимилирам чутото.

– И стана секретарка на Волински?

– Да. Той не разбра, че знам кой е наредил да убият баща ми. Беше го организирал много добре – блъсна го кола и шофьорът избяга. Но баща ми остави едно писмо. Бил е наясно, че Волински иска да поеме дейността му, и че Мински ще го убие. Бях секретарка на баща си повече от три години и познавах работата далеч по-добре от Джо. Можеше само да се радва, когато предложих да му стана секретарка.

– Защо го направи? На твое място нямаше да мога дори да го гледам.

– За да може хубавата му, излъскана ябълка да стане червива – каза Сандра със злата си усмивка. – Чаках шанса си повече от година. Без чужда помощ не бих могла да се справя с Джо и Мински. – Тя се втренчи в мен. – Сега намерих човек с кураж. Ще мога да отмъстя за баща си, а ти за момичето си. Имаме обща кауза.

– Според това, което ми каза, излиза, че ако Мински бъде обезвреден, Джо ще падне от въжето, върху което едва пази равновесие. Така ли е?

– Да. Естествено, бизнесът няма да замре. Джо веднага ще бъде заменен. Някой като Мински ще продължи да се рови в калта. Никой не е в състояние да спре организацията, но ние двамата можем да спрем Джо и Мински. Това ми стига.

Замислих се. Не ми се нравеше особено, че ще трябва да работя с мафиотка, но ако по този начин можеше да се добера до Мински, нямаше смисъл да бъда прекалено придирчив.

– Добре – казах след малко. – Можеш да разчиташ на мен. Какъв ще бъде първият ход?

Студените ѝ зелени очи ме погледнаха изпитателно.

– Наистина ли, Дърк?

– Можеш да разчиташ на мен.

Тя кимна.

– Най-напред трябва да намерим Мински. Свързва се с Джо само по телефона. Крие се. Предполагам, вече се е чул със Смедли и знае, че е проговорил. Но си мисли, че го смяташ за мъртъв. Може да допусне невнимателен ход. Няма да се върне в наетия си апартамент. Плащаше наема на седмица, а не на месец. Ползваше го само, когато е в града, а Смедли беше прикритие, затова и го пусна да живее там. Трябваше да има някой, за да не бие на очи – никой не плаща за жилище, в което не живее. Както и да е, Мински лесно ще си намери друг покрив, но за нас няма да е лесно да го открием.

– Не би ли могъл да спи на яхтата „Хермес“?

Тя ме изгледа учудено.

– Кой ти каза за „Хермес“?

– Няма значение, Сандра. Поразпитах тук и там.

– Не, няма да отиде на яхтата. На нея стават разплащанията. Волински се качва само на първо число, за да прибере парите. После отива в Маями. Мински не обича яхтите. Предпочита големите пространства.

– Откъде знаеш?

– От баща си. На времето Мински работеше за него.

– Ти можеш да ми кажеш как изглежда, нали?

Сандра поклати глава.

– Никога не съм го виждала. С него съм говорила само по телефона.

Има силен италиански акцент.

– Няма ли гадже?

Тя се замисли.

– Има. Веднъж Джо го попита по телефона как е някоя си Доли.

Сигурно му е гадже.

Веднага си спомних за Доли Джилбърт – курвата, която живееше в „Брейкърс“. Ако тя е гаджето на Мински, нищо чудно, че толкова се изплаши, когато споменах Ханк Смедли. Май негърът също я чукаше и мамеше приятелчето си. Струваше си въпросът да се проучи внимателно.

– Знаеш ли къде ще се събират парите сега? – попитах аз като се стремях да изглеждам максимално безразличен. – След като дупката на Смедли вече не съществува, на изнудваните трябва да се каже къде да оставят долларите си.

– Не знам, но ще науча.

– Мински със сигурност ще се появи на първо число, за да ги

прибере. Имаме още осем дни. Разбери къде е новото място. Ще го при-
чакам там... Ако не го намеря преди това.

– Да – кимна тя. – Ще разбере и ще ти се обадя по телефона. Остави
ми номера си.

– Има го в указателя. И още нещо, Сандра. Знаеш ли защо изнудват
Анджела Торсън?

– Не, не знам. Цялата информация държи Мински. Джо Волински
се интересува единствено от това, да получава парите навреме.

– Искаш да кажеш, че шефът ти не знае имената и прегрешенията
на хората, от които всеки месец получава по милион и половина?

– Защо му е да ги знае? Разчита на Мински напълно. Не желае да се
занимава с дребни подробности. Отделно се занимава с голяма мрежа за
търговия с наркотици и тя му създава достатъчно главоболия. Шантажи-
те са работа на Мински – Тя погледна часовника си, след това мен. –
Трябва да тръгвам. Шефът ще се върне скоро. Мога ли да разчитам на
теб, Дърк?

– Можеш.

– В този ресторант имам открита сметка – каза тя. – Излез пет ми-
нути след мен.

Сандра тръгна към вратата, но спря.

– Ако откриеш Мински, не го убивай. – Зелените ѝ очи заблестяха
и лицето ѝ отново заприлича на издялано от камък. – Това удоволствие
трябва да е мое.

Махна с ръка за довиждане и излезе.

Излязох от „Грите рака“ някъде към един. До сутринта нямаше как-
во да правя и се прибрах вкъщи. Бил вече си беше легнал, така че и аз
направих същото. Задряхах неспокойно, защото в главата ми се върте-
ше разговорът със Сандра, но най-накрая заспах.

Сутринта седнахме да закусим към десет часа и разказах на Бил
какво се беше случило.

Той разбърка кафето си и ме погледна въпросително:

– И какво сега?

– Смятам да си разчистя сметките с Мински, а после и с Анджела.
Искам да науча повече за нея, отколкото знам сега. Заеми се, Бил. Разбе-
ри с какво се занимава, къде ходи. Не е възможно по цял ден да стои в
онази къща. Искам да знам с кого се среща, с кого разговаря. Ще го нап-
равиш ли?

– Разбира се. А какво ще правиш ти?

– Ще отида до общежитието „Брейкърс“, за да поговоря с портиера.

Може би Мински е при Доли. Каквото и да прави, където и да го прави, целта ми е да го намеря – Допих кафето си. – Добре, Бил, разбрахме се. Ще се залепиш за Анджи. До довечера.

Слязох долу и тръгнах към „Брейкърс“.

Беше към единадесет. Отново заварих портиера в приземния етаж, подпрян на дръжката на метлата и зазяпан в пространството. Когато ме видя, свинското му лице просветна.

– А, пак си ти – посрещна ме той. – Намери ли Зиглер?

– Не. Сега търся друг. Виждал ли си нисък набит човек с бяло сако и широкопола шапка?

Той се отпусна още повече върху дръжката на метлата.

– Много хора влизат и излизат от тази дупка.

– Не ме интересуват многото хора. Интересува ме един. Нисък, набит, с бяло сако и широкопола шапка.

– Може – отговори портиерът и ме изгледа продължително – и да съм го виждал.

Извадих портмонето си и му подадох десетдоларова банкнота.

– Това ще опресни ли паметта ти?

Той грабна банкнотата, целуна я и я мушна в джоба на мръсната си фланела.

– Аха. Той е сутеньорът на Доли. Отбива се при нея от време на време. Предполагам, че му дава пари – Портиерът направи няколко движения с метлата, ужим мете. – Не е редно да приказвам за наемателите, мистър. Това няма да им хареса.

– Ако сам не им кажеш, няма как да разберат.

Той се почеса по косматата ръка.

– Сигурно е така.

– Опиши ми по-подробно този човек.

– Не, мистър. Това няма да му хареса, а аз никак не искам да си имам неприятности с него.

Извадих още една десетдоларова банкнота, сгънах я и вдигнах вежди в очакване. Той впи поглед в нея.

– Това за мен ли е?

– Може би. Искам да ми опишеш как изглежда този човек.

Портиерът се замисли и кимна:

– Както каза ти. Нисък, зъл. Виждал съм го само два пъти, но ми е достатъчно. Като че ли някой го е настъпил по муцуната, когато е бил малък – плосък нос, ниско наклонено чело – всеки ще се изплаши от него.

Той отново впи очи в банкнотата.

– Това наистина ли е за мен?

– Каква е косата му? Тъмна, светла?

– Не знам. Той е от ония изчанчени типове, които си бръснат главите. Сигурно затова ходи с шапка. Темето му е гладко като яйце – Продължи да гледа банкнотата. – Даже и веждите си е избръснал.

„Най-накрая“ – помислих си аз. Сега поне знаех какво да търся. Дадох му десетте долара.

– Често ли идва тук?

Портиерът сви рамене.

– Не знам. Нямам много време да стоя на входа. Снощи беше тук. Дойде, когато изкарвах навън кофите за боклук. Може още да е при курвата си.

– Добре – казах аз, – ще се видим пак.

Оставих го и се качих до апартамента на Доли Джилбърт. Приближих се предпазливо, без да вдигам шум.

На дръжката на вратата беше окачена табела:

МОЛЯ, НЕ МЕ БЕЗПОКОЙТЕ!

Опрях ухо и се ослушах. Дочух гласове – първо мъжки, а после и женски. Бяха много слаби и предположих, че са в спалнята. Слязох по стълбите и излязох на улицата. Качих се в колата, запалих цигара и се приготвих за дълго чакане.

То продължи два отегчителни часа и когато часовникът ми показва два без двадесет, от входа излезе Доли, придружена от нисък, набит мъж. Тя беше с шал на главата и с тънък като хартия шлифер, имитация на леопардова кожа. Не я и погледнах. Вниманието ми беше приковано от мъжа.

Той беше с черна спортна шапка с остър връх, черно яке и бели памучни панталони. Без съмнение това беше Хюла Мински. Голото му, жестоко лице наистина вдъхваше страх. Широките рамене и късите, дебели крака му придаваха вид на неопитомена горила.

Гледах го, знаех, че той е убил Сузи, и ми се прииска да извадя пистолета и да го застрелям на място, но се овладях.

Повървяха няколко метра и спряха до един зелен „Кадилак“. Той отключи вратата откъм кормилото и се качи. Доли седна до него.

Запалих мотора, изчаках да потеглят и тръгнах след тях. Излязоха в долния край на булевард „Оушън“, а след известно време завиха по една

малка уличка и спряха пред някакъв италиански ресторант. Портiererът веднага се спусна, за да отвори вратата на колата. Когато Мински излезе, той го поздрави. Бавно отминах нататък и продължих да гледам в страничното огледало. Мински и Доли влязоха в ресторанта.

Намерих място за паркиране малко по-надолу и се върнах пеша по отсрещната страна на улицата. Влязох в едно кафене. Седнах на бара, така че да мога да виждам какво става отсреща. Изядох два сандвича и си поръчах кафе. След още един час, вече бях изпил три кафета, видях Доли да излиза и да тръгва в посоката на „Брейкърс“. Платих сметката и излязох на улицата. Погледнах номера на кадилака и продължих към моята кола. Седнах вътре и зачаках, без да изпускам от поглед огледалото.

Мински се появи след половин час. С него излезе някакъв висок, слаб човек с тъмни очила. Беше с разкопчана риза и джинси. Косата стигаше до раменете му. На главата си беше нахлупил черна сламена шапка, която скриваше лицето му.

Двамата се качиха в кадилака. Караше Мински. Аз запалих мотора, изчаках ги да минат покрай мен и потеглих. Улицата влизаше в крайморския булевард, който беше задръстен от движение. Никой не искаше да ме пусне да мина и след около четири минути ругатни и седене на едно място, разбрах, че съм изпуснал Мински. След известно време се добрах до таверна „Нептун“. Видях Ал Барни да седи както обикновено на връзвалото, с кутия от бира в ръка и аз спрях направо до него.

Когато ме видя, очите му светнаха. Слязох от колата.

– Ал, много бързам – казах аз и направо напъхах двадесет долара в джоба на мръсната му фланела. – Висок, слаб човек с дълга черна коса и слънчеви очила. Знаеш ли кой е той?

Барни се сепна.

– Ау! Отрова! Стой настрана! Сол Хармас! Той се оправя с яхтата на Волински.

– Къде да го намеря?

Барни се огледа боязливо наоколо.

– Ще ми навлечеш белята, мистър Уолъс... – промърмори той. – Последната къща на крайморския булевард е негова. Когато не е на яхтата, стои там.

– Благодаря ти, Ал – казах аз, качих се на колата и подкарах назад. Доста трябваше да чакам, докато успя да изляза на булеварда. Десетки коли се бяха запътили към морето – момичета по бикини, момчета по плувки, отвсякъде гърмеше попмузика. Най-накрая успях да тръгна

заедно с колоната, съвсем бавно, към плажа, палмите и морето.

При тази бавна скорост успех да разгледам последната къща преди плажа много добре.

Много приличаше на ранчо. Може би имаше пет стаи и голям хол. Беше оградена с висока телена ограда, а до портата се въртяха и дъвчеха дъвка двама здравеняци с бели спортни дрехи и пистолети на бедрата. Спрях на едно празно място и зачаках момчетата и момичетата да се източат към морето. При първата възможност обърнах назад и отново ми нах покрай къщата. Сега видях още един мъж, също облечен в бяло, който държеше полицейско куче и се беше облегал на едно дърво.

Бях почти напълно сигурен, че Хюла Мински е отседнал именно в тази доста добре охранявана къща. Да се добера до него там беше невъзможно. Трябваше да го причакам навън. Накрая, когато се измъкнах от задръстването, спрях край една телефонна будка и позвъних в хотел „Спаниш бей“. Поисках да ме свържат с мис Сандра Уилис.

– Момент, сър – каза телефонистката. Линията изщрака и чух гласа на Сандра:

– Кого търсите, моля?

– Можеш ли да говориш?

– Бързо, на терасата е.

– Искам да се срещнем. Има ли как?

– Шест часа, „Трите рака“ – След това гласът ѝ стана груб. – Съжалявам, сгрешили сте номера.

Затвори. Реших, че Волински е влязъл при нея. Качих се в колата, помислих малко и се отправих към полицията.

Заварих Том Лепски на бюрото си да чете някакъв доклад. На другите две бюра също имаше полицаи, които пишеха на машина.

– Здравсти, Том – поздравих го аз и му се усмихнах. Придърпах един стол и се настаних срещу него. – Зает ли си?

Изгледа ме сурово, като ченге.

– Къде беше снощи към полунощ? – попита ме той.

– Пълнех си търбуха заедно с една позната, щом те интересува.

– Коя е тя? Как се казва?

– Хайде, Том, не можеш да задаваш такива недискретни въпроси. Защо ти е да знаеш къде съм бил?

Том изсумтя.

– Току-що го получих – Той разклати листа в ръцете си. – Полицията в Маями е извадила тялото на Ханк Смедли от пристанището. Застрелян е бил в тила.

Усетих вълна на удовлетворение. Оставах още двама – Анджела и Мински. Направих се на изненадан:

– Кой ли го е направил?

– Всеки друг, но не и ти, а?

– Разбира се – отговорих аз. – Е, за тази маймуна няма какво да се съжاليا. Дойдох да те попитам нещо, Том. Най-напред, докъде стигнахте с разследването?

Лепски извърна поглед.

– Съжالياвам, Дърк. Задънена улица. Казах ти докъде сме стигнали.

След това няма нищо ново.

– Знаеш ли нещо за Сол Хармас?

– Капитанът на яхтата на Волински?

– Точно така.

– Няма досие при нас. Защо те интересува?

– Том, няма да оставя тази работа с киселината така. Сузи щеше да бъде моя жена. Засега събирам информация. Когато науча нещо по-определено, ще дойда и ще ти го кажа.

Той кимна.

– Ако ни дадеш някакви улики, ще действаме.

– А Хармас?

– Живее в разкош. Има охрана. Нямаме нищо срещу него.

– Следващ въпрос. Какво знаете за Хюла Мински?

Лепски се сепна и се вгледа в мен.

– Какво общо има това копеле с теб?

– Знам със сигурност, че той заля Сузи с киселината. Той отговаря на описанието и Ханк Смедли е живял в апартамента му. Те двамата са били в колата онзи ден.

– Имаш ли доказателства? – попита натъртено Лепски и се наведе напред.

– Още не, но когато имам, ще ти ги дам.

Том поклати глава.

– Слушай, Дърк. Нямаш представа с какво се захващаш. Мински наистина е опасен човек. Знам чувствата ти към Сузи. Може и да си прав, че Мински е свършил това. Това е точно в неговия стил, но имай предвид, че е много хитър. Изобщо няма да успееш да го пипнеш. Защо не зарежеш всичко това? Смедли е мъртъв. Малко или много сте квит. За Бога, стой настрана!

– Чувал ли си, че всеки месец изнудват стотици жители на този град? Може би не знаеш, че от тях получават чисти по милион и

половина?

Той ме гледаше зяпнал.

– Знаем за шантажите... Но толкова голяма сума... Кой ти каза?

– Имам информатори, Том. Те не искат да говорят пред вас, но говорят пред мен. Сега ти ме чуй. На първо число всеки месец, всички изнудвани си плащат парите. Едрите риби досега са оставяли сумите при Смедли. Дребните се качват на яхтата на Волински около три часа сутринта и ги оставят там. По това време на пристанището няма никой, освен двете ченгета, но те получават пари, за да мълчат. Отърви се от тях и ги замени с две млади и почтени момчета. Дай им право да разпитват всеки, които се приближи до яхтата през нощта. Това може да се окаже полезно, Том.

– Е, дупката на Смедли вече не съществува. Тогава какво?

– Ще измислят друго място. Когато разбере къде е, ще ти кажа.

Лепски свали шапката си, прекара пръсти през косата си и отново си я сложи.

– Ще трябва да поговоря с шефа.

– Точно това искам да направиш. Време е да се задействате. Месецът свършва след седем дни.

Дръпнах стола си назад и станах. Лепски се вгледа в мен.

– Не се занимавай с Мински. Прекалено голяма риба е за теб. Дори и за нас – Той снижи глас и продължи: – В този град има много баровци, които предпочитат да плащат, вместо някой да изложи на показ кирливите им ризи. Не забравяй това!

– Като че ли не го знам. Кажете ми, Том, вашите хора правят ли нещо, за да пресекат този бизнес с шантажите?

– Това е много добре организиран бизнес, Дърк – каза Лепски тихо. – Извънредно трудно е да бъде пресечен. Знаем, че го управлява Волински, но това не означава нищо. За да започнем каквато и да била акция, е необходимо да ни се оплачат поне трима-четирима. Добре, да предположим, че имаме, късмет и няколко души дойдат да си признаят, че преди време са извършили нещо гнусно, а сега ги изнудват. Разбира се, никой няма да направи такова нещо, но дори и да го направи, тялото му ще бъде извадено от пристанището, като това на Смедли, далеч преди нещата да стигнат до съда.

– Значи не правите нищо?

– Точно така, Дърк. Не правим нищо.

– Смени тези от пристанището, Том. Можеш доста да разстроиш бизнеса.

– Ще говоря с шефа.

– Довиждане, Том.

Доста време ми отне докато се прибера вкъщи. Бил го нямаше. Предположих, че още наблюдава Анджела Торсън. Макар и отегчителна, тази работа не беше много уморителна, така че не изпитах никакви угризения на съвестта, когато направих нещо, което не бях правил от години – качих краката си на масата, затворих очи и престанах да мисля за каквото и да било... Може би само си представях как черни овци прескачат висока ограда. Отпочинах си доста. След това взех душ набързо, преоблякох се и тръгнах с колата към ресторант „Трите рака“. Пристигнах там към шест часа.

Посрещна ме Уоли, управителят, който отново ми показва блестящите си зъби.

– Мис Уилис ви очаква, мистър Уолъс – каза той. – Вече знаете къде, нали?

По това време почти нямаше клиенти. Единствени келнерите трескаво зареждаха масите и се готвеха за наплива в по-късните часове.

Аз кимнах, изкачих се по стълбите, почуках на вратата и заварих Сандра на масата, стиснала цигара между тънките си пръсти.

– Здравсти, Дърк – поздрави тя. – Този път ще трябва да бързаме. Джо ще се върне в седем.

Седнах срещу нея.

Още веднъж почувствах въздействието на сексапила ѝ. В небесно-синята си рокля изглеждаше зашеметяващо. Зелените ѝ очи бяха все така хладни и пресметливи.

– Видях Мински и мисля, че знам къде мога да го намеря – казах ѝ аз.

Тя реагира моментално. Зелените очи засвяткаха:

– Видял си Мински!? Как така?

Разказах ѝ съвсем кратко какво ми беше казал портиерът в „Брейкърс“ как проследих Доли и широкоплещестия мъж с черната шапка, как стигнах до италианския ресторант, как Доли си отиде, а този, за когото бях сигурен, че е Мински, излезе с някакъв друг.

Казах ѝ, че този друг вероятно е Сол Хармас и живее в една къща на края на крайморския булевард.

– Точно така! – възкликна тя. – Точно там живее! Къщата му прилича на ранчо. Волински я построи по предложение на баща ми. Охраняват я съвършено. Докато Мински е там няма никакъв шанс да се доберем до него. Никакъв!

– Добре. Ще почакаме. Все някога ще изпълзи. Тогава ще действаме. Ще го пипнем навън.

Усмивката ѝ беше най-зловещото нещо, което някога съм виждал на женско лице.

– Ти не знаеш как изглежда. Аз знам. Какво предлагаш да направим, когато се покаже?

– Трябва да го пипнем. Искам го жив. Искам да се мъчи. – Лицето ѝ отново се превърна в каменна маска.

– Знаеш ли, имам чувството, че да се опитваш да хванеш Мински е все едно да се опитваш да уловиш тигър с мрежа за пеперуди.

Тя стана.

– Винаги може да се намери начин. Ще измисля нещо. Джо заминава за три дни в Ню Йорк. Ще се видим тук в четвъртък.

Четвъртък беше денят преди първи. Кимнах.

– Добре. Тук.

Тя също кимна, потупа ме по рамото, усмихна ми се хладно и излезе.

Останах замислен в продължение на няколко минути, след това излязох на улицата, качих се на колата и подкарах към къщи.

8

Чух Бил да отключва доста след десет часа. Бях прекарал известно време с чаша скоч в ръка, дълбоко замислен.

Дъждът отново валеше и чувах как капките бият по прозореца. Когато вратата се отвори, аз скочих, готов да наля и на него, но само един поглед към лицето му и лъщящия от дъжда шлифер, ме накара да се замисля.

– Не казвай нищо! – възкликна той. – Искам да ям! Мога да изям пържолата колкото бюрото ти! Хайде! Тръгваме!

– Успокой се, Бил. Трябва да ти кажа някои неща.

– Ти си мислиш така. Аз съм гладен. Осем часа стоя на дъжда само с един хот-дог в корема! Не се издържа повече! Никакви приказки! Отиваме да ядем!

Познавах добре Бил, затова си облякох шлифера, заключих апартамента и тръгнах с него към колата, която беше наел.

Едва четиридесет минути по-късно, след като погълна огромна пържолата в лучен сос и купчина пържени картофи, той започна отново да прилича на човек, а не на умрял от глад емигрант.

В това време аз похапвах салатата от раци и го наблюдавах. Когато забелязах, че започва да се отпуска, заговорих:

– Виждам, че не ти е било лесно, Бил. Имаш ли какво да ми кажеш?

– Още не – отсече той и поръча двойна порция ябълков пай.

Продължих да чакам с нарастващо нетърпение.

Най-накрая, доволен, той ми се ухили:

– Ей, Дърк! Точно за това си мечтаех!

– Попитах те, дали имаш какво да ми кажеш – припомних му аз, вече на края на търпението си.

– Съжалявам, Дърк, но бях умрял от глад – отговори той. – Да, случиха се много неща. Вися пред къщата на Анджи от единадесет тази сутрин. От нея – ни следа. Някъде преди обяд излезе мисис Смедли с пазарска чанта в ръка и подкара костенурката. Десет минути по-късно се появи и Анджи. Валеше доста силно, а тя беше само по фланелка и джинси... и тъмните очила. Започна да се разхожда из двора на дъжда. Бях скрил колата добре и можех да я виждам без да излизам. Обикаляше като дива котка в клетка. Стори ми се, че си говори сама. От време на време си удряше главата с юмруци. Не беше приятна гледка. На няколко

пъти сирия и вдигна ръце към небето, след това продължи да си говори сама. Имаше вид на побъркана. После се върна в къщата и трясна вратата.

Аз продължих да стоя отвън. Мисис Смедли се върна с пълна чанта. След това още два часа не се случи нищо и тогава се започна. Отвътре се разнесоха истерични писъци, които наистина ме подлудиха. Бях толкова безумни, че ми смразиха кръвта. Изтичах до къщата и погледнах през прозореца на всекидневната. Боже! Каква гледка! Мисис Смедли се беше свила в единия ъгъл, а Анджеला пълзеше към нея с голям кухненски нож в ръка. Негърката изглеждаше спокойна и не спря да говори. Изведнъж Анджеला изкрещя: „Искам да те няма, черна кучко! Искам Тери!“ – Бил замълча за миг и продължи:

– Сякаш беше някакъв филм на ужасите. Момичето бавно напредваше с ножа в ръка, а негърката стоеше, притисната в ъгъла и нямаше накъде да бяга. Изтичах до входа и натиснах звънеца. Тогава чак Анджи престана да пищи, че иска Тери. Продължих да звъня. Най-накрая се показа мисис Смедли. Лицето ѝ беше обляно в пот и ме изгледа свирепо.

„Извинете – казвам. – От «Рийдърс дайджест» съм и искам да...“ Не успях да довърша. Трясна ми вратата под носа. Изчаках около минута, после пак погледнах през прозореца на всекидневната. Анджеला седеше на един стол и блъскаше главата си с юмруци. Ножът беше на пода до нея. Мисис Смедли го вдигна и го занесе в кухнята, след това се върна и се зае с малката. Удари ѝ такъв шамар, че тя май изгуби съзнание. После я изнесе от стаята. След малко се върнах в колата и продължих да чакам, но не се случи нищо повече. Е, това е, Дърк. Анджи наистина е луда и според мен трябва да се лекува.

– Казваш, че пишеше за брат си?

– Да, за брат си.

– Джош ми каза, че когато Тери си е отишъл, сякаш някой ѝ е отнел слънцето. Какво е станало с него? Къде е той? Още от самото начало ми се струва, че това е ключът към всичко останало.

– Добре, и така да е. Какъв е следващият ни ход?

– Ще отида да поговоря с мисис Торсън. Само тя е в състояние да каже какво става с дъщеря ѝ. Двамата души, от които бихме могли наистина да научим какво всъщност се е случило, са Джош и Хана Смедли. Съжалявам, Бил, но ще трябва да се върнеш и да продължиш да наблюдаваш къщата. Аз ще посетя мисис Торсън и ако имам късмет, ще успея да разбере нещо.

Бил простена.

– Добре. Щом смяташ, че е нужно... Да тръгваме.

На излизане от ресторанта, Бил попита:

– Докога искаш да стоя там? Цяла нощ ли?

– Ослушвай се, Бил. Опитай се да разбереш какво става. След като поговоря с мисис Торсън, ще дойда при теб. Изчакай ме.

Минахме покрай къщи, колкото да взема колата си и се отправихме към резиденцията на Торсън. Бил продължи по пътя към малката къща, а аз спрях пред оградата до входа за голямата.

Когато се приближавах в ситния дъжд, видях, че всички прозорци са тъмни, без тези на Джош Смедли.

Очевидно мисис Торсън беше излязла. Поколебах се известно време и реших пак да поговоря със стария негър. Беше към девет и половина. Помислих си, че може би тя ще се върне скоро и дръпнах верижката на звънеца. Вратата се отвори, едва когато направих това четири пъти.

Джош се втренчи в мен.

– Мистър... Уолъс – каза той, – мисис Торсън я няма.

– Искам пак да говоря с теб, Джош – отговорих аз и се промуших вътре с рамото напред.

Той ме пусна и се заклати след мен по дългия коридор към стаята си. Личеше си, че е пил много. Влязохме и седнахме. На масата до него имаше бутилка скоч и полупразна чаша. Джош сви черните си ръце в скута си и ме погледна със стъклен поглед.

– Чу ли за Ханк?

– Да, мистър Уолъс. Предупреждавах го, предупреждавах го... но той само ми се смееше. Смяташе, че някой друг ще се погрижи за него. Моля се сега най-последно да е намерил покой...

– Спомена, че Тери и Анджи са били много близки – казах аз. – Колко близки, Джош? Искам да знам точно.

– Не разбирам, мистър Уолъс.

– Помисли си, Джош. Колко близки бяха?

– Тя го боготвореше. Когато той отиваше в музикалния салон, за да свири, тя седеше с часове на стълбите пред вратата и слушаше. Ето колко близки – Джош поклати тъжно глава и отпи глътка уиски.

– Когато мистър Тери напусна дома, тя се промени. Стана ужасна. Само жена ми можеше да се справя с нея.

– Според мен, в състоянието, в което е била, Анджела е решила, че Тери ще се върне, ако мистър Торсън умре. Той се е махнал заради баща си. Имам ли право да мисля така?

Джош се размърда смутено.

– Не знам какво си е мислила мис Анджи.

– Според мен тя съвсем умишлено се е скарала с баща си, при това много жестоко, защото се е надявала сърцето му да не издържи. После го е блъснала и при падането си е ударил главата в бюрото.

Старецът седеше неподвижно, с празен поглед, вперен в пространството.

– Чу ме какво казах, Джош. Мисля, че Анджела е убила баща си, за да може брат ѝ да се върне у дома. Мисля, че някой е видял какво се е случило, и затова са я шантажирали чрез Ханк Смедли, твоя син.

Джош въздъхна тежко и ме погледна изпод натежалите си вежди.

– Не е така, мистър Уолъс. Наистина имаше караница, при това голяма, но мис Анджела излезе от стаята преди баща ѝ да падне. Само аз видях как стана това. Чух крясъците им и влязох, но той вече беше сам и се мъчеше да достигне таблетките си, които бяха на бюрото. Трябваше да ги пие, ако се почувства зле. Аз го видях и той ме видя. Намерих таблетките.

– И какво?

– Намерих ги и ги взех. Той падна и главата му се удари в бюрото. Не съм го докосвал. Когато влязох след това, го заварих както им казах – мъртъв. Ето така го убих.

Аз се вгледах в него.

– Знаеш ли какво говориш, Джош? Ти ли си убил мистър Торсън?

Той кимна.

– Да, сър. Казвам, че го убих, защото го оставих да умре.

– Но защо?

Джош се замисли.

– Това е дълга история, мистър Уолъс. Служил съм у мистър и мисис Торсън тридесет години. Преди това работих при нейното семейство. Когато се омъжи, дойдох тук. Добре си гледах работата. Мистър Торсън беше доволен от мен. Неприятностите започнаха след като се роди синът ми. Ханк винаги ни е създавал проблеми. По едно време помолих мистър Торсън да му позволи да се грижи за градината. Той се съгласи и дори му отпусна заплата. Ханк пое работата и известно време тя му доставяше удоволствие. Справяше се добре. Стори ми се, че ще улегне. Тогава мис Анджела започна да се увърта около него. Тя беше на тринадесет, а той на двадесет и шест. Нещата станаха сериозни, мистър Уолъс, и мисис Торсън научи. Изгониха Ханк. Оттогава той непрекъснато има проблеми с полицията. Прекара шест месеца в затвора.

Джош замълча, за да отпие.

– След това започнахме да се караме с жена ми. Винаги заради Ханк. Това ме разстройваше много и започнах да пия. Предполагам, че вече не мога да не пия. Тогава, един ден мистър Торсън ме повика и ми каза, че тъй като съм бил на работа у тях толкова време, смята да ми завещае пет хиляди долара. На вас може да не ви се струват много, но за мен бяха цяло състояние. Времето си минаваше, Ханк продължаваше да върши лоши неща, а аз пиех все повече и повече. След известно време мистър Торсън ми каза, че в края на месеца трябва да напусна и че смята да промени завещанието си. За мен това беше тежък удар. Както казах, той беше суров човек. Да напусна тази хубава къща... – Джош сви отчаяно рамене. – После при мен дойде Ханк и ми каза, че ако намери отнякъде пет хиляди долара, ще може да наеме онзи клуб. Помоли ме да му помогна. Аз нямах толкова пари и му го казах. Той пък ми каза да не се тревожа, защото щял да ограби някоя банка. Бях сигурен, че ако направи нещо такова, ще го хванат и ще лежи в затвора с години. Накарах го да изчака няколко дни. Предполагам, че наистина съм прекалявал с пиенето. Мислех си, че ако мистър Торсън умре, аз ще продължа да работя тук и ще мога да дам петте хиляди долара на сина си. Мисис Торсън никога не би ме изхвърлила. Така че, когато мистър Торсън умря, казах вече как стана, аз запазих мястото си и получих парите. Сякаш сам Бог изпрати тази караница с Анджела. Не постъпих добре, знам. И Ханк е мъртъв – Джош ме изгледа със стъклен поглед. – Сега единствено желая и аз да умра.

Станах. Не исках да слушам повече. Гледах този съсипан човек и изпитвах съжаление към него.

– Официалното заключение е, че мистър Торсън е умрял от инфаркт. Вече забравих каквото ми каза. Сбогом, Джош. Повече няма да се видим с теб.

Той продължи да седи, втренчен в чашата с уиски. Не знаех дали думите ми са проникнали в напоения му с алкохол мозък. Имах чувство, че желанието му скоро ще се изпълни.

Оставих го и тръгнах по алеята към колата си. Дъждът продължаваше да вали.

* * *

Светлините на града образуваха красива цветна дъга на фона на смръщено, натежало от дъжд небе. Не бях впечатлен. Бях виждал това и преди. Застанах до колата и се заслушах в далечния рев на автомобилите. Виждах как светлините на фаровете им се движат по булевардите.

Отключих вратата се отпуснах на седалката. Замислих се за Джош Смедли. Какви неща може да направи един любящ баща за непрокопсания си син! Все едно. Сега исках да видя Бил и да разбера дали се е случило нещо в къщата на Анджела. Тъкмо се канех да запалия двигателя, когато чух звук, който ме накара да спра. Беше сирена, която се приближаваше все повече и повече. След малко край мен профуча линейка, следвана от друга кола. Продължиха нагоре, по тесния път към малката къща. Забелязах, че в колата отзад седят двама души. Реших, че щом Бил е горе, няма нужда да ходя и аз. Не исках допълнително да обърквам положението. Запалих цигара и зачаках. Стори ми се безкрайно. Около четиридесет минути по-късно, започнах да губя търпение и тогава край мен мина Ролс Ройс, каран от шофьор с фуражка. На задната седалка успях да зърна мисис Торсън. Отпрати се по тесния път към къщата на Анджела. Реших да стоя настрана. Запалих нова цигара и продължих да чакам. Мина още един безкраен половин час и отново чух сирената. След минута се появи и самата линейка и продължи към града, следвана от другата кола. Вероятно в нея бяха лекарите.

Продължих да чакам. След още двадесет минути се появи Ролс Ройсът и влезе в двора на голямата къща.

Запалих двигателя и подкарах по тесния път. От време на време гасях и палех фаровете, за да предупредя Бил, че идвам.

Заварих го пред портата. Спрях на банкета, а той се затича към мен, качи се в колата и трясна вратата.

– Кажу какво стана, Бил – подканих го аз.

– Видях всичко през прозореца – каза той. – Боже! Какво нещо! Предполагам, че дойдох тъкмо навреме. В началото мисис Смедли седеше на един стол и не правеше нищо. Може би се мъчеше да реши как да постъпи. След малко вратата се отвори тихо и се появи Анджела с кухненския нож в ръка. Започна да се промъква към негърката. Имаше вид на луд, жесток човек. Не бих искал пак да срещам такива физиономии. Наистина ме побиха тръпки. Щях да счупя стъклото, за да предупредя мисис Смедли, но тя изглежда усети опасността. Въпреки че тялото ѝ е като на японски борец, реакцията ѝ беше впечатляваща. Скочи моментално на крака, грабна ножа от Анджи и ѝ фрасна такъв шамар, че я запрати в другия край на стаята. След това я грабна и я занесе в спалнята, предполагам.

След десетина минути негърката се върна във всекидневната, вдигна слушалката и набра някакъв телефонен номер. Реших, че се обажда за помощ и, повярвай ми, наистина имаше нужда от помощ. След това

Анджела се разпищя отново, но предполагам, че мисис Смедли я беше вързала. Крещеше, че иска Тери. След обаждането по телефона станаха много неща...

Двадесет минути след това дойде една линейка...

– Знам – прекъснах го аз. – Видях я. Какво се случи?

– Изнесоха Анджела на носилка и я откараха. Пристигна мисис Торсън, поговори с двамата лекари и те си тръгнаха. Докато траеше това, мисис Смедли стоеше облегната на стената и слушаше. Мисис Торсън започна да говори и с нея. Не чух какво ѝ каза, но по лицето ѝ личеше, че не е нещо приятно. След това отвори чантата си, извади две банкноти по петстотин долара и ги хвърли на масата. Това е, Дърк. Предполагам, че мисис Торсън каза на негърката да си събира багажа и да си върви.

– Добре, Бил. Стой тук. Мисля, че сега е моментът да поговоря с мисис Смедли.

Излязох от колата. Дъждът беше спрял, така че свалих шлифера си и го хвърлих на задната седалка. Тръгнах към къщата. Натиснах звънеца и пробвах дръжката на вратата. Беше отключено, така че влязох направо.

Заварих мисис Смедли да седи на един стол, останала без сили.

– Пак ли ти? Какво искаш?

В гласа ѝ нямаше враждебност, така че седнах до нея.

– Мисис Торсън ти каза да си събираш багажа и да се махаш, нали?

Тя кимна.

– Точно така и ще го направя с радост. Дойде ми до гуша от тях. Ще се върна при нашите. За първи път от двадесет години се чувствам свободна да правя каквото си поискам.

– Радвам се – казах колкото се може по-успокоително. – Но преди това, искам да ми кажеш някои неща за семейство Торсън. Защо шантажираха Анджи? Знаеш ли?

Тя се замисли без да отделя поглед от мен, след това сви рамене.

– Да – каза накрая. – Имам нужда да поговоря с някого преди да си тръгна. Искам да освободя ума си от тази гадост, преди да се прибера при моите хора. Имам четирима братя и три сестри. Всички те ще ме приемат с радост. Семейството ни е голямо. Ако не беше мис Анджи, да съм се върнала при тях преди години. Отгледала съм я от бебе. Знаех, че не е съвсем с всичкия си. Помагах ѝ много. Правех всичко за нея и тя ме обичаше. Майка ѝ никога не си е помръднала пръста за децата си. Анджи боготвореше брат си. Всичко беше много добре, докато той не

порасна. Тогава започна да се отегчава от нея и да я избягва. Тя пък не го оставяше на спокойствие нито миг. Много пъти ѝ говорих, но не искаше ѝ да чуе. След това Тери започна да свири на пиано. Заключваше се в музикалния салон, а Анджи седеше пред вратата с часове и слушаше. Обожаваше свиренето му. След време Тери се скара с баща си и се махна от къщи. Дори не се сбогува с Анджи. За нея това беше голям удар и оттогава състоянието ѝ се влошаваше все повече и повече. Доста неприятности съм имала с нея, но все някак успявах да се справя. Тогава мистър Торсън почина и ѝ остави много пари, заедно с тази къща. Тя веднага се премести да живее тук. Мразеше майка си. Не правеше нищо. Можеше по цял ден да седи на някой стол, да гледа тавана и да си мърмори нещо. Изглежда сгреших. Трябваше да кажа на мисис Торсън да повика лекар, но не можех да я понасям, а и се надявах, че е само временно настроение заради брат ѝ. Мислех си, че ще мога да се справя сама. Мъчех се да я накарам да се занимава с градината, да върши някои домашни работи, но тя не ми обръщаше внимание. Това продължи една седмица след като дойдохме тук. Канех се да повикам помощ, но дойде някакъв мъж.

Мисис Смедли замълча, за да попие потта, която се стичаше по лицето ѝ.

– Той не позвъни. Влезе направо. Бях в кухнята и готвех. Седна ей там и си свали шапката. На главата му нямаше нито един косъм и лицето му беше като на самия Дявол. Тъкмо щях да вляза тук, когато го чух да казва, че знае къде е Тери. Спрях и започнах да слушам. Мис Анджи изведнъж се промени напълно, сякаш се съживи. „Къде е?“ – попита. Мъжът ѝ каза, че брат ѝ не желае никой да знае къде се намира. Жънел успехи със свиренето си, изпращал ѝ поздравии. После премина към деловата част. Каза, че се грижел за безопасността на брат ѝ, но не можел да го прави за едно „благодаря“. Поиска от нея всеки месец да ходи в „Черната кутия“ и да оставя по десет хиляди долара. Докато носела парите, брат ѝ щял да бъде в безопасност. Ако престанела, някой щял да му натроши ръцете с чук и той никога повече нямало да може да свири. За да го пази, му трябвали пари.

Мисис Смедли отново избърса лицето си.

– Това стана преди десет месеца. Мис Анджи се съгласи да плаща. Мъжът с ужасното лице ѝ обясни къде е „Черната кутия“. Трябвало само да ходи там на първо число всеки месец и всичко щяло да бъде наред. Там щяла да срещне стар приятел. Разбира се, това е синът ми. Да не беше се раждал! – Хана Смедли удари коленете си със свити юмуци.

– Опитах се да говоря с мис Анджи, но напразно. Не искаше и да чуе. Опитах се да ѝ обясня, че всичко това е измама и че онзи едва ли знае къде е брат ѝ. Не искаше да слуша. Продължаваше да пици: „Да счупят тези хубави ръце с чук!“ Така че, всеки месец тя вземаше парите от банката и ги даваше на сина ми. От друга страна, това сякаш я успокояваше. По-лесно се справях с нея. Нямах какво да направя, така че само се грижех за нея, доколкото мога.

Скоро след това същият мъж дойде отново. Аз пак подслушвах от кухнята. Каза ѝ, че ако му даде сто хиляди долара, ще може да ѝ уреди среща с брат ѝ. След това дойде ти и ѝ каза, че брат ѝ е наследил точно толкова, и че го търсиш, за да си ги вземе. Освен това ти ѝ каза, че е достатъчно Тери да се яви в банката и веднага ще получи парите. Мис Анджи ги искаше, за да може да се види с него отново. С безумния си мозък тя реши да намери някой, който да се представи за Тери, и да ги вземе. Наистина искаше да ги даде на онзи, за да види брат си отново. Отиде при Ханк и той намери човек. Знаеш какво стана после. Анджи се върна в ужасно състояние. Държеше се като подивяло животно. Уплаших се и се затворих в кухнята, а тя не преставаше да крещи. „Ще дам да разбере на този кучи син – викаше. – Сигурно има гадже. Ще говоря с Ханк и ще му дам да разбере!“ След това излезе някъде с колата. Не се прибра няколко часа. Върна се доста по-спокойна. „Дадох му да разбере“ – каза ми. Нямах представа какво е станало, докато не прочетох във вестниците за смъртта на онова момиче – Тя потрепери. – Съжалявам, но Анджела е луда.

Помислих си за Сузи – киселината, болката, връхлитаният камион.

– Какво ще стане сега с Анджи? – попитах аз. Мисис Смедли сви отчаяно големите си рамене.

– Ще я приберат в лудницата. Казват му психиатрична клиника. Слушах, докато лекарите говореха с мисис Торсън. Казаха, че това, от което боледува дъщеря ѝ не се лекува. Няколко никаква надежда. Единственото, което можело да се направи, било да я тъпчат с успокоителни и да я държат затворена. Мисис Торсън не възрази. Мис Анджи все едно че е мъртва.

Нищо повече не исках да слушам. Нищо повече не ме интересуваше. Станах.

– Ако мога да направя нещо за теб, кажи ми. С кола съм, мога поне да те закарам до града – предложих ѝ аз.

Тя ме погледна и поклати глава.

– Не ми трябва ничия помощ. Върви си. Отивам при нашите.

Останах за малко в градината, заслушан в далечния рев на колите.

Ханк беше мъртъв. Анджи нямаше да излезе от лудницата цял живот. Оставаше още един.

Хюла Мински.

Знаех, че никога няма да се успокоя, ако не си разчистя сметките с тази плешива маймуна. След това ядът ми можеше и да утихне. Сузи щеше да се превърне в чудесен спомен. Глупави надежди? Дали отмъщението можеше да заличи спомена за ужаса на последните й мигове?

Върнах се при Бил.

– Да се прибираме вкъщи. Там ще говорим – казах аз.

Качихме се в колите и тръгнахме.

Разказах му всичко, което бях чул, докато той правеше кафе. Премълчах единствено историята на Джош. Бях дал дума да я забравя.

– Е, това е, Бил – казах накрая. – Утре ще се видя със Сандра. Сега искам само да си разчистя сметките с Мински. Лягам си.

Изпих три приспивателни и заспах непробудно.

Телефонът иззвъня, точно когато приключвахме със солидната закуска, приготвена от Бил.

Беше единадесет и петнадесет. И двамата бяхме спали добре. Стреснах се.

Вдигнах слушалката и казах:

– Дърк Уолъс.

– Мистър Уолъс, обажда се Сам от „Нептун“. Мистър Барни иска да ви види. Каза, че е много важно.

– Къде е той, Сам?

– Тук при мен. Закусва. Каза, че ще почака.

– Ще дойда след двадесет минути, Сам. Благодаря ти, че се обади.

Казах на Бил.

– Ти стой тук. Скоро ще се върна.

– Чакай малко! – отговори троснато той. – Писна ми да стоя тук и там. Ще дойда с теб и щом се налага да стоя някъде, мога да стоя и в колата.

Оставихме останките от закуската на масата, слязохме в гаража, за да вземем колата и тръгнахме към „Нептун“. Оставих Бил да ме чака и отидох до кръчмата. Ал Барни седеше на любимата си маса в ъгъла и излъскваше чинията си със зальк хляб.

Седнах срещу него. Той ме погледна и кимна.

– Искаш ли да закусиш, мистър Уолъс? – попита ме най-напред.

Отговорих, че съм закусвал и му предложих бира.

– Никога не се отказвам от бирата, мистър Уолъс.

Махна на Сам, който веднага дойде с пълна халба и чиния от смъртоносните наденички.

Ал погълна половината съдържание на халбата, сложи я на масата, избърса устата си с ръка, после лапна три наденички и едва тогава се отпусна.

– Мистър Уолъс, нали каза да се послушвам. Ослушвам се. Не задавам въпроси, само слушам какво се говори. Нали искаше да знаеш какво става с Тери Зиглер? Добре. Още ли те интересува?

– Да, Ал.

Той лапна още три наденички, сдъвка ги, изсумтя и се наведе напред. Отровният му лютив дъх ме зашемети.

– Трябва да поговориш с Чък Солски. Преди да се намеси мафията, той пласираше наркотици. Дочух, че Тери Зиглер му е бил доста добър приятел. Солски има нужда от пари. Ако му покажеш малко банкноти, ще ти каже какво е станало с него. Ще го намериш на улица „Клам“, номер десет, на последния етаж. Това е всичко.

– Благодаря ти, Ал.

Извадих портфейла си, но той махна с ръка.

– Ние сме приятели, мистър Уолъс. Не вземем пари от приятели.

Стиснах дебелия му ръка.

– Благодаря ти още веднъж, Ал.

Върнах се при Бил и му казах какво съм научил.

– Ще проверим, дали този тип си е у дома.

– Улица „Клам“? Това е в далечния край на пристанището. Обречено гето. Бих се изненадал, ако все още някой живее там. Ще го съборят съвсем скоро.

– Откъде знаеш?

Бил се усмихна.

– Не само Ал Барни се послушва в този град. Няма смисъл да ходим пеша. Далече е.

Бил седна зад кормилото и бавно потеглихме. Пристанището отново беше пълно с туристи. След малко спряхме.

– Улицата е точно насреща – каза Бил.

– Наистина добре познаваш района – отговорих аз и слязох.

Бил тръгна с мен.

– Ще дойда за всеки случай, Дърк. Номер десет е ей там.

Това беше най-западналото място, което някога бях виждал. Имаше четири пететажни блока и всичките им прозорци бяха изпочупени.

Входната врата на номер десет висеше като пияна на една панта. Промуших се с рамо напред във вонящия, мръсен вход. Бил ме последва.

– Дявол да го вземе! – възкликна той. – Не ми се вярва в тази поимйна яма да живее някой.

Пред нас бяха стълбите.

– Ал каза, че е на последния етаж. Тръгнах.

– Внимавай, Дърк – каза Бил. – Тези стълби са гнили. Можем да си счупим главите.

Започнахме да се изкачваме, а под краката ни се разнасяше ужасно скърцане. Вратата на първия апартамент зееше отворена. Беше празен и пода беше обсипан с боклуци. Качихме се на втория етаж. Положението беше същото. На третия – същото. Тук отдавна не живееше никой. Най-накрая стигнахме до последния етаж. От вонята стомахът ми се обръщаше наопаки. Пред себе си видях затворена врата – единствената затворена врата в цялата сграда.

Почуках, но не отвори никой. Почуках пак, но отново не последва нищо. Натиснах дръжката и вратата се отвори със скърцане. Влязох предпазливо в малка таванска стаичка. Бил остана на прага.

Виждал съм негърските гета в Маями, но нищо не би могло да сравни с тази малка стаичка. За маса служеше един сандък, а освен него имаше още два стола и креват. Целият под беше покрит с остатъци от храна, стари вестници и всякакви други мръсотии. Не можех да си представя, че може да има такава невероятна мизерия.

На кревата лежеше мъж. Чаршафите не бяха прани от години. Видът на този човек напълно отговаряше на обстановката.

Приближих се до кревата и го огледах. Беше с изпокъсани мръсни джинси – кльошав като скелет. Сплъстената му черна коса стигаше до раменете. Мръсната брада скриваше по-голямата част от лицето му. Предположих, че е на около тридесет и пет години. Вонеше сякаш не се беше къпал с месеци.

Изглежда спеше.

Гнусях се да го докосна, но нямаше как – хванах го за ръката и го дръпнах рязко.

– Ей! Чък! – изръмжах с глас на ченге. – Събуди се.

Очите му се отвориха рязко, той се втренчи в мен, после спусна кльошавите си крака на пода.

– Кой, по дяволите, си ти! – попита той с пресипнал глас. Седеше като вдървен.

– Аз съм човек, който има малко пари за харчене – отговорих и отстъпих назад. – Искам да ми кажеш някои неща.

Извадих портфейла си и му показах две стодоларови банкноти.

– Тези представляват ли интерес за теб? Гледаше парите, сякаш му бях показал всичкото злато на Калифорния.

Прокара пръсти през мазната си коса. Аз стоях далеч. Не исках да взема за спомен някоя от въшките му.

– Боже мили! – възкликна той. – Как ми трябват малко пари!

– На мен ми трябва информация, Чък. Можем да се споразумеем.

– Каква информация?

– Най-напред ми кажи добре ли си. Защото нямаш такъв вид. Можеш ли да мислиш нормално?

В продължение на няколко минути той остана загледан в мръсния под. Виждах, че се мъчи да се съвземе. Най-накрая вдигна глава и кимна.

– Спя много – каза той. – Няма какво друго да правя. Надявам се да заспя и да не се събудя повече, но въпреки това се будя. И вечно в тази проклета дупка. Нямам смелост да скоча в морето. В края на седмицата ще дойдат и ще започнат да събарят тези вонящи съборетини. Не знам къде мога да отида. Стигнал съм до края, но този край все не свършва.

– Чък, искам да ми кажеш някои неща и съм готов да ти платя двеста долара.

– Какво искаш да ти кажа? – той ме огледа. – Ти не си ченге, нали?

– Не съм. Искам да намеря Тери Зиглер.

Продължаваше да седи, да чеше противната четина на главата си и да ме гледа.

– Защо ти е? – попита накрая.

– Това не е твоя работа, Чък. Предлагам ти двеста долара, за да ми кажеш къде мога да намеря Тери Зиглер и всичко, което знаеш за него.

Чък направи гримаса.

– Истината ли казваш? Ами ако ти кажа и ти ми се изплюеш в лицето без да ми дадеш парите?

Хвърлих едната банкнота в скута му.

– Ще ги получиш, Чък. Започвай да говориш. Слушам те.

Той заопипва банкнотата.

– Боже! – измърмори едва чуто. – Как ми трябват! Знаеш ли, че не съм хапвал нищо от три дни?

– Започвай да говориш за Зиглер – изръмжах аз. – Хайде, Чък! Вонята в тази стая ще ме задуши.

И той започна.

Седнах на сандъка, който служеше за маса и го изслушах.

Каза ми, че се е запознал с Тери в кръчмата, в която е свирел. Станали приятели. Не можел без спринцовката и скоро разбрал, че и Тери е пристрастен към наркотиците. Това ги свързало още повече. Чък се опитвал да завърти търговия и да печели от тях. Имало откъде да се снабдява, но не успявал да ги пласира. Споделил с Тери и той решил да опита. Започнал да излиза следобед и да продава. Потръгнало му. Създал си много постоянни клиенти сред хлапетата. Всички те обичали да го слушат, когато свири. Двамата, Чък и Тери, развили доста добър бизнес. Чък осигурявал стоката от някакъв стар китаец, Тери я продавал.

– Нещата изглеждаха много добре – каза Чък и почеса яростно главата си. – И двамата печелехме много. Бях наел хубаво апартаментче и живеех сам. Жените никога не са ме интересували. Тери също имаше хубава бърлога и живееше в нея с Лайза, гаджето му. Проблемите започнаха, точно когато си мислехме, че всичко върви по мед и масло. Както обикновено, един понеделник отидох до китаеца, за да взема стока, но вместо него на бюрото му седеше Хюла Мински – Чък замълча за малко и ме попита: – Познаваш ли Хюла Мински?

– Познавам го – отговорих. – Не ми говори за него. Давай нататък.

– Тази маймуна много ме изплаши – продължи той и потрепери. – Е, аз не мога без спринцовката и затова никак не съм смел. Хюла ми каза, че бизнесът ми с наркотиците приключва. Каза ми и да предупредя приятеля си, Тери, че трябва да остави търговията. Толкова ме беше страх, че ако беше поискал, можех да му целуна и обувките – Чък прокара кирливата си ръка през кирливата си брада. – Знаех, че Тери беше с Лайза. Обадох му се по телефона и му предадох каквото каза Мински. Тери пък ми каза да не се паникьосвам, а да се видим и заедно да решим какво да правим. Щял да дойде при мен. Дойде с два куфара. Обсъдихме положението. Повече нямаше откъде да вземаме стока. Не можех да си плащам наема. И двамата бяхме изпукали мангизите си. Казах му, че ще се наложи да напусна апартамента. Той настояваше да потърсим друг снабдител. Пет пари не давал за Мински. Казах му, че се отказвам – не можеш да се бориш срещу маймуна като Мински. Тери реши, че трябва да намери друг снабдител. Аз не исках да имам нищо общо с това, но той беше упорит. Непрекъснато повтаряше: „Мински да върви по дяволите“. Предупреждавах го, но не ме послуша. Помня как ме гледаше. Каза, че повече от петдесет хлапета разчитали на него за дозата си. Няколко да измами доверието им. Каза още, че заради него тези хлапета

били свикнали с иглата и сега трябвало да поддържа навика им. Не можел да прави нищо друго. Отказах се да го убеждавам. Отиде си и намери друг китаец, който да му дава стока. Взе от него веднъж и продаде всичко на хлапетата. Знаех, че нещо ще се случи и не исках да имам нищо общо с това. Не исках да взема и от парите, които беше спечелил. Толкова ме беше страх, че само седях в бърлогата си и треперех. Това продължи само една седмица, после онова се случи. Знаех, че ще се случи. Непрекъснато предупреждавах Тери. Един ден тъкмо ми се хвалеше колко пари е спечелил и ми обясняваше, че в края на седмицата ще получи още стока, когато вратата се отвори с ритник и влезе Мински с още двама главорези. Беше толкова бързо, че чак не помня какво точно се случи. Лежах на пода и криех главата си с ръце. Чувах се ужасни звуци – трошени на кости, удари... Ужасни звуци... Това беше краят на Тери. Предупреждавах го. След това Мински ме изрита. Каза, че съм направил каквото ми е казал. Да съм забравел всичко. Имал съм късмет, че съм оживял. След това затръшнаха вратата. Станах и се огледах. От Тери нямаше и следа. Не можеш да се шегуваш с маймуна като Мински. Искаш да знаеш къде е Тери, така ли? Мисля, че натрошените му кокали са някъде на дъното на морето, облечени в бетонен ковчег. Размазаха го на парчета и изнесоха останките му. Нищо не можех да направя. Нямах никакви пари. Преместих се в тази забравена от Бога дупка. Тук никой не искаше да му плащам наем. Чакам да умра. Ето какво искам, да умра.

Към тази отрепка не изпитвах и грам от съжалението, което изпитвах към Джош Смедли. Безумен кретен, който е в състояние да продава хероин на недорасли хлапета, напълно заслужава да му се случат и най-големите ужаси.

Станах, пузнах другата столарова банкнота на леглото до него и отидох при Бил, който чакаше до вратата. Слязохме внимателно по гнилите скърцащи стълби и излязохме навън, на чист въздух.

– Чух всичко – каза Бил, докато отивахме към колата. – Ясно е какво е станало с Тери. Мистър и мисис Торсън са отгледали две прекрасни деца.

Отключих.

– Случва се и това. Самите те също не са били прекрасни родители.

Седнахме и останахме мълчаливи в продължение на доста време. Накрая Бил каза:

– Добре. Ханк е мъртъв. Анджи е на сигурно място. Тери е мъртъв. Остава Мински, нали?

– Точно така – отговорих аз. – Досега беше лесно, но с Мински

няма да е така. Ще се видя със Сандра след два часа. Искам да разбера докъде е стигнала. Ще действаме довечера.

Запалих двигателя.

– Да се прибираме вкъщи.

В ресторант „Трите рака“ ме посрещна Уоли с ослепителната си усмивка.

– Мис Уилис ви очаква, мистър Уолъс. Вече знаете пътя, нали?

Кимнах, изкачих се по стълбите, почуках на вратата и влязох.

Сандра седеше на масата. Пред нея имаше голям шейкър за коктейли и две чаши.

– Здравей, Дърк – поздравя ме тя и махна към шейкъра. – Обслуживай се.

Седнах срещу нея.

– Не сега – отговорих и я погледнах.

Беше с бяла рокля и гъстата ѝ черна коса падаше свободно върху загорелите от слънцето рамене. Зелените ѝ очи блестяха. Реших, че това е най-сексапилната и най-зла жена, която някога съм виждал и която се надявам никога повече да не видя.

– И така? – попита тя, като си наля мартини от шейкъра. – Какво имаш да ми кажеш?

Джо Волински този път ще прибере с десет хиляди долара по-малко. Тя стана сериозна.

– Защо?

Разказах ѝ накратко за Анджела Торсън.

– Няма повече да вземат парите ѝ – казах в заключение. – Твоите хора не могат да изнудват човек, затворен в лудницата.

Тя се облегна и се засмя. Смехът ѝ беше остър, метален.

– Това може и да преобърне колата на Джо. Организацията ще го замени с друг.

– Пет пари не давам за Джо Волински. Интересува ме единствено Мински.

– Да – намръщи се тя. – Проверих някои неща. Този плъх знае как да се грижи за себе си. Искаше ми се да го закарам някъде и да го умъртва бавно и мъчително, да го накарам наистина да плати за смъртта на баща ми, но това е невъзможно. Никъде не ходи без горили. Има само един начин да се справим с него. Имам автоматичен пистолет. Ще му напълня карантията с куршуми. Само това мога да направя.

Поклатих глава.

– Не. Това не ми харесва. То е равно на самоубийство. Горилите му

няма да те оставят да си тръгнеш безнаказано. Можеш да го убиеш, съгласен съм. Да речем, ще успееш да го изненадаш. А те?

Тя се усмихна злокобно.

– Не, Дърк. Няма да посмеят да ме докоснат. Всички ме познават или поне знаят коя съм. Аз съм дясната ръка на Джо Волински. Джо е в Ню Йорк. Ще се върне утре вечер. Едва тогава ще посочи с палец надолу, но аз вече ще бъда много далече. Багажът ми е готов. Веднага щом си разчистя сметките с Мински ще изчезна. Ще потъна така, че никой няма да може да ме намери. Не бива да се тревожиш за мен. Ако не друго, поне съм се научила да се грижа за себе си.

Погледнах каменното ѝ лице и безмилостните ѝ зелени очи и кимнах в знак на съгласие. Наистина Сандра Уилис умееше да се грижи за себе си.

– Дърк – продължи тя. – Каза ми, че и ти имаш сметки за уреждане с Мински. От теб искам да ми го посочиш. Виждал си го. Аз не съм. Не искам да пострада невинен човек. Просто трябва да ми го посочиш, това е всичко.

Поколебах се. Да направя каквото искаше от мен, означаваше съучастие в убийство. След това си спомних Сузи. Това брутално копеле, което заля лицето ѝ с киселина трябваше да си получи заслуженото.

– Ще ти го посоча, Сандра – казах аз.

– Сега парите ще се събират в ресторанта на Фу Чанг. Мински ще отиде да ги прибере някъде към три часа сутринта. Ще се погрижа да отиде. Ще бъда там с колата си и искам да дойдеш и ти. В два. Ще почакаме малко, но не е изключено да подрани. Ти само ще ми го посочиш. Друго не искам. Нататък ще се справя сама. Съгласен ли си?

Станах.

– Ще дойда – казах аз. – Надявам се само сметките ти да не излязат погрешни.

Тя взе шейкъра и си наля още мартини.

– Сметките ми не могат да излязат погрешни, Дърк. Ще се видим в два. Ще бъда с мерцедес и ще паркирам пред ресторанта. Ти само ще ми посочиш Мински. Това е.

– Разбрах – отговорих аз и излязох. Отидох при Бил в колата.

– Какво знаеш за ресторанта на Фу Чанг? – попитах го след като седнах до него. Бил изсумтя презрително.

– Лети към фалита с пълни обороти. Намира се в една ъглова сграда към източния край на пристанището. В началото тръгна добре, но после Фу Чанг изпусна юздите. Наближава деветдесетте. Много е стар за тази

работа. Защо питаш?

– Вече там ще се събират парите от шантажите.

Предадох му разговора си със Сандра.

– Това е положението, Бил – завърших аз. – В два часа ще паркираме колкото се може по близо до ресторанта на Фу Чанг. Сандра ще бъде там с колата си – мерцедес. Ще отида при нея. Когато се появи Мински, аз ще ѝ го посоча, а тя ще му пръсне черепа. Ти трябва да бъдеш готов. Ако всичко мине добре, тя ще си тръгне, а ние ще се приберем вкъщи, но ако стане нещо, ще трябва да я прикриваме.

– Мислиш ли, че ако убие Мински и успее да се измъкне, ние ще можем да отидем при полковника, за да започнем пак работа? Искам да кажа, ще се чувстваш ли удовлетворен, заради Сузи?

Замислих се за миг и отговорих:

– Разбира се. Щом Мински умре, ще се върнем на работа.

– Добре. Хайде да отидем някъде да хапнем.

Бил запали и подкара към ресторанта на Лусино, за да се насладим на омарите и пържолите му. Нахранихме се, без да говорим. И двамата бяхме потънали в мисли. Поръчавме кафето и Бил попита:

– Мислиш ли, че ще успее?

Запалих цигара и му подадох пакета.

– Тази жена не е случайна – отговорих аз. – Мисля, че ще успее, но ако я застрелят преди това, ще довърша работата лично. Твърди, че горилите няма да посмеят да стрелят срещу нея. Не знам дали ще стане така. Бил, все още имаш време да размислиш и да не дойдеш. В края на краищата, всичко това не те засяга.

Той ме погледна и допи кафето си.

– Не говори глупости, Дърк. Хайде да се прибираме. Имаме на разположение три часа. Бих подремнал.

Когато минахме покрай пристанището, видях, че патрулират две млади ченгета. Нямаха вид на лигльовци. Лепски се беше раздвижил.

Тези двамата наистина можеха да усложнят живота на Волински.

Когато се прибрахме вкъщи, Бил веднага се изпъна върху кревата. През следващия час почистих и заредих пистолетите, а след това също задрях в креслото.

Събудих Бил в два без петнадесет, дадох му пистолета и тръгнахме с колата към пристанището. Той ми показваше пътя.

– Ето я бърлогата – извика след малко. – Вдясно.

Ресторантът на Фу Чанг наистина беше видял и по-добри времена. Сега приличаше на развалина. През мръсните прозорци се виждаха

няколко електрически крушки. Всичко изглеждаше замряло. Над вратата имаше силна лампа, която осветяваше тротоара, поставена с надеждата някой да се излъже и да влезе да вечеря.

Не беше трудно да намерим място за паркиране. Спряхме на около тридесет метра от ресторанта.

– Може да се наложи да чакаме дълго, Бил – казах аз и изключих мотора.

– За това поне ни бива, нали? – отговори той и се намести удобно.

Докато чакахме, в заведението започнаха да влизат тъмни фигури – повечето кубинци, по-малко китайци и няколко бели. Влизаха, оставаха вътре за секунди и отново изчезваха в тъмнината. Това бяха жертвите на шантажите. Идваха да платят, каквото се искаше от тях.

Няколко минути след два часа дойде един мерцедес.

– Ето я – казах аз. – Това е, Бил. Ако стане нещо лошо, ще я прикриваме. Ти стой тук. Аз отивам при нея.

– Дърк – каза Бил, когато слизах от колата, – на месо ли ще стреляме?

– Ако не стреляме на месо, ще ни убият. Копелето просто трябва да си получи заслуженото.

Изминах няколкото метра до мерцедеса. Сандра седеше зад волана. В тъмнината можех да различа само силуета ѝ. Отворих вратата и седнах до нея.

– Здравей, Дърк – каза тя. – Моментът настъпи. Вече чувствам, че пристигат.

– Ще успееш ли, Сандра? – попитах я тихо.

– Ще успее – В гласът ѝ имаше решителност. – Успокой се, ще трябва да почакаме.

Останах до нея и вдъхвах парфюма ѝ, докато през вратата на ресторанта продължаваха да влизат и излизат хора.

През следващия половин час, мълчахме. Тя ми напомняше скулптура. Чувствах, че не желае да говори. От време на време опипвах дръжката на пистолета си. Досега не бях убивал никого, но бях готов да го направя.

Замислих се за Сузи. Представих си последните ѝ мигове живот. Тези ужасни последни мигове... ослепяла от киселината, размазана от връхлитания камион. Ако Сандра не успееше да го застреля, щях да го направя аз.

– Ето ги, идват – прошепна тя.

От тъмнината изплува голям кадиллак. Бяха запалени само

габаритите му. Спря пред ресторанта.

От него излязоха четирима. До един носеха автомати. Сякаш гледах някакъв гангстерски филм. Мъжете се раздалечиха и се заоглеждаха наляво и надясно. Вече бях извадил пистолета си. Тогава се появи Мински. В сравнение с горилите, приличаше на джудже.

– Това е той – казах аз. – Ниският.

– Благодаря, Дърк.

Сандра излезе от колата и затръшна вратата.

Четиримата мъже веднага се обърнаха по посоката на звука. Без никакво колебание, тя се запъти към тях. Те я гледаха втренчено.

– Мински? – Гласът ѝ беше ясен и остър. – Аз съм Сандра. За теб имам специално послание от Джо Волински.

След това тя застана в светлината на силната лампа над вратата.

Направи го великолепно. Не ѝ мигна окото. Никога не съм виждал жена да изглежда толкова величествено. Носеше разкошна червена рокля, плътно прилепнала по тялото ѝ. Блестящата ѝ черна коса падаше свободно върху голите рамене. Сякаш беше излязла от модно списание.

Четиримата главорези отпуснаха оръжията и се вторачиха в нея.

Аз се измъкнах тихо от колата и се прикрих в една сянка. Погледнах на отсрещната страна на улицата и видях, че Бил също е навън.

Горилите се дръпнаха и Мински остана сам. Гледаше Сандра и маймунското му лице беше светнало.

– Значи ти си Сандра? – каза той. – Какво иска Джо?

– Трябва да ти предам специално послание – каза тя.

Металическият ѝ глас се открояваше съвсем ясно в тишината на нощта.

– Добре, сладурче. Да го чуем.

Тя държеше голяма дамска чанта. Вече беше на около метър от него.

– Тук е.

Горилите се бяха отдръпнали още назад. Сандра дръпна ципа и отвори чантата. Движенията ѝ бяха толкова професионални и бързи, че Мински нямаше никакъв шанс.

Докато я събличаше с очи, пистолетът вече беше в ръката ѝ и затрещяха изстрели. При това разстояние и четирите куршума го улучиха и го разкъсаха.

Четиримата главорези стояха неподвижно. Бях готов да стрелям, за да я прикрия, но не се наложи.

– Това е момчета – каза Сандра. – Джо Волински нареди да го

извадя от играта. Махнете го оттук, преди да са дошли ченгетата.

Един от тях, който може би имаше малко повече мозък от останалите, каза:

– Щом вие казвате, мис Сандра...

Тя спра за миг, за да погледне окървавения труп на Мински. После се обърна и без да бърза, се отправи към колата си.

Изира етюда великолепно и невероятно хладнокръвно.

Отворих вратата на мерцедеса и тя се качи зад волана.

– Видя ли, Дърк? Сметките ми винаги излизат. А сега се махай, преди да са дошли ченгетата.

Тя ме погледна през прозореца.

– Сега сме квит, нали? И ти, и аз.

– Да – отговорих. Запали двигателя.

– Повече няма да се видим.

– Пази се, Сандра. Мафията има дълги ръце.

Тя се засмя.

– А аз имам дълги крака. Сбогом.

Натисна газта и колата полетя напред.

В далечината чух полицейски сирени. Поспях, колкото да видя как четиримата главорези натъпкват трупа на Мински в багажника на кадилака, и изтичах към моята кола. Бил вече седеше зад кормилото и моторът работеше. Качих се, той потегли и по една тъмна уличка излезе на булеварда. Тогава намали скоростта и се отправихме към къщи.

Не каза нищо.

Анджи, Ханк, а сега и Мински, бяха получили каквото трябваше. Повече нищо не можех да направя, но знаех, че с години ще си спомням Сузи – живата, пълна с енергия и радост Сузи – и ужасната ѝ смърт. Нищо не можеше да я върне. Никоя друга не можеше да заеме мястото ѝ.

Едва когато влязохме в апартамента ми, заключихме вратата и седнахме във всекидневната, Бил каза:

– Каква жена! Истинска професионалистка. Хайде да си лягаме.

– Да. Нямаме повече работа. Благодаря ти, Бил.

Той погледна часовника си.

– Минава пет. Трябва да се наспим като хората. Утре ще закусим и ще отидем да говорим с полковника, да ни върне на работа.

– Добре – съгласих се аз.

Той ме погледна замислено и каза:

– Дърк, трябва да забравиш. Никой не бива да живее само с миналото. Бъдещето е важно. Утре е нов ден. Това е, хайде да спим.

Легнах в голямото двойно легло и се замислих. Зората вече се процеждаше през завесите. Отмъщение?

Ханк го няма, Анджела е в лудницата, Мински го няма.

Сложих ръка на възглавницата до мен. Толкова често на нея беше лежала главата на Сузи!

Не можах да заспя. Видях как слънцето бавно се издига и облива стаята със златиста светлина.

Бил беше прав. Не можех да живея само с миналото. Замислих се над думите му. Утре е нов ден.

С тази мисъл и с ръка все още върху възглавницата до мен, най-накрая заспах.

КРАЙ

© 1984 Джеймс Хадли Чейс
© 1992 Владимир Германов, превод от английски

James Hadley Chase
Hit Them Where It Hurts, 1984

Сканиране и разпознаване: Xesiona, 2008
Редакция: VНorse, 2008

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. Удряй където боли
Библиотека „Трилър“

Първо издание

Абагар Холдинг, София, 1992

ISBN 954-8004-77-1

Превод: Владимир Германов

Редактор: Боряна Стефанова

Компютърен набор: „АБАНОС“, София

Печат: ДФ „Абагар“, В. Търново

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9262>]